

Akif Pirinççi _ Düello

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

ve benzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.
Grubumuzdan memnun kalmazsanız,
kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
Akif Pirinççi _ Düello
AKİF PİRİNÇÇİ

DÜELLO

BİR FELIDAE ROMANI
Bu Kitap www.kitapsevenler.com web sitesi için
Görme Engelliler için Taranmış ve Düzenlenmiştir.

GÜNCEL YAYINCILIK: 173

ISBN 975-8621-49-1
Düello
Akif Pirinççi

Kitabın orijinal adı: Das Duell

Genel Yayın Yönetmeni: Aysel Akdaş

Kapak: Talip Aktaş

Birinci Basım: Eylül- 2003

Ofset Hazırlık
Güncel Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt: Kayhan Matbaacılık

© Eichborn AG, Frankfurt. M., 2002
© Güncel Yayıncılık Ltd.Şti.
Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Kanalıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

GÜNCEL YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
ÇatalçeşmeSok.No:19Kat, 3
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0 212 511 22 37, Fax: 0 212 522 86 68
e mail: kontiki@turk.net

AKİF PİRİNÇÇİ

DÜELLO

BİR FELIDAE ROMANI

Türkçesi: Nazlı Cihan Uz

GÜNCEL YAYINCILIK

Sakla samanı, gelir zamanı

Birinci Bölüm

Acaba yaş ilerledikçe kendini beğenmişlik, kendini üstün görme ve gençleri küçümseme gibi duygular, iflah olmaz bir sorun yumağı haline dönüşüyor olabilir mi? Bunun yanıtını şimdi anlatacağım ve pek hoş olmayan bu öykü verecektir. Ben şahsen, bu tür karakter aşındırıcı belirtilere karşı kendimi güvende hissediyordum. Buna şaşırmmamak gerek, ne de olsa şimdiye kadar kendi algılarımın evrenindeki en parlak yıldız o ve diğerlerinin evrenindeki aydınlatıcı güneş bendim. En azından ben öyle sanıyordum. Ne var ki, Tanrılar da yaşlanırlar, ve bir Tanrının yaşlandığını gösteren en belirgin ip ucu da onun, kendinden genç Tanrının farkına varmamasıdır. Oysa her şey ne kadar da sıradan, hatta durağan başlamıştı.

Oturuyordum. Öylece oturuyordum işte. Tuvalet penceresinin, henüz geçen yaz krem rengine boyanan pervazında oturuyordum. Kaleriferden yükselen sıcak hava sırtımı, hatta bütün bedenimi okşarken, çizik atılmış gibi duran kısık gözlerle dışarıyı seyreliyordum.

Genel ruh halim, ete dönüşmüş bir uyku hıyyla, hidayete ermiş bir Hint ineğinin mutluluğu arasında gidip geliyordu. Dışarıda ilk kar taneleri yeryüzüne süzülürken, akşamın bu erken saatlerinde içerisi karanlık, rahat ve sıcacıktı. Aylardan aralıktı, benim en sevdiğim ay. Kış uykusuna yatan bir hayvan türünden olmasam da, bu mevsimde böyle bir kış uykusunun bana da iyi geleceğini düşünmeyi pek severdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, uzun süreden beri hayatımda pineklemek ve uyumak dışında pek fazla bir olay da gerçekleşmiyordu. Bu durumu "yaşlılıkta huzur" başlığıyla mı, yoksa "yaşlılıkta bunama" başlığıyla mı izah etmek gerekir, bunu söylemek zor.

Lapa lapa yağan kar, oturduğumuz kalkınma döneminden kalma eski yapının arkasındaki bahçe manzarasını biyüleyici biçimde aydınlatıyordu. İri kar taneleri, binlerce hayalet gibi yavaş ama kararlı bir biçimde, yüksek ve harap duvarlarla birbirinden ayrılan bahçelerin oluşturduğu labirente yayılıyordu. Yapraksız dallar ve çalılar gri renkte ışıltıyor, solgun çimler sütümsü bir parlaklık kazanmaya başlıyor, yazın bunaltıcı sıcağında allak bullak olan bu bölgeye, hissedilir bir huzur çöküyordu. Dondurucu soğuğa karşı böylesine güvendeyken, keyfim nasıl da yerindeydi! Ambarlardaki ekinleri tırtıklayarak belki de yiyecek sıkıntısına yol açan sevgili dostlarım farelerin, kazan dairemizdeki demir yığınlarına nasılsa zarar veremeyeceği düşüncesinin nasıl da tadını çıkarıyordum! Ve sonra da, Gustav'ın birkaç hafta içinde bir sanat eseri gibi hazırlayacağı ve eski geleneğe göre son çeyreğini bana bırakacağı Noel hindisi canlandı gözümde. Ha, bu arada Gustav'dan söz etmişken: onu görenler, beyin hücreleri birer birer dökülen birini izliyormuş duygusuna kapılırlar ister istemez. Eski Mısır Tanrıları alanında tam anlamıyla bir uzman olmasına karşın, geçici başarılarını saymazsak, bilim aleminin teknesinde bugüne kadar doğru dürüst bir yer edinemedi kendine. Zaman zaman kadın dergileri için (hani kenarı altın şeritli olanlarından) yazdığı öykülerle kıt kanaat geçinmemizi sağlıyordu. Bu günlerde de İnternet için yıldız falı hazırlamaya merak sardı; oysa besiyeye yatırılan bir domuz, kaderinden ne kadar haberdarsa, Gustav da yıldız falından o kadar haberdar. Kendini, benim "babacığım" olarak nitelendiriyor; bana XIV. Loui'nin yaşam tarzını sunduğu sürece de buna bir itirazım olmazdı. Benim asıl aklımı karıştıran şey, şu küçültme takısı. Elli altı yaşında, neredeyse kel, gözlüklü, iri kıyım bir Sumo güreşçisi görünümündeki bir varlığa "cık" takısının getirilmesi, hem fizyolojik olarak, hem de anlatım tarzı açısından büyük bir hata bence. Ve "baba" sözcüğüne gelirsek -neyse, geçelim bunları.

Ama yine de bizi birbirimize bağlayan bir şey var aramızda. Tamam, bu bir aşk ilişkisi değil belki, ama saygıdan oluşan güçlü bir bağ diyebiliriz buna. Bugüne kadar hiçbir sabah, tatlı uykumdan uyanıp mutfağa koştuğumda yiyecek kabımı boş bulmadım. Ve bahar başlangıçlarının neden olduğu keyifsiz ruh hali üzerime çöktüğü zaman, okşama seansları asla eksik olmazdı: Ben, gözlerim keyiften kaymış bir halde Gustav'ın

acayip şişkin karnının üzerinde yatarken, o da kazı maceralarıyla ilgili bir yazıya dalar ve dışarıdaki kötü hava, bu sıcak uyumu boş yere bozmaya çalışırdı. Elbette benim gibi tek başına yaşamayı seven, aydınlık bir kişilik için, bir parça haşlanmış sığır ciğeri ve biraz masaj hatırına, eski püskü bir sabahlıktan ve kirli sakallı, katmerli bir gerdandan oluşan her günlük görüntüsüyle insanı depresyona sürükleyen, enayiliğe doymayan birine bağlanmak çok zor. Yine de Gustav için daima hazır bulundurduğum bir övgüyü burada dile getirmezsem, günaha girmiş olurum: O, çok sevdiğim bir baş belası! Hayır; Gustav(cık)'ımın, kabak kafasına komik bir aşçı başlığı takıp, terasta et pişirdiği ve arkadaş kıtlığı nedeniyle bendenizle yetinmek zorunda kaldığı o yaz günleri asla bitmemeliydi! Ve ilk on dakika içinde ikimizi de kıyasıya bir horlama yarışına tutuşturan o aptalca yarışma programlarını izlediğimiz "televizyon-karşısında-uyuklama-akşamları"da asla bitmemeliydi! Sonuç olarak kendimi savunmak için şunu söylemeliyim ki, rahatına düşkün, yaşlı bir ahmağa karşı geliştirdiğim bu bağımlılık ilişkisi, elbette benim gibi bir asiye göre bir şey değil -ama siz hiç aşırı kilolu bir asi gördünüz mü?

Neyse, dışarıdaki kış masalı senaryosuna açılan pencerenin önünde öylece oturuyordum. Bu arada yağın kar, dolambaçlı bahçedeki manzaraya birkaç santim daha katkıda bulunmuştu ve duvarlarla bahçe kapıları yavaş yavaş, beyaz şekerleme kapılı kurabiyeleri andıran bir görüntüye bürünmüştü. Kar taneleri rüzgârla birlikte oradan oraya uçuşuyordu ve tıpkı birbirine karışmış tül örtüler gibi karanlıkta savruluyordu. Akşam yemeği için artık zamanın geldiğini düşündüm kendimden hoşnut olarak. Bir yandan da rahatlıktan ağırlaşan göz kapaklarımın kapanmaması için amansız bir savaş veriyordum. Gustav'ın, huzurlu mağaramızda birkaç lamba yakması gerekiyordu artık. Hâlâ şu aptal İnternet kutusunun başında bir şeyler kurcalıyor, parlak yıldız fallarıyla bazı beyinsizlerin cüzdanından birkaç banknot tırtıklamanın yollarını arıyordu. Aralıklı duran tuvalet kapısından, bilgisayarın klavyesine sert darbeler indirdiğini ve arada sırada umutsuzca inlediğini duyuyordum, ama daha önce de belirttiğim gibi, bilincim çoktan doğa üstü bir noktaya ulaştığından, dünyayla ilgili haksızlıkları dile getirdiği bu şikâyetler, kulaklarımın yanından uçup geçiyordu, tıpkı gözlerimin önünde uçuşup giden kar taneleri gibi.

Ha şöyle! Birden ayak sesleri ve parke gıcırdaması duydum -bu önlenemez tabii, ne de olsa bir anda parkelerin üzerine yüz yirmi kiloluk bir ağırlık çökmüştü. Nerdeyse koma halinde olmam nedeniyle, doğal olarak başımı geriye çeviremedim elbette. Ama dönüp bakmadan da, günün en güzel bölümünün başladığını biliyordum. Çünkü Gustav mutfağa girmişti ve akşam yemeği için hazırlıklara başlayacaktı. Şimdi de bir şeyler homurdandığını duydum. Çoğu yalnız yaşayan insanlar gibi "babacığının" da kendi kendine konuşma gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı; üstelik de buna, hiç de inandırıcı olmayan bir biçimde, evcil hayvanıyla konuşuyormuş süsü veriyordu, "...bugün hiç hareket etmedin..." ve "...günde bir kez temiz havaya çıkmalı..." ve "...yağ bağlamak..." gibi belli belirsiz cümle kırıntılıları iliştirdi kulağıma. Bu anlamsız lakırdılar arasında mantıklı bir bağ kurmaya fırsat bulamadan, göz ucuyla Gustav'ın kalın kollarını fark ettim başımın üzerinde, sosis gibi parmaklarıyla pencereyi açtığını gördüm ve sonra da..., evet aslına bakılırsa sonra hiçbir şey görmedim, yalnızca hissettim. Hem de üç şey birden hissettim: önce, hassas burnuma tıpkı buzdan bir yumruk gibi çarpan dondurucu soğuk havayı, sonra kıcıma yediğim ve öne doğru savrulup pervazdan uçmama neden olan o esaslı tekmeyi ve son olarak da terasta son bulan oldukça akrobatik düşüşümü.

Karların üzerinde yuvarlandıktan sonra, öfkeyle doğruldum. Gustav'ın, kapalı pencerenin ardındaki aptalca sırtışı konusunda neler düşündüğüme dair bir yorum yapamama gerek yoktur herhalde. Ama en kötüsü, anlaşılan sevgili dostumun ilerleyen yaşıyla birlikte, ortalığı kasıp kavuran ve artık benim türümün de nasibini aldığı "sağlıklı yaşam" furiasına kapılmış olmasıydı. Son zamanlarda türeyen tehlikeli sapıklar, her gün kendilerine değişik biçimlerde uyguladıkları ölçsüz ve işkenceyi andıran beden egzersizlerini, gün geçtikçe daha aleni biçimde bizlere de benimsetmeye çalışıyorlardı. Biz de artık anlamsız vücut geliştirme egzersizleri sayesinde yeryüzünde cenneti yaşayacak, dahası yürüyen birer kas yığını gibi etrafta dolaşacaktık. Sağlıklı ama keyifsiz bir halde hayatla dalga geçecektik, tıpkı kokain çekmiş bir maymun gibi akrobatik hareketler yapıp parlayacaktık ve sonunda bir maraton koşusu sırasında, yüzümüzde bir gülümsemeyle ruhumuzu teslim etmek uğruna, gençliğimizden hiçbir şey yitirmeden mümkünse yüz yıl yaşayacaktık. Evet, tüm dergiler ve televizyon kanalları, şu kısacık hayattaki geriye kalan günlerini, göbek bağlama paranoyasına kapılarak, çocukça tepinmelerle berbat eden sportif geri zekâlılarla dolup taşıyordu. Ama nasıl olurdu da Gustav gibi, sporla arası bir süvari anıtı kadar iyi olan (ve onun kadar ağır olan!) birinin aklına, benim gibi hareketli bir delikanlıya yürüyüş yapmayı önermek gelirdi, bunu çözebilmiş değilim.

Kuantum mekaniğini kavrayana kadar zaten göbeğim çatlamıştı -ama insanları kavramak... Peki o zaman, biraz hareket edelim bakalım. En iyisi de dikkat çekerek. Bir leylek gibi bacaklarımı uzatarak yürüyüp, şurayı burayı koklayayım. Şehirde ceylan avına çıkmış gibi koşsam da fena olmaz, en azından türüme yaraşır bir şov sunmalıyım, çünkü büyük olasılıkla defalarca olimpiyat şampiyonu olan arkadaş, arkadan beni bekçi gibi gözetliyordur. Terasta biriken karların arasında zorlukla yürümeye çalışırken, dönüp tuvalet penceresine bir göz attım.

Herif yok olmuştu! Bu da, benim için "kondisyon sporunu" uygun gördüğü anlamına geliyordu. Ayrıca Önümüzdeki yarım saat içinde, bu dondurucu havada gerçekten de kıcımın donacağı ve sıcakık yuvama dönüp akşam yemeğini yiylene kadar bir kardan adama dönüşeceğim anlamına da geliyordu. Bu soğuk

gerçeği anladığım o anda, Gustav'ı gözümü bile kırpmadan kuzey kutbuna bir keşif gezisine gönderebilirdim hem de anadan doğma!

Hayal kırıklığına uğramış bir halde döndüm ve etrafa bakındım. Daha birkaç dakika önce sıcacık bir perspektiften tadını çıkardığım bu masalsi kış manzarası artık bana o kadar da sevimli gelmiyordu. Yoğun kar yağışına karşın üzerinde durduğum yükseltiden, iç içe geçmiş, kirli neon gibi parlayan bahçe manzarasını çok iyi görebiliyordum. Bu manzara daha aşağılara doğru, bir düğün pastasının şeker kaplı, süslü kıvrımlarını andırıyordu. Sağ tarafımda, sonsuz gibi görünen ve eski yapıların arka cephelerinden oluşan karenin iç bölümü uzanıyordu. Sayısız pencerelerden ışıklar sızıyordu ve uzaktan, sıcak renk tonlarında aydınlık saçıyordu. Tam karışımında da küçücük, bakımsız bir bahçenin bitişiğinden yükselen komşu binanın yıkık dökük tuğlalardan örüldü, penceresiz duvarı görünüyordu. Kızgınlığımı biraz olsun hafifleten tek şey, beyaz kar örtüsünün tüm gürültüyü sihirli bir güç gibi yutması, şehrin uğultusunu yok etmesiydi. Aklıma başka bir şey gelmediği için ve her zaman yaptığını bir şey olduğu için, bahçe duvarlarının oluşturduğu zikzakların üzerinde yüz metre kadar yürüyüp dönmeye, sonra da canlı şikâyet dilekçesi gibi tuvalet penceresinin önünde dikilmeye karar verdim. Aslında soğuk hava beni pek etkilemiyordu; beni asıl rahatsız eden şey, Hintli bir ruh halinden Arktik bir ruh haline dönüşmeme neden olan ani geçişti (1). Patilerimin kara gömülmesine karşın, birkaç hızlı atlayıştan sonra duvarların üzerinde kolayca ilerledim. Karların oluşturduğu tül örtü görüş alanımı biraz engellese de, dizgi kasasını andıran bu yollar ezbere bildiğimden, yanlış yere basmam söz konusu olamazdı. Yukarıdan bahçelere baktım. Paslanmış mangallar, çirkin, plastik bahçe mobilyaları ve nefis duvar sebilleri, bu görkemli beyazlığa estetik bir biçimde uyum sağlamıştı. Her şey eşsiz bir huzuru yansıtıyordu adeta, ve her ne kadar da içten içe, dışarı atılmamda olumlu bir yan görmeye yanaşsam da, Gustav'a duyduğum kin giderek azalıyordu. Akşam yemeğinden önce biraz hareket etmek, belki o kadar da kötü bir fikir değildi.

Yoğun temiz hava takviyesi, halüsinasyonlar ve olmayacak hayaller görmeme neden olmaya başlamıştı. Yürüyüşüm sırasında, geçen yazdan beri göz koyduğum şu güzeller güzeli fıstığı gördüğümü sandım ciddi ciddi. Üçüncü kişilerden öğrendiğime göre, adı Fabulous'tu ve bir Tiffany dişisiydi. Tiffany kedileri, uzun tüylü kedilerin beden yapısıyla gür, ipek gibi tüylerin kibar bir biçimde buluştuğu, uzun tüylü Burma türü kedilerdir. Tam bir yıldız! Sıcak, samur renginde karışık tüyler, uzun, ince bacaklar, gür bir kuyruk, hafif yuvarlak, aralıklı kulaklar ve altın renginde ışıldayan, hafif eğri gözler. Fabulous bir insan olsaydı, kıvrımlı boa yakası olan açık seçik, koyu bir elbise taşıyor, ellerine parmak kısmı olmayan dantel eldivenler takıyor ve iki parmağının arasında kesinlikle, uzun bir sigara ağızlığı tutuyor olurdu.

Erotik konularda deneyimsiz sayılmam ve -kendimi övmek gibi olmasın- genelde karşı cinsin üzerinde yoğun bir etki bırakırım, ama yine de geçen yaz Fabulous'a yaklaşmaya bir türlü cesaret edememiştim. İtiraf etmeliyim ki, o da benimle iletişim kurmak için can atmadı. Aramızdaki 'sıkı fıkı ilişki', çatıda güneşlenirken bana uzaktan gönderdiği anlamalı bir bakıştan ve karşıdaki duvarın üzerinde yanımdan geçerken, bana sürtündüğünde aniden başlattığım heyecanlı temizlenme ritüelinden ibaretti. Yine de içimdeki aşk, gün geçtikçe daha da büyümüştü, ta ki soğuyan havalar bu kaçamak karşılaşmalara da bir son verip aşk ateşim az da olsa dinene kadar. Ama, Fabulous'a kör kütük aşık olduğumu ve aşkı kazanmak için ilkbaharda yoğun bir saldırıya geçeceğimi biliyordum.

Böyle gündüz düşlerine dalmışken, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Bölgenin iç kısımlarına doğru ne kadar ilerlediğimi bilmiyorum. Ama eve dönme zamanı gelmişti artık. Bu arada sırtım ve başım kalın bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Beni görenler, gelişmemiş bir kızak köpeği olduğumu sanmışlardır herhalde. Duvarın üzerinde durdum, tam dönecektim ki, bir şey dikkatimi çekti. Önemli bir şey değildi, yalnızca duvara tutturulmuş bir sebildi. Ama ne sebil! Durduğum yerden, harika yeşilliği deliksiz kar örtüsünden dolayı yalnızca tahmin edilebilen, geniş bir çiçek bahçesi görünüyordu. Beyaza bürünmüş biçimsiz, kabarık bir takım yapıtlar, bunların titizce budanmış birer piramit ağacı olduğuna işaret ediyordu; kıvrımlı parmaklıklar, çiçek kenarlıkları ve tam ortada romantik bir çardak görünüyordu. Duvar sebili de bunlardan farksızdı. Bu sebil büyük olasılıkla, yaklaşık otuz metre uzaklıkta, karanlığın ortasında uyuyormuş gibi duran bu eski, muhteşem yapının yapıları sırasında, binanın bahçeye bakan ön duvarına tutturulmuştu. Benim gibi sanat duyarlılığı yüksek bir gözlemci, karla kaplı bile olsa, istirdye kabuğu biçiminde stilize edilmiş bir lavaboyu, Mağribi üslubunda yapılmış at nalı biçimindeki kapak kısmını ve kocaman musluğu ayırt edebilirdi. Ancak, benim asıl gözüme takılan şey, musluk ile lavabo arasındaki devasa, heykeli andıran kabartmaydı.

Bu, türüme ait birebir boyutlarda bir portreydi. Tıpkı arka ayakları üzerinde duran bir köpek gibi, yani dik ve arka bacaklarını uzatmış, ön bacaklarını hafif bükmüş bir biçimde sebinin kapağının önünde süzülüyordu. Elbette "süzülmek" burada yanlış bir ifade, çünkü arkadan bir şekilde duvara tutturulmuş olması gerekiyordu. Kardan ve yetersiz aydınlatmadan dolayı, yalnızca ana hatları belirgin olmasına karşın, eseri oldukça etkileyici buldum. Bu pitoresk eseri neden daha önceki gezintilerimde fark edememiştim? Özellikle de karsız günlerde açıkça görünmemesi garip değil miydi? Giderek işkenceye dönüşen açlığımı ve şiddetlenen kar yağışına karşın, bu durumu büyüteç altına almaya karar verdim.

Duvardan bahçeye atlayarak sebile doğru ilerledim. Birkaç adım sonra üzerime bir titreme geldi, ama bunun kaynağı dondurucu hava değil, korkunç bir tahmindir. Çünkü sebile yaklaştıkça, musluğun altındaki bu tuhaf

heykelin hareket ettiği, daha doğrusu rüzgârın etkisiyle belli belirsiz sallandığı gözden kaçmıyordu. Huzursuz edici bu objeyle aramda yalnızca birkaç metre kaldığında, ensesinin arkasından musluğa uzanan karlı çizgiyi fark ettim. Uzaktan bakıldığında bu çizgi, arkadaki beyazlıkla bir bütün oluştıruyordu ve böylece fark edilemiyordu. Sonunda sebile yaklaştığında içimi, tıpkı bir bardak suyun içinde halkalar çizerek çözölen bir damla mürekkep gibi, tarif edilemez bir dehşet kapladı ve kasılarak titremeye başladım. Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı adeta ve bir an kalp atışlarım durdu. Gördüğüm şey, ne bir kabartmaydı, ne de sebili süsleyen bir heykel. O, boğazı bir kordonla sıkılıp musluğa asılmış, cansız ve kanı donmuş bir türdeşimdi.

İkinci Bölüm

Orada, tıpkı ucu bağlı, beyaz bir bohça gibi asılı duruyordu. Boynu kırılmıştı, gözlerini acı dolu bir ifadeyle kırpımtı, kuyruğu kaskatı olmuştu ve hüzünlü bir biçimde aşağıya doğru sarkıktı. Türü ayırt edilemiyordu. Kordon boynunu o denli sıkımtı ki, bedeni uzamıştı ve hacmi yarı yarıya küçölmüş gibi görünüyordu. İpeksi parlaklıkta, siyah ipliklerden oluşın kordon, gösterişli perdeleri bağlamaya yarayan ve ucunda şu vazgeçilmez püskülleri bulunan türdendi. Ölünün gözleri kapalı olduğu için şanslıydım, çünkü korku dolu, donuk bakışları karşısında anında olduğu yere yığılırdım herhalde. Konfeti gibi üzerine yağan karlar, buzul çağından kalma bir mumya gibi görünmesine neden oluyordu. Sonra aniden çıkan bir esintiyle hafifçe iki yana sallanıyordu, bu görüntüsüyle grotesk bir Voodoo bebeğini andırıyordu.

Bunu ona kim yapmıştı? Cesedi daha ayrıntılı inceleyebilmek için, transa geçmişçesine bir hamle yapıp, lavabonun üzerine sıçradım ve 'hiç kuşku yok ki bir insan' diye yanıtladım kendimi. Çünkü birkaç egzotik türün dışında hiçbir hayvanda, bu tarz el becerisi gerektiren etkinlikleri gerçekleştirmeye yarayan parmak veya parmaklı uzuvlar bulunmamaktadır. Ve birinin boynuna kordon düğümleyebilmek için de parmağa benzer pençeler gerekir. Bölgemizde, gözünü kan bürümüş şempanzelere pek rastlanmazdı, o halde bu barbarlığı ancak bir insan gerçekleştirmiş olabilirdi.

Yakından bakıldığında, dehşet kat kat artıyordu. Türdeşimin suratı şimdi tam karşımdaydı ve aşağı sarkmış bıyıkları, yatık kulaklarıyla tıpkı ölümüne kederli, yaşlı bir adamın suratını andırıyordu. Onu koklarken, kaskatı kesilmiş bedenini hissediyordum adeta. Ve ahrete göç etmeden önce nasıl bir vahşete maruz kaldığını da tahmin edebiliyordum. Gözlerimden kopın ilk gözyaşları, çeneme doğru süzölerek lavaboya damladı. Dünya böylesine kötü bir yerdi işte, aydınlığa ve onura dair bu denli umutsuzdu.

Böyle tüyler ürpertici bir sahneyle hayatımda ilk kez karşılaşmıyordum. Ama deneyimlerim bana, bu dünyadaki kasapların, utanç verici eylemleri için aslında hep "akıllıca" gerekçeleri olduğunu öğretmişti. Yani demek istediğim, bu nedenler her ne kadar sapıkça, megalomanca veya alçakça olsa da, sapıkça, megalomanca ve alçakça bir bakış açısıyla bunları anlayabilirdiniz. Ürkütücü, ama kendi içinde tutarlı. Bu olay ise, tümüyle farklı bir boyut içeriyormuş gibi geliyordu bana. Herhalde cinayet işlemek için cinayet işlenmişti. Ya da daha az dramatik sözcüklerle ifade etmek gerekirse: Burada, ölümle.son bulan, sıradan bir işkence vakası söz konusuydu. Biri, büyük olasılıkla hasta ruhlu bir insan evladı, savunmasız küçük bir hayvanın asılarak, son nefesini verişini izlemek istemişti. İğrenç bir merakın ve zalimliğin verdiği tatminlik duygusundan kaynaklanan bir iç güdü olmalıydı bu kuşkusuz. Bu kadar basit, bu kadar akıl almaz!

Hayvanlara uygulanan eziyetlerin uzun ve hüzünlü, ama özellikle de akıl sır ermez bir geçmişı vardır. Çocuklarda bunun nedeni, yanlış yönde gelişen merak olarak açıklanabilir; yetişkinlerde ise bu durum sapkınlıkla nitelendirilir. Hasta ruhlar diyardır burası. Kesin olan bir şey varsa -ki araştırmalar da bunu desteklemektedir- o da, hayvanlara sırf eğlence olsun diye işkence çektiren ve onları öldüren insanların, aynısını hiç çekinmeden hemcinslerine de uygulayabilecekleri gerçeğidir. Hayvanlara eziyet etme olgusu bu açıdan ele alındığında, insan türü için de büyük bir tehlike oluşturduğu görülür.

Mükemmel bir analiz! Ama ne işime yarar? Hiç. Çünkü yalnızca bu zavallılığın ölümüne üzülmekle kalmayıp, kendi kapımızın önünde bile artık can güvenliğimizin kalmadığı gerçeğıyle, Noel öncesi huzurumu kaçıracaktım. Hayvanlara işkence eden ve onları öldüren caniler, genelde seri katillerdir ve bir kez kan yaladıktan sonra, bu tutkularından zor vazgeçerler. Dedektiflik içgüdülerimi harekete geçirerek caniyi yakalamak yönündeki düşüncemi de bir kenara atabilirdim, çünkü bir insanın, üstelik de son derece tehlikeli bir insanın kanlı eylemlerine son vermek benim için öyle basit değildi. Bu da beni doğruca, cesedi bulmadan önce vermiş olduğu karara, yani büyük adımlarla eve dönme kararına götürüyordu. Eve vardığımda Gustav'a, beni bir daha dışarı atmaması için günlerce, haftalarca, hatta neden aylarca olmasın, onursuzca bir tiyatro oyunu sergileyerek, umutsuz hasta rolüne bürünecektim.

Lavabodan indim ve geldiğim duvara atladım. Bahçeden geçerken, gözlerimle etrafı kolaçın ettim. Geçen süre içinde her şey değışmişti. Şeker kaplı kurabiye manzarası, dev bir kapana, romantik kar örtüsü de kaçışımı engellemek için elinden geleni yapan sert, hain bir tabakaya dönüşmüştü. Çalılıklar ve ağaçlar, aklından uğursuz şeyler geçiren gölge varlıkları andırıyordu bir anda. Karanlığın ortasındaki eski ev, elinde bir parça kordonla her an bahçeye çıkacak aşağılık katilin mağarasıydı artık. Elbette tüm bunların benim

uydurmalarım olduğunu biliyordum. Büyük olasılıkla katil, en azından bugün için sadistlik konusunda doyuma ulaşmış, gerçekleştirdiği eylemin anısıyla zevkten kendinden geçiyordu. Sonunda duvara ulaşmıştım ve tam atlamak üzereydim. Eski bir alışkanlığımdan vazgeçemedim ve daha sonra ayrıntılar arasında birtakım bağlantılar kurmak için, olay mahallinin topografyasını aklıma kazımak üzere son bir kez arkaya bakmayı göze aldım: Karşı duvardaki sebil, muslukta asılı duran kurban, sol taraftaki karanlık ev, karla kaplı çimler, ortadaki çardak ...

... ve çaprazımda, duvar dibinde parlayan, beyazımsı bir çift göz!

İliklerime kadar işleyen üşüme bir anda geçti ve vücudum, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüşçesine, cehennem ateşiyle yanmaya başladı. Hassas bir ölçüm aleti kadar emindim: Bu kez hayal görmemiştim. Karaltının, iç içe geçmiş bitkilerin ve kuru dalların arkasında köşeye çömelmiş, içten aydınlatılmış gibi duran parlak gözlerini bana diktğini gördüm. Korkudan zayıf düşmüş hayal gücümün yarattığı bir hortlak değildi bu kesinlikle. Hayır, belli belirsiz hareket ediyordu ve içinde gizlendiği çalılığın da sallanıp, dalların ve yaprakların üzerindeki karların yere düşmesine neden oluyordu. Sıcak nefesi, hayalet dumanlar gibi dalların arasından yükseliyordu ve soğuk havada dağılıyordu. Ama en ürkütücüsü ise, canavarın büyük olasılıkla beni, bu lanet olası yere geldiğimden beri gizlice dikizlediği düşüncesi idi.

Ben de saf saf, katilin bugün için doyuma ulaştığını düşünmüştüm! Duruma bakılırsa muslukta asılı duran arkadaş, diğer potansiyel kurbanlar için bir yemdi yalnızca. Birazdan canavar siperinden çıkacak, ok gibi üzerime atılarak narin boynumu bir güzel işlemeye başlayacaktı. Yine de, böyle tehlikeli bir durumda bile, eski ve bana zarardan başka bir şey getirmeyen bir tutkum, lanet olası merakım girdi devreye. Olduğum yerde durdum ve görebildiğim ayrıntılardan, doğru dürüst anlamlar çıkarmaya çalıştım. Bu canavarın bir insan olduğuna hiç kuşku yoktu, bembeyaz parlayan gözbebekleri bunun kanıtıydı. Birkaç nadir türün dışında, hiçbir hayvanın beyaz gözbebekleri yoktur. Ama yine de gördüğüm şeyin silueti bende şüphe uyandırmıştı. Yanılabiliirdim ama kafası, tam olarak görünmeyen bedenine ve bir insana göre fazlaca büyük geldi bana. Bu vücut orantılarına bakıldığında, ancak küçük bir çocuk söz konusu olabilirdi. Ama siluetin, kısa olmasına karşın oldukça yapılı durması, bu olasılığı da çürütüyordu.

İyi de, bu varsayımlarla nereye varacaktım ki? Bu uzaklıktan görebildiğim tek şey, tuhaf bir varlıktı, üstelik de karla kaplı bir bitki örtüsünün arkasına gizlenmişti. Bu canı, pekâlâ Marslı bir yaratık da olabilirdi. Veya gerçek bir canavar -böylece asıl konumuza dönmüştük. Bu da, boynumu ipe kaptırmadan, bir an önce toz olmam gerektiği anlamına geliyordu. Duvara atlamak için arka bacaklarımla zıplama pozisyonuna geçtim. Tam o anda hayalet, bitki perdesinin arkasından fırladı. Ancak işin ilginç yanı, bana doğru değil, benim taklidimi yaparcasına arkasındaki duvara doğru koşmaya başladı. Bu da onun kaçtığı anlamına geliyordu! Bir saniyeden kısa bir süre içinde, çevik hamleler gerçekleştiren bu ne olduğu belirsiz yarattığım hayal meyal görüntüsünü ve duvara ulaştığında delici bakışlarla son bir kez bana çevirdiği parlak, beyaz gözlerini gördüm. Sonra da hayalet, duvardan atladı ve yok oldu.

Kimdi ya da neydi bu? Gece yarısını şaşıran bir hayalet mi? Yoksa gerçekten de, hayvanat bahçesi bekçilerinden kaçarken biraz kılık değiştiren, kana susamış bir şempanze mi? Bana göre, biraz bodur kalmış olsa da, bedeniyle müthiş artistik numaralar gerçekleştirebilen, son derece antrenmanlı bir herif söz konusuydu. Bu da onun bir profesyonel olduğunu gösteriyordu; büyük olasılıkla da ekmeğini, bedeniyle yarattığı harikalar sayesinde kazanıyordu. Belki de bir üçkâğıtçıydı; sorunları gözü kapalı, ortalığı ayağa kaldırmadan çözen ince işlerin adamıydı. Peki o zaman neden sevilmeyen bir politikacıyı değil de, beş yaşındaki bir çocuğun bile kolaylıkla halledebileceği bir görevi üstlenip, küçücük bir hayvanı öldürdü? Ve neden, ondan daha güçsüz olan olayın bir numaralı tanığından, yani benden kaçtı?

İliklerime işleyen korkuya ve tüm bedenimi saran titreme nöbetine karşın bu soruların peşini bırakmak istemiyordum. Çünkü merakım, yanıtları almaktan vazgeçmeden önce bana kafayı yedirtirdi. Böylece bahçeden geçerek, az önce esrarengiz yabancının gizlendiği duvar dibine gittim. Gittiği yönü kestirebilmek için, tıpkı onun yaptığı gibi, bir hamlede duvarın üzerine zıplamak istedim. Tam zıplayışa geçecektim ki, kaderim bana az önce oynadığı oyunu tekrarladı ve arka bacaklarım bloke oldu.

Hayır, bu kez gördüğüm şey, fikrini değiştirerek boğazıma ipi geçirmek için geri dönen canavar değildi. Bu kez dört türdeşim birden göründü. Sihirli değnek değmişçesine bir anda duvarın üzerinde belindiler ve şaşkın gözlerle bana baktılar. Aralarından birini çok iyi tanıyordum: Fabulous; yaz arzularımın tanrıçası: altın gibi parlayan gözleri ve baştan çıkarıcı bakışlarıyla erkeklerin kalbini düzineler halinde yerle bir eden, uzun tüylü, sütlü kahverengi yumuşacık diva. Yanında yeniyetme, kömür karası iki arkadaşı vardı. Onlar da göz ardı edilecek gibi değillerdi hani! Ve nabız atışlarını hızlandıran bu güzellerin hepsi, görüntüsünü tanımlarken "antipatik" kavramının bile yetersiz kaldığı -en azından benim gözümde öyleydi genç bir delikanlının etrafını sarmışlardı. Bayanlar ona sürtünerek, etrafında dolanıyor, onun yakınlığını arıyorlardı. Sanki her an, sonsuz güzelliğin formülünü açıklayacakmış gibi ağzının içine düşeceklerdi; bu halleriyle, muhteşem bir horoz görmüş heyecanlı tavukları andırıyorlardı. Başkaları boş zamanlarını anlaşılan daha anlamlı etkinliklerle süslerken, ahmak ben, bu karda kışta bir canavarın peşine düşmüş, canlıların dünyasına veda etmeyi göze alıyordum.

Benekli ve sert tüylü bir Amerikan (Tabby) türüydü ve doğrusu "trendy", "in" veya "en vogue" gibi etiketler onu, olduğundan daha sempatik hale getirmiyordu. Bu süslü tür, türümün "punk"ı olarak bilinir ve günün

modası gerekli kılsa gözlerini bile kırpmadan iki bacağı kestirebilecek türden insanlar tarafından tercih edilir. Aslına bakılırsa tam da, bir üst katımızda oturan, ve çağın modası konusunda umutsuz bir vaka olan Archie'ye göre bir hayvandı. Tek sorun, tanınmış diskolarda DJ gösterileri sunmaktan ve kayak tatilleri yapmaktan kendine bakamadığından, Archie'nin kendisinin de iyi kalpli biri tarafından acilen birkaç gün beslenmesi gereken zavallı, cılız bir hayvana dönüşmüş olmasıydı. Sert tüylü Amerikan cinsi kedilerinin tüyleri, iletken tüylerinin, yani tüylerimizi kabarttığımızda dikleşen şu uzun tüyler, ucuna doğru kıvrılıp lüle halini aldıkları için çok ilgi çekicidir. Bu yüzden tüyleri serttir ve tıpkı koyun yünü gibi ele gelir. Dürüst olmam gerekirse, bu delikanlı gerçekten de bir güzellik abidesiydi. Bakır rengine parlayan iri gözleri, çıkık elmacık kemikleri, kıvrık bıyıkları, siyah ve krem rengi benekleri olan kırmızımsı ışıldayan tüyleri, kocaman patileri... ah evet, her şeyi yerli yerindeydi. İtiraf etmeliyim ki, cinsiyet değişikliği geçirseydim, ben de asılı duran bir cesede değil, ona sürünmeyi tercih ederdim. Ama güzellik, bakanın gözünde biçimlenen bir kavram değil midir? Ve dünyadaki güzellerin tümü, yani kimsenin nasırına basmadan nasıl söylesem, aptalın aptalı değil midir aslında? Hayır! Tabii Fabulous için konuşmak gerekirse. Gözün, etki altında kalmaya son derece elverişli bir özelliği vardır. Yalnızca görmez, aynı zamanda anlamlandırır da, özellikle de farklı anlamlandırır. Böylece "güzel", bir anda "mükemmele" dönüşür; bu da isteğe göre anında "iyi" veya "zeki" olur. Mutlu gençlik yıllarımda, bölgemizde bana da bir ilah gözüyle bakılırdı, ama şimdi bana öyle geliyor ki, bana tahammül bile edemiyorlar. Kıskançlık ve hasetle uzaktan yakından ilgisi olmayan duygular içinde ve elbette yalnızca felsefi kaygılar güderek, insanoğlunun güzelliğe karşı duyduğu nevroz derecesindeki açlığı gidermek için, ne kadar ileri gidebileceğini düşündüm. İnsanoğlu doğrudan tabiat ananın işlerine karışarak, onu etkileyip yönlendiriyor ve sözde daha değerli bir şey yaratıyor. Sert tüylü Amerikan türü gibi hazineler de baştan sona yapay ürünlerdir ve insanoğlunun gözünü okşamak için yaratılmışlardır. Ancak yine de bunlar, günün birinde belki doğal seleksiyonlar yoluyla da ortaya çıkabilecek ürünlerdir. Bu elbette işin güzel yönü; tabii yüksek yetiştirme maliyeti ve enstest çiftleştirmeler bir kenara bırakılırsa. Bilimin mucizeler dünyasında gerçekleşen yenilikler, gerçekten de tüyler ürpertici olabiliyor. Yeşil renkte parlayan tavşanlar, süper saldırgan genlere sahip koruma köpekleri, süt üretimi iki katına çıkartılan inekler bütün bunlar daha nereye varacaksa? Çocuklar daha çok sevsin diye gerçekten Goofy'ye benzeyen bir köpek yaratırlar mı acaba? Ya da bir yandan koşarken, bir yandan da kovboy şarkıları söyleyen bir at? Öte yandan, duvarın üzerindeki bayanlar gözlerini birazda benim değerli kalıtsal yeteneklerime çevirselerdi, buna hiç itirazım olmazdı. Hatta bu yeteneklerimi yalnızca onlara değil, isteğe göre çoğaltmaları için tüm bilim dünyasına da seve seve sunabilirdim. Ama hayır, baygın bakışları şu ukalaya yapışmıştı bir kere, klonlamaya onu daha uygun buldukları açıkça görülüyordu. Sayın ukala da, sanki karda deniz yıldızı arayan biriymişim gibi, anlamsız ve alaylı bakışlarla bana bakıyordu. Coşup tozan kar tanelerinin arasında kıpkırmızı parlıyordu, adeta alevlerden oluşan bir çemberle çevrili gibiydi. "Onu gördünüz mü?" diye sordum soluk soluğa. "Onu görmek mi?" diye tekrarladı sert tüylü ve ağır ağır başını iki yana çevirdi. Sesi tam beklediğim gibiydi: yapay bir biçimde kadınsı, küçümseyici bir biçimde ukala ve alaycı. Bu herif gerçekten de kendi jenerasyonunun incisiydi! "Kimi görmekten söz ediyorsun?" Biraz gecikmeli olarak üç bayan da aynı maymunu hareketi tekrarladılar ve tıpkı onun gibi soru dolu gözlerle etrafa bakındılar. Sanki ben cinlerden perilerden söz ediyordum! "Az önce duvara tırmanan ve öbür taraftan yok olan şu adamı işte. Durduğunuz yükseklikten bakınca, hâlâ arka bahçelerden birinde görünüyor olmalı." Sakinliğimi korumak için kendimi zor tutuyordum. "Bir adam diyorsun, öyle mi?" Baş belası herif, sanki bir dünya meselesi hakkında kara kara düşünüyordu. "Bir insanın bu duvara tırmandığını söylüyorsun, öyle mi? Uçmadığından emin misin peki?"

Bayanlar kıkırdıyordu -Fabulous da onlarla birlikte, bu da kalbime bıçak gibi saplandı. "Hayır," dedim umutsuzca. "Bu bir şaka değil arkadaşlar. O çok tehlikeli biri ve şu anda kaçıyor." "Bunu tahmin edebiliyorum," diye söze girdi sert tüylü. "Kaçarken rahatça bahçe kapısını kullanmak yerine duvarlara tırmanan bir insanda gerçekten de bir terslik var demektir. Kimden kaçtı?" "Şey... beni gördü ve sonra ..." Şimdi dördü de kahkahalara boğularak gülüyordu. Bu açıklamanın biraz isabetsiz olduğunu itiraf etmeliyim. Bir süre sonra sert tüylü, gülme krizini atlattı ve kendine gelerek, bakıma muhtaç bir hastayla ilgileniyormuş gibi yumuşak bir ifade takındı. "Sakin olabilirsin dostum, görünürde kimse yok, kaçan biri ise hiç yok. Yoğun kar yağışı gözleri yanıtabilir, özellikle de -affına sığınıyorum- bu gözlerin yapım yılı geçmiş yüzyıla aitse. Ve şu uğursuz adamın tehlikeli olduğu konusuna gelince; yine affına sığınıyorum -senden kaçtığına göre o kadar da tehlikeli biri sayılmaz. Hadi şimdi sakınlaş ve sıcak yuvanda seni bekleyen mamalarına dön." "Gerçekten de birinci sınıf bir terbiyeye sahipmişsin genç arkadaşım," diye yanıt verdim. "Acaba -affına sığınıyorum- kıcının üzerinde bir deneme yaptıktan sonra, yaşlı dişlerim hakkında da bir yorumda bulunmak ister misin?"

Alnını buruşturdu, anlaşılan birden ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Sonra yüzü tekrar aydınlandı. "Sanırım senin hakkında bir şeyler duymuştum. Evet, evet, bu bölgedeki polisye olayları çözmekle ünlü birinin sözü geçmişti. Ama bu çok uzun zaman önce değil miydi yahu? Herkes derin bir saygıyla bahsederdi ondan: Yaptıkları, efsanelere ve destanlara dönüşen büyük bir kişiliğe karşı duyulan bir saygıyla. Elbette hiç kimse bunların doğruluk payını pek incelemek istemedi. Bana kahramanı, sekizinci dünya harikasıymış gibi tarif etmişlerdi: etkileyici cüssesi, keskin zekâsı olan bir iyilik meleği..."

Bunları söylerken bana acıyarak bakıyordu.

"Kahraman dedektifler buna benzediklerine ve zamanlarını hayalet avcılığı yaparak geçirdiklerine göre, bu sıkıcı yerde çoktandır " Kuzuların Sessizliği" diye bir şey duyulmamış. Adın Francis, değil mi? Ya da büyük, yaşlı Francis mi demeliydim?"

Ah, nasıl da canım yanıyordu, gerçekten canım çok yanıyordu!

"Doğru!" diye yanıtladım duygularımı belli etmeden. "Ve tanıştırayım, şu karşıdaki de..." diye yeniden söze başladım asılı cesedi göstererek. "... arkadaşım: Ceset. Siz gelmeden önce kendi aramızda kar topu savaşı yaptık. Birden bire boğazları ağrıyaya başladı ve sonsuz istirahata çekildi."

Dördü de aynı anda kafalarını kaldırdılar ve karşıya baktılar. Birkaç dakika önce benim yaşadığım ürperti şimdi onların yaşadığını gözlerinden okuyabiliyordum. Sebildeki ceset, yağın etkisiyle bembeyaz bir ipek kozasına bürünmüştü adeta. Bu bile ürkütücü görüntüyü hafifletmeye yetmiyordu. Tüm hatları, aşağı sarkan kafası, kıvrık ön bacakları grotesk bir biçimsizliğe dönüşmüştü. Sert Tüylü'nün, az önceki sözlerinden dolayı utandığı için mi sessizliğe büründüğünü, yoksa karşılaştığı sürpriz karşısında dilini mi yuttuğunu kestiremiyordum. Bir anda onun için hava olmuştu, beni umursamadan duvardan atladı ve sebile koştu. Sadık gölgeleri üç bayan da duvardan inerek, onu izlediler.

Sert Tüylü, lavabonun üzerine sıçradı ve cesedi yakından incelemeye başladı. Ben de aşağıda duran üzgün, ama aynı zamanda hayranlıkla şövalyelerine bakan üç güzelin yanına ağır ağır yaklaştım. Sert Tüylü bizlere, beni bile etkileyen, gerçek bir şov sunuyordu. Amerikan polisye dizilerindeki bir FBI hıyarını canlandırıyormuşçasına, kafasını belki üç yüz kez cesede doğru eğdi, yoğun bir koklama işlemi uyguladı, büzülerek cesedi bir de alttan incelemeye aldı, sonra da abartılı bir mesafeden izledi ve cesedi burnuyla ittirerek sallandırmaktan bile çekinmedi. Otopsi yapabilmesi için ona neşter uzatacaktım, ama ne yazık ki benimkini yanına almamıştı. Fabulous ve iki siyah arkadaşı ise uzmanımızı öyle bir hayranlıkla izliyorlardı ki, sanki o an Tanrı dünyayı yaratıyordu.

"Tuhaf, çok tuhaf," diye mırıldandı Sert Tüylü incelemelerini bitirdikten sonra. Sırtını cesede çevirdi ve düşüncelere dalmış bir halde bize baktı.

"O kadar da tuhaf değil," dedim sinirlenerek. Ukala tavırları beni sonunda çileden çıkarmıştı. Patolojik bölümde kimin gerçek usta olduğunu ona göstermek istiyordum. Sonra da altı aylığına, hak ettiğim kış uykusuna dalmak üzere çekilecektim. Kibar beyefendi, Fabulous ile evlenebilirdi; hatta üçüyle birden de evlenebilir, onlarla sürüler halinde yavrular üretebilirdi, umurumda değildi. Hem de hiç umurumda değildi! "Hayvanlara uygulanan, neredeyse sıradan bir işkence olayı işte. Genelde asma uygulamasıyla son bulur. Az önce kaçan herifin bunun sorumlusu olduğuna dair bahse girerim. Hatta bu rezil eylemini tesadüfen buluşumu da büyük bir zevkle izleyip, heyecanının doruğuna ulaştığından da eminim. O bir keyif adamı ve misyonunu tamamlamak için kendine zaman tanıyor. Bu nedenle de bana ilişmedi. Deneyimlerim bana, bölgemizde uzun vadeli bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu söylüyor. Bu cani, iki ayaklılar minik sevgililerinin birer birer kaybolduğunu fark edip önlem alana kadar, korkunç eylemlerine devam edecek. Bu uzun sürebilir. Bir süre uyanık ve dikkatli olmamız gerekiyor. Belki de bütün arkadaşları bu tehlikeden haberdar etmek için bir konferans ..."

"Asmak mı dedin?" Sert Tüylü lavabodan inerken benimle değil, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Duyduğum en aptalca soruydu bu.

"Evet, asılmak. Başka neye benziyor bu, kurşun yarasına mı?"

Tam önüme dikildi ve gözlerimin içine baktı. Bayanlar, tıpkı göz kamaştırıcı bir güneşin etrafında dolanan gezegenler gibi arkasında durdular. Tanrım, ne kadar da güzeldi! Kızıl-kahverengi parlayan o tüyleri! Çıplak gözle bile yumuşaklığı hissedilebiliyordu. Çok özel bir kumaştan yapılmış gibi, hatta kürk sanayisinin gizli araştırmalarının bir ürünü gibi görünüyordu. Hele o bakır rengi gözleri! Hareket alanına giren herkesi ipnotize edebilecek bir parlaklığa sahipti. Şimdi Fabulous'u daha iyi anlıyordum. Bu da, rakibime karşı içimde daha büyük bir nefretin dalgalanmasına neden oldu.

"Daha ilk karşılaşmamızda sivri dilimi sana karşı kullandığım için özür dilerim, Francis," diye söze başladı Sert Tüylü. "Mea culpa. Ama bu zavallı türdeşimizin asılarak öldürüldüğünden gerçekten emin misin?"

"Hayır, belki de nedeni yalnızca hıçkırıktır."

"Şimdi aynı sivri dille bana günümü gösteriyorsun, değil mi? Ancak yine de seni fiziksel bir özelliğimiz hakkında aydınlatmalıyım. Anlaşılan senin gözünden kaçmış. Burada dil gibi ince bir ayrıntı söz konusu. Dilimiz, kafa hacmimize kıyasla biraz büyük kaçıyor. Tam tersine, ağız boşluğumuz da burun boşluğumuza göre biraz ufak. Dil kökü, genimizin derinliklerinde bulunduğundan, darbe veya sıkışma nedeniyle gerçekleşen asılma sırasında dil ağızdan sarkar. Burada böyle bir durum söz konusu değil. Bazı vicdansız avcılar hâlâ kullandıkları ve orman kenarında yaşayan türdeşlerimizin de zaman zaman yakalandıkları,

askı tuzağı veya tabak şeklinde tuzak olarak da adlandırılan bu tuzak yöntemi, aynı etkiyi yaratmaktadır. Boğazın ani ve sert bir biçimde sıkılması halinde dil, daima dışarı çıkar. Bu bir doğa kanunu! Ha, neredeyse unuttuyordum: Benim adım Adrian."

Bir yığın karşı argüman sıralamak, söyledikleriyle alay etmek ve hakaretler yağdırmak için ağzımı açtım. Ama birden çenem tutuldu ve ağzım açık kaldı; bu halimle herkese aptal bir surat ifadesi sunmuş olmalıydım. Müthiş rahatsız edici bir kabulleniş, tıpkı zehirli bir ok gibi anında felce uğratmıştı beni: Haklıydı! Kendime olan kızgınlığım utançla iç içe geçerek, yaşlı beynime hücum etti. Tek tesellim, kıpkırmızı kesilmek gibi bir özelliğimin olmamasıydı. Böyle önemli bir ayrıntıyı nasıl atlamıştım? Oysa her zaman anatomimiz hakkındaki derin ve engin bilgimle ovunurdum. Adrian'ın sunduğu konferans, suratımın ortasına inen bir yumruk gibiydi. Acı bir biçimde bana, yaşlılığın getirdiği aksaklıkları hatırlatmıştı. Hata yapmaya başlamıştım işte. Ve önemli bir şey daha serilmişti gözlerimin önüne: Herif sadece güzel değildi, aynı zamanda zekiydi de. Büyük olasılıkla güzel sesiyle harika operalar da söyleye biliyordu veya portakallarla cambazlık da yapabiliyordu.

"İn, öyle olabilir, ama olmayabilir de," diye kıvırmaya çalıştım. "Demek ki herif önce işkence yapmış, sonra öldürmüş ve sonra da eğlence olsun diye asmış. Ne fark eder ki?"

Adrian söylediklerimden hiç etkilenmeyerek, asılı duran cesede baktı.

"Kar tabakası ayrıntılı bir incelemeyi engelliyor. Ama işkenceye uğramış gibi bir hali yok. Ve katil onu önce öldürmüş olsa bile, asılma sırasında dilin yine de dışarı sarkması gerekirdi."

Artık beynimin bir kenarında, namımı tümüyle yerle bir etmeden bu işin içinden nasıl sıyrılabilirim planlarını kurmaya başlamıştım. Bunu başaracak olsaydım, daha aynı akşam noter huzurunda, yeminli bir ifa i de vererek, ömrümün geriye kalan günlerinde bir daha dedektiflik oyunları oynamayacağıma dair bir teminat belgesi imzalayacaktım.

"Tamam, çokbilmiş," diye, inandırıcı olamayacak kadar rahat bir tavırla karşılık verdim. "Ama öldüğü kesin, yoksa mutlaka bu sohbetimize o da katılırdı. En azından bu noktada uzlaşabilir miyiz acaba? Ve her ne kadar karmaşık da olsa, bu bir cinayet!"

"İşte asıl büyük soru bu, Francis."

Hayır, bu hiç de büyük bir soru değildi; en azından benim gibi erken emekliye ayrılmış ve gelecekte hayatının tek sorusu, akşam yemeğinde balık mı, yoksa et mi yiyeceği sorusu olan biri için bu, kesinlikle büyük bir soru değildi.

"Eğer gerçekten öldürüldüyse, o zaman bu anatomik uyumsuzluğun birkaç nedeni olabilir," diye halefim devam etti sözlerine ve son derece derin düşüncelere dalmış bir dedektif karikatürü gibi karların üzerinde volta attı. Kızlar da bu şova anında tav oldular ve ışıldayan gözleri daha da büyüdü.

"Ölümün şiddet yoluyla gerçekleşip gerçekleşmediği sorusu, şimdilik bir kenarda dursun. Dışarıdan görünen herhangi bir darp veya yara izi bulunmuyor. Zehirlenmiş de olabilir. Ya da biri boynunu kırmış, hatta isabetli darbelerle tüm kemiklerini kırmış da olabilir. Ama bedenın katılaşması için, ölüm anıyla asılma anının arasından belirli bir sürenin geçmiş olması gerekir. Dilin neden dışarı sarkmadığı ancak böyle açıklanabilir. Ancak, öldükten sonra bir derin dondurucuda veya bir soğutma odasının içinde saklanıp, donarak katılaşmış olması, daha büyük bir olasılık. Çünkü dışarıda, yani burada, böyle bir şey olanaksız. Hava son derece soğuk, ama yine de donma noktasının altına henüz düşmedi. Dili, ağız boşluğunun içerisinde donduğu için, dışarı sarkmadı."

"Peki bunun bize ne yardımı olacak?"

"En azından şimdi, bunun basit bir işkence olayı olmadığını biliyoruz. Bu olayda çok fazla zahmete girilmiş. Ve akıl dışı bir yol izlenmiş. Neden biri, sonradan bir musluğa bağlamak amacıyla derin dondurucusunda bir ceset saklasın ki?"

"Çok basit: çünkü bu insan tümüyle aklını oynatmıştır da ondan. Deliler, genelde delice şeyler yaparlar."

Adrian, elektrik çarpmış gibi aniden sebilin altında durdu ve tekrar lavabonun üzerine zıpladı. Bir kez daha cesedin boynunu, özellikle de hayvanın ensesindeki ve musluktaki iki düğümü inceledi. Sonra da suratında bilmiş bir ifadeyle baha döndü.

"Bu eserin bir insana ait olduğu sonucuna nereden vardın, Francis?"

"Kendi patilerine bir bakarsan, nedenini anlarsın. Yoksa sen böyle bir düğümü yapabilecek kadar yetenekli misin?"

"Bu zor bir düğüm değil, ama itiraf etmeliyim ki, böyle bir şeyi başaramazdım. Hiçbir türdeşimiz böyle bir şey başaramaz. Hatta hiçbir hayvan böyle bir şey yapamaz desek daha iyi olur. Ama senin de gördüğün gibi bu düğüm, normalde bir insanın bağlayacağı kadar sıkı bağlanmamış. Düğümün kendisi de, akla gelebilecek en basit düğüm. Kordonun ucu öylece düğümün içinden geçirilmiş ve çok hafif çekilmiş. Cesedin boynundaki sıkılık, hayvanın ağırlığından kaynaklanıyor. Elbette böyle bir işlem sırasında kol, el ve parmak benzeri uzuvlarla kurbanı desteklemek veya tutmak gerektiğini biliyorum. Yine de antrenmanlı veya bu iş için eğitilmiş bir hayvanın böyle bir beceriyi gösterebilmesi, olanaksız değildir. En azından şunu, ben bile yapabilirim..."

Bir patisini cesede doğru uzattı ve tek bir pençe tırnağıyla düğümü çözdü. Kordon anında gevşedi ve ceset, lavabonun içine düştü. Adrian'ın tahmin ettiği gibi, düşüş sırasında çıkan ses boğuk değil, daha çok katı

cisimlerin düşüşünde olduğu gibi sertti ve neredeyse hiç yankılanmadı. Mucize çocuğun söylemesine gerek kalmamıştı: Rahmetli, oldukça katı bir durumdaydı.

Yavaş yavaş içinde bulunduğum kötü durumdan kendime gelmeye ve kendimce fikir yürütmeye başladım. Belki bayanların gözünde yitirdiğim itibarımı tabii eğer onların gözünde hiç itibarım olduysa biraz olsun geri kazanabilirdim.

"Cesedin donarak mı, yoksa ilerlemiş evredeki katılaşma nedeniyle mi bu hale geldiğini bilemem; ama bence analizimizin en önemli sonucu, ölümün asılma yoluyla gerçekleşmediği olgusudur," diye tekrar söze girdim. Bu harika analizin tohumlarının onun tarlasında yeşerdiğini pekâlâ biliyordum. "Bu zavalılığın gerçek ölüm nedenini bulmamız gerekir. O zaman önemli bir adım atmış sayılırız."

"Ama ben bu işte yokum!" diyerek neşeli bir tavırla lavabodan indi Adrian. Hayatın çirkin gerçeklerinin, kendisini esir almasına izin vermeyen kibirli bir ukalayı oynuyordu şimdi yine. Tuhaf bir değişimdi bu.

Polisiye olayları çözmede daha iyi olduğunu göstermek için kendini ustaca ön plana attıktan sonra, bir anda o eğlence tutkunu, bir cesedi bile kısa süreli bir oyalanma aracı olarak gören delikanlıya dönüşmüştü yeniden. Bunu yaparken de tıpkı, bilmem kaçınıcı kez, ölüme mahkûm bir hastaya bakan, duygulan körelmiş bir doktor kadar soğukkanlıydı. Samırım bu değişimin nedeni, olayın dibine inmek konusundaki kararlılığımıydı. İş ciddiye binince ve çalışmayı gerektirince, suya sabuna dokunmak istemiyordu.

"Oldukça yaşlı görünüyor," dedi umursamaz bir biçimde ve bayanlara gitmek için işaret verdi. "Belki de yaşlılıktan ölmüştür, hastalıktan veya ona benzer bir nedenden. Belki de sen haklısın Francis, belki de gerçekten manyağın biri onu öldükten sonra eve götürüp birkaç gün derin dondurucuda beklettikten sonra, sırf zevk olsun diye buraya asmıştır. Senin de dediğin gibi: Deliler, genelde delice şeyler yaparlar. Au revoir, Francis!"

Dördü de bana sırtlarını döndüler ve karların arasından, az önce geldikleri duvara doğru ilerlediler. Hepsi, bir tek Fabulous hariç. Sanki hızlı ilerleyemiyormuş gibi davranarak, diğerlerinden birkaç adım geride yürüyordu. Bir anda bana döndü ve burnumun ucuna kadar yaklaşarak, altın rengindeki parlak Tiffany-gözleriyle gözlerimin içine baktı. Son derece gizemli görünüyordu. Uçuşan kar taneleri, tüylü, kahverengi suratına doğa üstü bir görüntü kazandırıyordu.

"Az önce gelirken bahçelerin birinde kaçan bir gölge gördüm," diye fısıldadı telaşla. Dumanlı ve baştan çıkarıcı bir sesi vardı, tıpkı beklediğim gibi. "Bir insanın gölgesi idi o! Onu çok iyi gördüm!"

"Ama bunu neden az önce söylemedin?" diye sordum, onun gibi fısıldayarak.

Ama o bana sırtını dönmüş, diğerlerinin karda bıraktıkları izleri takip ederek uzaklaşmıştı bile.

Üçüncü Bölüm

Olduğum yerde öylece kalakalmış tim: karla kaplı, aşağılanmış ve görünüşe bakılırsa, oldukça gereksiz. Ceset asan hortlağın dönüp beni bulacağı korkusu, yerini şaşkınlığa ve çaresizliğe bırakmıştı. Olaylar, ilk göründükleri gibi değildi. Ama olayların içini de görebilmemi sağlayan keskin gözlerimi yitirmiştim. Görme yetileri daha iyi olan gençler yetişmiş, sahnedeki yerlerini almışlardı. Bu hüznün verici gerçeği, istesem de istemesem de kabullenmeliydim. Bu, gözlerimi yaşartan bir olguydu. Ama aynı zamanda içimde, kendim daima dünya bilgisinin göbek deliği sanan Francis'e karşı müthiş bir öfke de yükseliyordu. Bu bilgiden hiç ama hiç eser kalmamıştı işte, anatomimizle ilgili en basit bilgileri bile unutmuştum. Alzheimer mi yakalanmıştım, yoksa yalnızca formdan mı düşmüştüm? Ne önemi vardı ki! Başkaları bu oyunu daha iyi oynuyordu, önemli olan da buydu.

Şu an benim yerimde benden daha az kibirli biri olsaydı, Sert Tüylü'yle tanışmadan önce karşılıklı flörtleştiğim, ama gerçekte bir an bile ciddiye almadığım bir şeyi yapardı: "Emeklilik," aslında o kadar da itici bir kavram değildi. Aksine, verimli bir yaşamın ürünlerini toplamak ve hak edilen kazancın, huzurun tadını çıkarmak anlamına geliyordu. Bu sözcük aynı zamanda "yaşamın sonbaharını" çağrıştırmasaydı, bir sorun yoktu aslında. Peki sonbahardan sonra ne geliyordu? Evet, kış. Her tarafımı saracak olan ölümün soğukluğu.

Beni bekleyen bu 'güzellikler' karşısında, içimde inat ve karşı gelme duygulan filizleniyordu. Ama hâlâ mükemmel çalışan içgüdülerim, bunun başka bir nedenden daha kaynaklandığını söylüyordu bana:

Fabulous'un gitmeden önceki gizemli sözleri ve Adrian'ın nerdeyse doğaüstü inceleme kabiliyeti. Bunlar küçük, ama düşündürücü şaşırtmacalardı. Kilometrelerce uzaklıktan burun deliğinin içindeki kılların sayısını bile bilen Süpermen'in, yol arkadaşının aksine, kaçan karaltıyı görmemiş olması bir mucizeydi. Ayrıca, cesedin üzerindeki önemli ayrıntıları bir bakışta görüp, bunlardan yıldırım hızıyla bir yığın kombinasyonlar kıvrması da şaşırtıcıydı doğrusu. Karın altında neredeyse tanınmayacak halde olmasına karşın, kurbanın yaşı hakkında bile bir tahminde bulunmuştu.

Bir anda aklıma çılgınca bir fikir geldi: Akşam yemeğimi erteleyecektim! Evet, kendimi kahramanca feda edip eve dönmemeye, bunun yerine soğukkanlılıkla tehlikenin üzerine gitmeye, bay mükemmeli izlemeye ve onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar verdim.

Ölen arkadaş için sessizce bir dua mırıldandıktan sonra, hızla duvara tırmandım. Uzaktan görünen Adrian ve refakatçileri, kar örtüsünün üzerinde titrek birer lekeye dönüşmüşlerdi. Hemen peşlerine takıldım, ama

yalnızca görebileceğim kadar yaklaştım onlara. Tuğlalardan örülü duvarların üzerindeki kar kalınlığı her saniye daha da artıyordu, böylece adım atmak giderek zorlaşıyordu. Yine de büyük bir gayretle, karlara bata çıka ilerledim. Merakım ve az önce yaşadığım aşağılanma duygusunu aynen iade etme isteğim, beni ateşliyordu adeta.

Sonunda oldukça harap bir bahçenin önünde, lekelerden üçü, dördüncüsünden ayrılıp karanlığın içinde yollarına devam ettiler. Sert Tüylü, Fabulous ve iki kara arkadaşı tümüyle gözden kaybolana kadar bir süre daha olduğu yerde durdu. Sonra o da duvardan atladı ve yok oldu. İzini kaybetmemek için acele etmem gerekiyordu. Son gücümü de harekete geçirdim ve karların içinde yarı koşarak, yarı yüzerek, onu en son gördüğüm yere ulaştım.

Önümde, etkileyici bir büyüklükte, ormana benzer bir alan uzanıyordu. Burası büyük olasılıkla bir parktı. Sayısız çam ağacı, iğnelerini birbirlerine batırıyormuşçasına bitişik duruyordu. Gövdelerinin dibindeki çalılıklar ve yabancı otlar, tıpkı vahşi ormanlardaki bitki örtüsü gibi her tarafa yayılmıştı. Kar örtüsüyle birlikte romantik bir görüntü çıkmıştı ortaya, tıpkı bir Noel masalının sahne dekoru gibi. Arazinin sahibi, ya burada büyük çaplı botanik temizlik yaptırmak üzere birkaç kaçak işçi bile tutamayacak kadar iflas etmiş olmalıydı, ya da kurumuş bir yaprağı koparmayı bile cinayet sayan bir doğa anlayışına sahipti.

Burayı, daha önce yaptığım gezilerden hatırlar gibi oldum. Ama hatırladığım görüntü, yaz mevsimindeki yeşil bir cehennemden ibaretti. Adrian gibi kendini beğenmiş bir züppenin burada ne işi olabilirdi? Kendini büyük şehrin avcısı sanan bir manyağın av köpekliğini rai yapıyordu? Yoksa o da bu saatte, Gustav ve fikir yandaşlarının bizlerden beklediği gibi, biraz Hardcore-Jogging mi yapıyordu?

Duvardan indim ve çalılıkların arasına tünedim. Ağaçlar ve her tarafı saran fundalıklar, beni yağan kara karşı koruyordu şimdi. Labirenti andıran karanlık bir mağaradaydım sanki. İnsan gözüyle zifiri karanlık diye tanımlanabilecek, ama gözlerim sayesinde ışık kırıntılarıyla önümü görebildiğim ve dalların, ağaç gövdelerinin, kuru yaprakların oluşturduğu bu karmaşa ortamında, giderek bir huzursuzluğa kapılıyordum. İçime bir kurt düşmüştü. Adrian belki de beni kandırmıştı ve bilerek bu izbe yere gelmemi sağlamıştı. Bunu yapmıştı, çünkü sahi neden yapmıştı ki? Bunu yanıtlamak için aklıma mantıklı bir gerekçe gelmese de, içimdeki korku artmıştı. Üstelik hâlâ şu hayaletin, canavarın ya da her neyse, bıçak gibi keskin, parlak beyaz gözleri ve olağanüstü hızlı hareketleriyle karanlıklar diyarından gelen yarı insan, yarı hayvan bir gölge varlığı anımsatan yaratığın, ürkütücü görüntüsü dolaşıyordu kafamın içinde. Ya birden köşeyi dönüp, geri gelecek olursa? Birini izliyor olmanız, aynı anda sizin de izlenmediğiniz anlamına gelmezdi her zaman.

Kalp atışlarım hızlanıyor, kafamdaki sorular beynimi derinden kemiriyordu. Büyük olasılıkla bir sonraki ağacın arkasında bir psikopatın beni beklediği bu soğuk ve ıslak yerde ne arıyordum ben? Neden, nereden geldiği belli olmayan bir erkek güzelini izliyordum ben? Ve en önemlisi: Bu akşam Gustav yemekte ne yiyordu? Bu son soruyu açıktan zil çalan midem soruyordu.

Korktuğum başıma gelmiş gibi, şimdi de etrafımda tuhaf sesler duymaya başlamıştım. Birileri çalılıkların arasında dolaşıyormuş gibi hışırtılar ve kıtırtılar duyuluyordu. Elbette bunun çok zararsız bir nedeni de olabilirdi. Bilindiği gibi, yalnızca tek tük kütükler değil, bütün orman iş başındadır ve böyle seslerin çıkması da son derece doğaldır. Bir yandan, duyduklarımı önemsemeyip, kendime cesaret veriyordum, ama diğer yandan da, bu ürkütücü yerde yalnız olmadığım duygusunu içimden atamıyordum.

Derken, tünelin sonunda bir ışık gördüm! Önceleri küçük bir ışıktı bu, sonra daha da belirginleşti ve giderek büyüdü, büyüdü. Minyatür orman giderek aydınlanıyordu. Ak ve kızıl çamlar birbirlerinden giderek uzaklaşıyorlardı, ta ki sonunda tümüyle kaybolana kadar. Dalların ve çalıkların oluşturduğu yumak seyrekleşmeye başladı ve sonunda piramit ağaçlarının bulunduğu karla kaplı bir çimenliğin önünde son buldu. Tam ortada, fırtınalı gökyüzüne yükselen devasa bir yapı duruyordu. Uzun bir süre ışıktan yoksun kalan gözlerim ilk anda, bunun kaza geçirmiş bir Ufo olduğunu sandı. Gözlerimin ağ tabaksı, değişik yoğunluktaki ışık demetlerinin bombardımanına uğradı. Sonunda bu parıltılar giderek bir bütün haline gelmeye başladı. Ağzım açık halde bakakaldığım bu şey, şatafatlı bir biçimde süslenmiş, KingKong boyutunda bir Noel ağacı değil, "modern" sözcüğünün bile anlatmaya yetmediği bir yapıydı.

Belli ki burada, tanınmış bir mimarın "Paranın önemi yok" parolasından yola çıkarak, keyfine göre yarattığı bir eser söz konusuydu. Cam ve ince betondan oluşan, mükemmelce perdahlanmış bir elmas adeta. Köşeli ve çapraşık olmasına karşın, her odası ışığa boğulduğundan, ilk bakışta bile odaların içi rahatça görülebildiği için, sonsuz bir şeffaflık yansıtıyordu. Sayısız terasla bezenmiş bu üç katlı yapı, sanatçıların ve cam üfleyen ustaların elinden çıkmış bir kış bahçesini andırıyordu.

Demek oluyor ki, ben geçtiğimiz aylarda (belki de yıllarda) uyuz uyuz pineklerken, bu parka benzer arazi, para babalarının bir temsilcisi tarafından yontulmuştu. Bu zavallı orman, arazinin hatırı sayılır sahibinin parası bittiği için böyle harap halde değildi: tam tersine, bu doğal karmaşıklık meraklı gözlerle karşı koruyucu bir set oluşturduğu için kendi haline bırakılmıştı. Kutsanmış dostum Adrian bu sırca sarayda mı yaşıyordu yani? İnanılmaz bir şey: hem güzel, hem akıllı ve üstelik bir de zengin! Herhalde sahibi de, öldükten sonra tüm mirasını bir vasiyetle sevgili minik dostuna bırakan şu insan türündendi. Bir bu eksikti! Bu düşünceye bıyık altından gülerken, aslında bunun tam da böyle olduğundan emindim!

Ancak ben Robin Hood olarak yollara düşmemiştim, ben yalnızca merakımın kölesi olmuştum. Bu herifte düzgün olmayan bir şey vardı ve ben, artık mezbahalarla ilgili halüsinasyonlar üreten açlığıma karşın, bunu

bulmaya kesin kararlıyım. Adrian'ın karda bıraktığı ayak izlerini takip ettim ve piramid ağaçlarının önünden geçerek eve yaklaştım. Dikkatlice evin etrafını dolaştım. Duvar büyüklüğündeki camlar, zemin katın rahatça görünmesini sağlıyordu. Kendimi bir kuyumcu dükkânının vitrinine bakıyormuş gibi hissettim. Yakından bakıldığında, lükse olan düşkünlük daha da pervasızca gözler önüne seriliyordu. Yerler en pahalı malzemeye kaplıydı, özenle seçilmiş duvar kâğıtları kumaştandı ve üzerinde çini mürekkebiyle yapılmış Asya manzaraları bulunuyordu. Mobilyalar ve aksesuarlar gerçek antikadan. Soğuk Avantgarde'a uzanan bir stili yansıtıyordu, ayrıca boğazına düşkünler için tapınak sayılabilecek bir çelik mutfak ve her yeri donatan aydınlatmalar göze çarpıyordu. Tavana gömülü halojen lambalar, gençlik stilineki ışıldaklar ve tavanda ışık kümeleri oluşturan, ince bir zevki yansıtan masa lambaları vardı. Hiç kuşku yok ki, burada biri "Daha fazlası da olabilir mi?" sorusuna hep olumlu yanıt almış ve deyim yerindeyse bütün hünerini ortaya dökmüştü.

Burada birilerinin yaşadığı belliydi, ama odaların hiçbirinde insan yoktu. Adrian'dan da eser yoktu. Ama üst katlar da vardı daha. Yapının arka tarafında bulunan Akdeniz stilineki beyaz kireç merdivenler, birinci kattaki terasa çıkıyordu. Merdivenlerden çıktım ve yine en az üç buçuk metre büyüklüğünde bir camekan çevreleyen ahşap bir dikdörtgene ulaştım. Burada da bir tur atmaya karar verdim, ama daha ilk köşeyi döner dönmez aniden duraksadım. İçeriden görünmemek için hemen eğildim, çünkü burada gördüklerim, bu muhteşem yapıdan çok daha şaşırtıcıydı.

Anlaşılan bu katın büyük bir bölümü, neredeyse bütün bir daireyi kapsayacak büyüklükte bir yatak odasına ayrılmıştı. Tam ortada da devasa bir yatak duruyordu. Siyah, kadife bir örtüyle kaplı yatağın üzerinde, yine aynı iç karartıcı renkte bir cibinlik yükseliyordu. Tam karşısında da modern bir şömine yanıyordu. Değerli halılarla, Asya antikalarıyla ve loş ışık saçan kâğıt lambalarla döşenmiş bu mekân çok rahat bir ortamı yansıtıyordu, ama yine de burada ölümün sessiz soluğu hissediliyordu sanki. Bu bir tesadüf olamazdı.

Odanın bir köşesinde, bir üst kata götüren döner bir merdiven bulunuyordu.

Bu tuhaf odada sahnelenen oyun, "İki Kel ve Otuz Cüce" adını taşıyabilirdi. Yatağın içinde, bir sürü kırmızı yastıkla desteklenmiş, yaşlı ve kel bir kadın oturuyordu ve Çin porseleni tabağından çorba kaşıklıyordu. Kadının, kelliğini bir moda akımına borçluymuş gibi bir hali yoktu hiç. Bol bir gecelik vardı üzerinde. Ama yine de bir deri bir kemik olduğu açıkça ortadaydı. Kafatası kemiği görülüyordu ve bir parça buruşuk deriden oluşan yüzü, kireç gibiydi. Patlak göz bebekleri, bir karikatür kahramanından farksızdı. Apaçık belliydi: Burada, acınacak haldeki bir varlık, kemoterapi yardımıyla kansere karşı amansız ve büyük olasılıkla da umutsuz bir savaş veriyordu.

Yatak örtüsünün üzerinde, tam olarak yatağın ayak ucunda otuz cüceler yerlerini almışlardı. Daha doğrusu bunlar yaklaşık otuz kadar türdeşimdi ve değişik ırklardan oldukları için, değişik renklere sahiplerdi. Mesih bizzat yeryüzüne inmişçesine, büyük bir saygı ifadesiyle ölüm döşeğindeki hastaya bakıyorlardı. Aralarında, henüz kuramamış tüyleriyle sahibinin kucağına yerleşmiş olan Adrian da bulunuyordu.

Diğer bir kel kafa, gayet ciddi de olsa, ortama biraz hareket katıyordu. Son derece ilginç görünümlü bir adam, bir İngiliz hizmetkârının kibarlığıyla servis arabasının üzerindeki kap çanakla ilgileniyordu. Herif en az iki metre boyundaydı ve tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Öyle bir surata sahipti ki, Hollywood'daki korku filmi makyözleri bu suratın bir alçı kalıbını alabilmek içi kuyruğa girerlerdi. Cilalanmış gibi duran kelinin altından olağanüstü yüksek bir alın uzanıyordu. Derin göz çukurları, gözlerini gölgeliyor, neredeyse görünmez hale getiriyordu. Sırada kocaman bir burun ve onun da altında geniş, ama ince dudaklı bir ağız vardı. Bu korku tablosu, örsü andıran bir çeneyle tamamlanıyordu. Bu uşak her haliyle, tımarhaneden kaçmış bir seri katili andırıyordu. Bir de bir meleş anımsatan şu yumuşak tavırları olmasaydı.

Pekâlâ, bu tuhaf senaryodan ne çıkarmalıyım? Aslında Adrian'ın evini, Buckingham Sarayı ile çılgın bir moda fotoğrafçısının malikanesinin karışımı bir yer olarak hayal etmişim. Ve öyle bir şeye de benziyordu zaten. Ancak buradan kötü kokular yükseliyordu, hem de çok kötü kokular. Bu bana, dergilerde yer alan şu "Aralarındaki yedi farkı bulunuz" tarzındaki resimli bulmacaları hatırlatıyordu. Bu tabloda beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu henüz bilmiyordum. Ta ki siyah kordonlar gözüme ilişene dek...

Kordonlar, hem kadife cibinlikten sarkan dekoratif kumaşın kıvrımlarını süslüyor, hem de, uçlarındaki altın sırmalı püskülleriyle, kenarlardan sarkıyordu. Soluğum kesilmişti. Zavallı türdeşimin asılmasında cinayet aracı olarak kullanılan kordonun aynısı, tam da cinayetle ilgili neredeyse kehaneti andıracak analizler sunan birinin evini süslüyordu; bu bir tesadüf müydü? Öte yandan, burada bulunan bütün kordonların sağlam olduğunu, yani bir yerinden koparılmış veya kesilmiş olmadığını da görüyordum. Ancak, bu cibinliğin özel siparişi üzerine yapıldığı düşünülürse, evin herhangi bir köşesinde daha bir tomar kordon bulunduğu da varsayılabilirdi.

Kel uşak, kendine has ağır tavırlarıyla hastanın elindeki kaseyi alarak, servis arabasının üzerindeki tepsiye koydu. Sonra da elinde tepsiyle döner merdivene gitti ve üst kata çıktı. İçimden bir ses bana, onu izlemem gerektiğini söyledi. Pencereden uzaklaştım ve ikinci dış merdivenden yukarı çıktım. En üstteki terasta da yine bir panorama penceresinin önünde durdum ve yine kuşku uyandıracak herhangi bir şey göremedim. Bu katın biçimi, bir alt katın aynısıydı. Anlaşılan burası uşağın imparatorluğuymuş ve yaşlı kadının yatak odasından daha aydınlıktı. Mobilyalar ve aksesuarlar yine Asya esintileri taşıyordu, ama burası daha sade

döşenmişti. Kütüphane, arşiv ve ofis karışımı bir yerdi burası. Raflarda metrelerce dosya sıraları ve bir o kadar da kitap diziliydi. Anlaşılan kel kafa, hasta kadının işlerini de yürütüyordu.

Üzerinde üç tane bilgisayar monitörü bulunan ve kâğıt yığınlarıyla kaplı bir cam çalışma masası da bu tahminimi güçlendiriyordu.' Bilgisayarlar açıldı ve ekranlarda dizi dizi rakamlar ve bana bir şey ifade etmeyen birtakım desenler görülmüyordu. Bunların yanı sıra yığınla teknik araç gereç vardı masanın üzerinde. Tahminimce bunlar ölçüm aletleriydi, çünkü eğri diyagramı göstermeye yarayan minik, yuvarlak Display'ları bulunuyordu. Bu aletlerin, hasta kadının günlük sağlık durumunu tespit etmeye yaradığını düşündüm. Uşak, tepsiyi bir sehpanın üzerine bırakıp bilgisayar klavyesinin başına geçtiğinde, bütün bunlardan kendimce bir anlam çıkarmaya çalıştım. Ve sonuca çabuk ulaştım: Bir anlam çıkaramamıştım! Tamam, kordonlar uyuyordu. Ama böyle kordonlar büyük bir olasılıkla her ikinci evde bulunuyordu. Ne de olsa kullanışlı bir süsleme aracıydı ve zevkine güvenen her ev hanımı, çekmecesinde böyle bir şeyi saklardı. Ve Adrian'ın, ölüm döşegindeki kedi canlısı bir kadının yanında yaşaması da, yersiz kuşku uyandırmaktan çok, hüznün vericiydi.

Bunu kavrayarak ve pes ederek, bir tür yazma cinneti geçiren kel kafalının sarsılan sırtını izledim. Birden bakışlarım, bir mıknaatla yönlendiriliyormuşçasına, adamın omzunun üzerinden kaydı ve odanın dip kısmındaki karanlık yerde duran iki kutuya odaklandı. Bu kutular çeliktendi ve bir insanın hemen hemen göğüs hizasına gelecek büyüklükteydi. İki kanatlı kapıları üstten açıldı ve ön tarafta emniyet kilitleri vardı. Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışırken, mükemmel iç güdülerim olayı çözmüştü: BUNLAR DERİN DONDURUCUYDU! Hem de iki tane derin dondurucusu vardı herifin! Ama bunlar sıradan değil, doktorların ve laboratuvar teknisyenlerinin kullandıkları tıbbi derin donduruculardı...

"Eee, Francis, bu slayt gösterisinin tadını çıkardın mı bari?"

Az kalsın sidik torbam patlayacaktı ve salıverdiği güçlü bir fışkırtmayla güzelim Bankirai ahşabını teğet geçerek, karların üzerinde pizza tabağı çapında bir dairenin oluşmasına neden olacaktı. Karanlıktan gelen bu yumuşak ses öylesine korkutmuştu ki beni, kalbim ikinci bir emre kadar tüm görevlerine ara vermişti. Kendime gelerek hızla döndüm.

Adrian'ın deminki küstahlığı gitmiş, yerine okkalı bir kızgınlık gelmişti. Delikanlı, patlamaya hazır bir bombaya dönmüştü. Kızıl-kahverengi tüyleri alevlenmişti adeta, ateş saçan bakır gözlerinde ise beni yok etmek istiyormuşçasına bir bakış vardı. Kendi kendime, beni gelişimden hemen sonra mı, yoksa daha sonra, camın önünde biraz fazla oyalandığımda mı fark ettiğini merak ettim.

"Slaytların hepsini onayladığımı söyleyemeyeceğim," dedim. Kariyerime bir Rap şarkıcısı olarak devam etmek istercesine, abartılı bir rahatlıkla cevap verdim. Oysa dizlerim tir tir titriyordu.

"Ama bazıları gerçekten de..."

"Burada ne arıyorsun?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve bukleli sırt tüylerini kirpi gibi havaya dikti. Yüzündeki tüyler arkaya doğru yatıktı, bu haliyle yırtıcı kuşların fizyonomisini andırıyordu. Ağzımdan yanlış bir sözcük çıkacak olsa, hiç kuşkusuz gırtlığıma sarılacaktı.

"Daha birkaç dakika önce bana, kendi evinde olup biten dalaverelere değinmeden, kombinasyon kurmanın büyüülü dünyasını açıklayan dahiyi arıyorum."

"Ne! Sen kafayı mı yedin, moruk? Neden söz ediyorsun? Az önce bayanların önünde donuna kadar rezil olduğun için mi arkamdan casusluk yapıyorsun?"

"Olabilir. Ama kıskançlığın, pratik yönlerinin olduğunu da öğrenmiş oldum böylece. Bana bazı açıklamalar borçlusunuz, sayın hazretler."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Hadi şimdi arazi ol, Francis, yoksa..."

"Yoksa ne? Derin dondurucuların efendisini mi çağırırsın?"

"Biraz daha açık konuşursan çok sevinirim. Ağzımdan laf alabileceğini sanma!"

Damarlarında lav akıyormuş gibi görünüyordu hâlâ. Ama imalı sözlerimle bu yanardağın biraz olsun soğuduğu da dikkatimden kaçmamıştı. Yine de saldırıya hazır durumunda ve diken gibi tüylerinde bir değişiklik yoktu.

"Ne zamandan beri burada yaşıyorsun, Adrian? Ve şu sayısız ev arkadaşların da neyin nesi?"

"Tanrım, canı sıkılmış bir erken emeklinin tacizlerinden korunmak için ne yapmam gerekiyor? Peki tamam, lanet olası sorularını hemen yanıtlayacağım Francis. Ama buna karşılık sen de bizi bundan böyle rahat bırakacaksın. Bizi taparcasına seven ve bizim de sonsuz saygı duyduğumuz bir yakınımız ölüm döşeginde."

"Yani?"

"Ne zamandır burada yaşadığımı bilmiyorum. Hem ne önemi var ki? Sanırım doğduğumdan beri."

"Bina oldukça yeni. İçinde nesiller yetişmiş pek benzemiyor."

"Bizim türümüze ait bir nesil yetişmiştir belki de."

Acımasızca gülümsedi. Yine yarama basmıştı işte! Bizlerin, insanların aksine, inanılmaz bir hızla büyüdüğümüz gerçeğine dair bir göndermeydi bu (2). Ve elbette benim, gereğinden fazla bu dünyada kaldığıma dair. Haklıydı. İnsan yaşına göre hesaplandığında o henüz iki yaşında sayılırdı, bizim yaşımıza göre ise bir yetişkindi. Gerçekten de bu binanın yapılışından kısa bir süre sonra burada dünyaya gelmiş olabilirdi. Yine de bütün gerçeği söylemediğine ve geçmişiyile ilgili karanlık sırlar bulunduğuna dair içimde bir kuşku vardı.

"Peki bu yaşlı ve hasta kadın kim? Anlaşılan paranın içinde yüzüyor."

Adrian'ın kızgın surat ifadesi bir anda dağıldı. Tıpkı kolonları yıkılmış bir bina gibi görünüyordu. Sonsuz bir keder yerleşti suratına ve göz bebekleri, iki ince bakır çizgi haline gelene kadar küçüldü.

"Bu dünyada önüne geçilemeyen tek şey ölüm, Francis. Ne yazık ki. Fakir ya da zengin, iyi ya da kötü ayırımı yapmaz. Aslen İskoçyalı olan Agatha, bu saray yavrusunu yaptırıp emekliye ayrılmadan önce Asya'da ticaretle uğraşarak servet sahibi oldu."

"Peki onun gibi bir eski toprak neden İskoçya'ya dönmedi? Orada daha rahat ederdi."

"Ne? Sanırım İskoçya'nın puslu havası ilerleyen yaşına iyi gelmedi. Her neyse, tam huzura erişip rahat edecekken, lösemiye yakalandı. Şimdi tedavi görüyor, ama durumu hiç iyi değil."

"Şu herif kim? Frankenstein'in yeğenine benziyor."

"Dr. Gromyko, Rus bir bilim adamı. Aynı zamanda iş adamı. Ve Agatha'nın hem iş ortağı, hem danışmanı, hem doktoru ve eskiden beri sağ kolu. Kendisi akla gelebilecek en özverili insan, sevgili arkadaşı bu amansız hastalığa yakalandığından beri de en zavallı insan."

"Bütün bunlar için gerçekten çok üzgünüm, Adrian," dedim içtenlikle. "Böyle tarif edilemez bir acının, sevgi dolu bir birlikteliğe verdiği acıyı çok iyi anlayabiliyorum. İyi de, bu kadar hasta bir kadının bir sürü kadife patilinin bakımını üstlenmesi biraz tuhaf değil mi?"

"Hiç de değil. Belki biliyorsundur, evcil hayvanların hastalar ve özellikle de ağır hastalar üzerindeki iyileştirici etkisi bilimsel olarak da kanıtlandı. Hayvana duyduğu içten bağlılık, insanda zincirleme halinde rahatlatıcı vücut reaksiyonlarına yol açıyor, savunma ve bağışıklık sistemini güçlendiriyor. Ama Agatha böyle ince hesaplar peşinde değil. Bizlere bir yuva sunmasının gerçek nedeni, türümüze karşı duyduğu tutkuya varan sevgisi."

"Diğer erkek ve kız kardeşlerimiz nereden geldiler?"

"Hiçbir fikrim yok. Hatırladığım kadarıyla, burada hep onlarla birlikteydik. Cennette hiç kimse kimin nereden geldiğiyle ilgilenmez. Umarım olağanüstü önemli sorularını böylece yanıtlamışımdır, Francis. Artık gitmem gerektiği konusunda anlayış gösterirsin herhalde. Bana gerçekten ihtiyacı olan biriyle ilgilenmem gerekiyor. Acele edersen, bahçemizde buzdan heykele dönüşmeden önce akşam yemeğine yetişirsin belki."

Yapmacık bir gülümsemeyle bana sırtını döndü.

"Sana tüm bu sorulan sormam seni hiç şaşırtmadı mı, Adrian?"

Bir an sessiz kaldı.

"Hayır, dostum. Yaşlılar biraz yalnızlık çekerler işte."

Kendilerini önemli sayarlar, komşularının işlerine burunlarını sokarlar, sıkıcı yaşamlarına renk katmak için onların hikâyelerini dinlerler ve bunlar hakkında macera dolu teoriler geliştirirler. Böylece dünyadaki olup bitenlere bir şekilde katkıda bulunduklarını sanırlar. Bana ihtiyacı olanlara yardım etmeyi severim."

"Sana iyi bir cevap verirdim şimdi, ama şu an kafamı başka bir şey kurcalıyor. Anlaşılan seni hiçbir şey şaşırtmıyor, Adrian. Ama bütün sorularımı usulca yanıtlaman, beni fazlasıyla şaşırtıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Kızıl yün yumağı, yeniden öfke belirtileri göstermeye başlamıştı. Tüyleri yavaşça dikleşti ve suratındaki düşmanca ifade geri döndü.

"Daha yarım saat önce kendini ulaşılamaz gibi gösteriyordun, hatta adını bile kerpetenle aldım ağzından diyebilirim. Şimdi ise gönüllü olarak bana hayat hikâyesinin yarısını anlatıyorsun. Acaba beni değersiz bilgilerle atlatmaya çalışıyor olabilir misin?"

Üzerime doğru bir adım attı, pençelerini hafifçe çıkardığını fark ettim.

"Francis, sana son kez söylüyorum: Şu sıralar dedektiflik oyunu oynayacak kadar keyfimiz yerinde değil. İstedğin gibi kullanmakta özgür olduğun sınırsız vaktini, bahçelerde dolanıp, etraftaki kadvralar hakkında birtakım hipotezler uydurarak değerlendirmek istiyorsan, sana iyi eğlenceler. Ama ne olursun, beni bu polisiye tango saçmalığından mahrum bırak!"

"Ölüyü tanıyordun, değil mi?"

"Efendim?"

"O da burada yaşayanlardan biriydi! Kaç yaşında ve kim olduğunu biliyordun."

Öylesine ortaya atmış olduğum ve yalnızca bir tahminden oluşan bu iddiam, Adrian'ı balyoz dibi sarsmıştı. Gözleri fal taşı gibi oldu, ağzı, hiçbir şey söylemeden birkaç kez açılıp kapandı ve bedenini hafif bir titreme sardı. Turnayı gözünden vurmuştum ve bu atışım hiç beklenmedik bir etki yaratmıştı. Bir süre sonra kendini, toparladı ve bana iyice yaklaşarak alnını alnıma değdirdi. Gözeneklerinden yükselen nefret, tıpkı pis ter kokusu gibi burnuma çarpyordu. Gücü beni hiç mi hiç korkutmuyordu. Bizde, gençlerle yaşlılar arasındaki güç gösterileri, insanlarda olduğundan biraz daha farklıdır. Yaşlı olan, başından geçen sayısız dövüşün verdiği deneyimleri, daha gelişmiş blöf teknikleri ve daha etkili vuruşları sayesinde, genç olana karşı daha avantajlı durumdadır. Ayrıca bedensel çöküş ölümünden çok kısa bir süre önce gerçekleştiğinden, saldırı durumlarında gençlerin, yaşlılardan korkmaları için daha büyük bir nedenleri vardır. Yine de, Adrian'ın düşüncesizce bir tepki vermek üzere olduğunu hissediyordum. İşte o zaman zarif dövüş tekniklerimle durumu kontrol altında tutabilir miydim, bunu söylemek zordu.

"Artık defol, Francis!" diye burnundan soludu Adrian. "Yoksa almış olduğum iyi terbiyeyi bir kenara bırakacağım."

"İçeride bir şeylerin yolunda gitmediğini sen de seziyorsun, değil mi dostum? Senin için can sıkıcı bir durum, ama şimdi buna anlayış gösteremem. Cesedin boynunu süsleyen kordonun aynısının, saygıdeğer Agatha'nın cibinliğini de süslediği hiç dikkatini çekti mi?"

"Tamamen tesadüf bu. O tarz kordonlar burada neredeyse her evde bulunuyor."

Gözlerimizin birbirine değmesine yalnızca birkaç milimetre kalmıştı ve her ikimiz de, karşılıklı olarak karanlık çukurları andıran göz bebeklerimizin içine bakıyorduk.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Herhalde şu arkada duran derin dondurucular için de birinci sınıf mantıklı bir açıklaman vardır."

Bakışlarını benimkilerden ayırmadı; gözünü bile kırpmadı.

"Burada otuzun üzerinde hayvan yaşıyor. Ve bu evin bir ilkesi de, bizlere iğrenç konserve yiyecekleri yedirmemektir. Derin dondurucularda, her hafta getirilen taze et saklanıyor. Başka bir şey değil! Faturasını da görmek ister misin?"

"Herhalde şaka yapıyorsun! Demek Dr. Frankenstein, mamalarını saklamak için iki adet tıbbi derin dondurucu almış? Peki şuradaki cihazlar da neyin nesi? Onları da eti doğrayıp size Gulaş hazırlamak için mi kullanıyor?"

"Artık çok oluyorsun!" diye haykırdı Adrian ve yaydan fırlamışçasına üzerime atıldı. Acıyla arkaya yuvarlanırken, pençelerini postuma geçirdiğini hissettim. Bu arada kulakları sağır eden miyavlama sesleri çıkıyor, arka ayaklarımızı hançer gibi savuruyorduk. Kopan tüylerimiz bulut kümeleri gibi etrafa saçılıp kar tanelerinin arasına karışarak yere düşerken, tıpkı birbirine bastırılmış iki hamur bezesi gibi teras tahtalarının üzerinde yuvarlanıyorduk. Her ikimiz de, enseyi diğerine kaptırmamak için büyük bir mücadele veriyorduk. Adrian, beklediği gibi daha güçlü, ama aynı zamanda daha beceriksiz oldu. Hangi ısırma veya tırmalama manevrasını denediyse, ben onun düşüncesini okuyup bir adım öne geçiyor, darbelerinden ustaca sıyrılmayı başarıyordum. Yine de can yakıcı bir tekmeden veya tırmıktan kurtulamıyordum. Bu da bana, artık ciddi dövüşmem gerektiğini gösteriyordu. İki çokbilmiş arasındaki entelektüel tartışmayı aslında böyle hayal etmemiştim.

Bu dövüş, acı ve kanlı bir biçimde son bulana dek sürebilirdi, çünkü göz ucuyla gördüğüm kadarıyla, içerideki kel kafalının bilgisayarın başından kalkmak ve bizi ayırmak gibi bir niyeti yoktu. Ama dövüşümüz başka bir biçimde, damdan düşer gibi sona erdirildi. Acımasız vuruşlarımız ve ısırmalarımız sırasında çıkardığımız korkunç gürültüye karşın, ikimiz de bir anda bir vınlama sesi duyduk. Sonra da kocaman pencerenin camına bir şey çarptı ve yere düştü. Belki bir sinekti. Sinek mi? Hayır, çıkardığı sese bakılırsa, bu olsa olsa bir yaban arısı olabilirdi. Ama kar fırtınasının ortasında bir yaban arısının ne işi vardı? Sesi duymazlıktan gelmeye çalıştık, ama dikkatimiz bir anda dağılmıştı ve savurduğumuz pençeler bir türlü yerini bulmuyordu artık. Merakımız uyanmıştı bir kere ve her ne kadar acımasız bir surat ifadesi takınmaya çalışsak da, düşen şeyin ne olduğunu görebilmek için birimizden birinin gözü yere kayıyordu. Ta ki bir şey, burnumun ucundan tıslayarak geçip, ikinci kez cama çarpıncaya kadar.

Sonunda, kavgamızı deyim yerindeyse 'dondurmak' zorunda kaldık ve hem tehlikeli, hem de komik bir pozisyonda -yani sarmaş dolaş bir halde- kalakaldık. Kafalarımız aynı anda yere doğru eğildi. Gerçekten de karların üzerinde iki tane kanatlı böcek vardı. Ön kısımları bir iğne kadar inceydi, arka kısımlarında ise fırça biçiminde tüyleri vardı. Oldukça tuhaf bir böcek türüydü bu, daha önce hiç böylesini görmemişim. Belki o kadar da tuhaf değildi. Çünkü daha yakından bakıldığında, minicik gövdenin iğne biçiminde değil, başlı başına gerçek bir iğne olduğu görülmüyordu! Tüyler de, denge sağlaması için, metal bir halkanın içine sıkıştırılmış yapay liflerden başka bir şey değildi. Bu ilginç böcekler aslında birer oktu. İnanılır gibi değil, biri bizi vurmaya çalışıyordu!

Adrian ve ben, birbirimize bir şey söylememize gerek kalmadan, bunların sıradan oklar olmadığını hemen anlamıştık. Bunlar, ucunda uyuşturucu ilaç bulunan oklardandı. Ve anlaşılan bu oklar, tüfek ya da benzeri bir silahla atılmamıştı, yoksa çarpanın etkisiyle camın üzerinde en azından bir çizik bırakırlardı, hatta delip geçmeleri bile olasıydı. Bütün bu olanlar artık bana, içinden bir daha çıkılamayan bir karabasan gibi gelmeye başladı. Elbette Adrian ile bu son gelişmeler hakkında bir röportaj yapmak isterdim. Ama içinde bulunduğumuz durum itibarıyla, ikimiz de başka bir önlem almayı daha uygun gördük.

Hızla birbirimizden ayrıldık ve telaşlı bakışlarla parkı kolaçan ettik. Piramit ağaçlarının birinin ardında, beyaz tulum giyinmiş bir insan silueti görüldü. Üstelik herif, kafasına bir de beyaz kar maskesi geçirmişti ve göz deliklerinden yalnızca karın yansıması parlıyordu. Kendini çok iyi kamufle etmişti. Demek oluyor ki, az önce çalılırların arasından sürünerek buraya gelirken kendimi izleniyormuş gibi hissetmem konusunda yanılmamışım. Durduğumuz yerden görüldüğü kadarıyla, beyaz canavar şimdi de tuttuğu ince boruyla bir şeyler yapıyordu. Elindeki şeyi bir anda kaldırıp bizim bulunduğumuz yöne doğrulttuğunda, bunun bir demir boru olduğunu anladım. Avcı, silahını doldurmuştu!

"Bu konuyu başka bir zaman daha derin görüşürüz," diye Adrian'a seslendim ve yanıtını beklemeden koşmaya başladım. Bende bıraktığı son izlenime göre -afallamış bir surat ifadesi ve dehşetten faltaşına dönmüş gözler- bana yanıt vermek gibi bir çabası yoktu. Tam tersine, genç dostum da topukları yağlayarak

diğer yöne doğru kaçmaya başladı. Tam zamanında vedalaşmıştık, çünkü ayrılır ayrılmaz bir uyuşturucu oku daha cama yapışmıştı.

Amacım, hızla köşeyi dönmek, sonra diğer köşeyi de dönerek merdivene ulaşmak ve bir şekilde buharlaşmaktı. Elektrik akımına kapılmışçasına terasın çıkıntısına doğru balıklama atlarken, kafamdan türlü türlü sorular geçiyordu: Kar maskeli bu adam kimdi ve neden beni veya Adrian'ı veya her ikimizi birden bayıltmaya çalışmıştı? Belki de zehirli oklardı bunlar. Ancak, saldırganın demir boru kullanması, bu olasılığı ortadan kaldırıyordu. Bizi öldürmek isteseydi, dürbünlü av tüfeği kullanırdı. Uyuşturucu mermi bile kullanmıyordu. Herhalde avının iç organlarına zarar vermektен veya kemiklerini parçalayıp, bu şekilde öldürmekten korkuyordu. Kar maskeli adam bizi canlı ve sağlam bir halde ele geçirmek istiyordu! Ama neden? Gerçekleştirdiği eylemde, Agatha ve Dr. Gromyko tarafından tanınmak istemediği, ay gibi belliydi. Komik Ninja kostümünü herhalde bizim için giyinmemişti. Ve tüm bunların, bu akşamki tüyler ürpertici olaylarla ve karşılaşmalarla ne tür bir bağlantısı vardı?

Sonunda köşeyi dönmeyi ve atış alanından kurtulmayı başarmıştım -en azından muhteşem enayiliğimle ben öyle sanmıştım. Ama hiç de öyle olmadı! Köşeyi döner dönmez, başımın bir milimetre kadar üzerinden bir sonraki ok geçti ve duvara tosladı. Bu sürprizin tek bir iyi yanı vardı. O da ortalıkta bir değil, iki kar maskeli adamın olduğunu öğrenmemdi. Ama belki de etrafta bu türden yalnızca iki tane de değil, üç tane vardı, veya dört, veya beş, veya...

Göz ucuyla ikinci adamı gördüm. Tıpkı ilki gibi o da bir tulum ve bir kar maskesi geçirmişti üzerine ve bir piramit ağacının arkasına saklanmıştı. Ve tıpkı öbürü gibi o da silahını doldurmak konusunda ustaydı. Derken bir ok daha vınlayarak kulaklarımın dibinden geçiverdi. O kadar yakından geçmişti ki, geride bıraktığı hava akımını hissettim. Bir an için Adrian'ı düşündüm. Acaba saklanabilecek bir delik bulabilmiş miydi? Görünüşe bakılırsa, herifler tüm binanın etrafım kuşatmıştı.

Bir sonraki dönemeci gördüğümde birazdan güvende olacağımı umuyordum. Patinaj çekerek köşeyi döndüm ve uzaktan alt kata inen merdiveni fark ederek yıldırım hızıyla oraya doğru koşmaya başladım. Ama ne yazık ki tüm umutlarım suya düştü. Birden kıçımda müthiş bir acı hissettim ve üçüncü kar maskeli adam tarafından vurulduğumu anladım. Çalıkların arasından, demir boruyu ağzından çıkararak, göstereceğim reaksiyonu sakince izlediğini gördüm. Henüz bir etki hissetmiyordum. Onun için de şansımı denedim ve bir dönme hareketiyle kıçımdaki acıyan yere ulaşmaya çalıştım. Ama tam dişlerimle okun dışta kalan kısmını yakalayıp çekeceksen, kıçım benden kaçıyor, böylece dönme hareketi her defasında baştan başlıyordu. Yani kelimenin tam anlamıyla kendi etrafımda dönüp, daireler çiziyordum.

Yavaş yavaş başım dönmeye başlamıştı, sonra ani bir yorgunluk çöktü üzerime. Önce tuhaf bir hafiflik ve son olarak da yalnızca umursamazlık hissettim. Anlamsız debelenmelerime bir son verdim ve yalpalayarak merdivene yöneldim. Tıpkı bütün dünyalılardan daha üstün bir Buddha gibi süzülerek, sonsuz sayıda yere düşen kar tanelerinin kaynağına nasıl ulaşabileceğim sorusuyla ilgileniyordum. Bu arada terasın kenarına ulaşmıştım ve önce sol ön patimle, sonra arka patimle ve sonra da dört patimle birden kaydım ve yan yattım. Dengemi sağlamak için yarım yamalak girişimlerde bulundum ve sonra, evet, sonra da üç katı uçarak indim. Yorgunluktan kararan gözlerimin gördüğü son şey, hızla yere çakılan bir gök taşı gibi içine düştüğüm siyah çuvalı tutan diğer bir kar maskeli adamdı. İşte şimdi işler Arap saçına döndü, diye düşündüm sarhoş bir halde, bir de Gustav'ın hazırladığı akşam yemeğini artık tümüyle unutabileceğimi geçirdim aklımdan. Sonra her yer karanlığa gömüldü; karanlık, ah ferahlatıcı, kurtarıcı karanlık...

Dördüncü Bölüm

Karanlık bir türlü bitmek bilmiyordu. Kafamın içi kazan gibiydi; çok uzaklarda bir yerlerde, tıpkı saydam bir varlığın atar damarı gibi, zaman zaman şimşekler çakıyordu ve bazen de yan taraftan parlak bir ışık huzmesi belirliyor, bir prizmanın içinden geçercesine değişik renklere dönüşüyor ve diğer tarafta tekrar kayboluyordu. Ama karanlık bitmiyordu, bir türlü bitmiyordu.

Derken, birden güçlü bir aydınlık belirdi ve ufku kapladı. Gözlerim acıyordu. Gözlerimin acısı dindikçe, gözleri kamaştıran bu hiçliğin üzerine, sanki yeterince beyazlık yokmuş gibi, bir de kar fırtınasının çöktüğünü görebiliyordum. Yavaş yavaş ışığa alışan gözlerime takılan parlaklık ise, kar fırtınasının ortasında giderek belirginleşen ve bana doğru yaklaşan -ve bana son derece tanıdık gelen- parıldayan göz bebekleriydi. Bu gözler, asılı cesedi incelerken çalıkların arkasından beni izleyen hayalete aitti. Demek ki onunla tanışma şerefine şimdi nail olacaktım.

Deniz mavisi aşırı parlak gözler, giderek yaklaşıyor, yüzün geri kalan bölümü de yavaşça belirginleşiyordu. Sonunda bir varlık kendini tümüyle gösterdi: Son derece çekici, pahalı bir takım elbise giyinmiş bir adam belirdi karşımda. Yaşı ilerlemiş bir Dressman'e benziyordu; tek kusuru, şakaklarına düşmüş aklardı ve bu yüzden de moda dergilerinde boy göstermesi pek olası değildi. Ama eski günlerin hatırına, firmaların katalog reklamları için mankenlik yapabiliirdi pekâlâ. Böyle herifler nedense hiç yaşlanmazlar, yıllanmış şarap gibidirler. Dikkat çekici, bronz tenli, keskin yüz hatları derin ve erkeksi kırışıklarla kaplıydı. Tüm bunlara

gerçeküstü bir özellik katan şey ise, kendi kendini karikatürize ediyormuşçasına içten aydınlatılmış gibi parlayan, berrak gözlerdi.

Elbette tüm bunların bir rüya olduğunun bilincindeydim. Ne de olsa yıllanmış mankenler, takım elbise ve kusursuz bağlanmış kravatla, artık bir kar fırtınasının ortasında dolaşmazlardı. Ve elbette, rüyamdaki bu varlığın gerçekte, rüya düzeneği aracılığıyla şekil değiştirerek, bilinç altımdan sızmak için bir yol arayan kaygılarımı yansıttığının da farkındaydım.

Hayalet adamın acı dolu yüzünde, sahte olmayan sonsuz bir hüznün yatıyordu. Bu da dış güzelliğine karşın, bu insanın iç dünyasının ne halde olduğunu gözler önüne seriyordu: Her türlü sevinçten yoksun bir varlıktı. Tam önümde durdu ve gülümsedi. Ama bu gülümseme de yalnızca bir kibarlık göstergesiydi ve hüznün doluydu.

"İşte yeniden karşılaştık, Francis," diye söze başladı yaşlı ve kederli Dressman. "Ve daha çok görüşeceğiz seninle dostum, bundan emin olabilirsin. Çünkü sen, içinde bulunduğum ikilemden çıkabilmem için tek anahtarsın. İstersen buna kurtuluşum da diyebilirsin -hepimizin kurtuluşu."

Eğildi ve şefkatle başımı okşadı. Bir ara başımı kaldırıp ona baktığımda, deminkinden daha yaşlı görüldüğünü fark ettim. Bu haliyle, takma dişler için diş kremi tanıtan bir reklam filminde oynayabilirdi ancak. Şakaklarındaki ve perçemlerindeki hoş gri tonu arak yoktu. Saçlarında ve gür kaşlarında, rengi akmış gibi duran gri bir renk hâkimdi, bazı kısımları ise tümüyle beyazlamıştı. Daha önce son derece çekici duran yüzündeki kırışıklıklar şimdi daha da artmış, kaba çizgilere dönüşmüştü. Evet, hiç kuşku yoktu, Dressman hızla yaşlanıyordu.

"Yaşlılık ve yaşlanma konusu, seni fazlasıyla ilgilendiriyor, değil mi Francis?" diye devam etti melankolik bakışlarla. "Bu faydasız ve kederli düşünceleri hiç kimse benden daha iyi anlayamaz. Yaşlılıktaki en acı şey, henüz genç oluşundur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtladım ve pek sevgili Schopenhauer'den bir alıntı yaptım: "Ne kadar yaşlanırsan yaşlan, kendini hâlâ genç, hatta çocuk gibi hissedersin."

"Çok doğru. Ve hayatın ne kadar kısa olduğunu anlamak için de yaşlanmış, yani uzun bir süre yaşamış olmak gerekir."

Doğrudu ve tozu dumana katan karlara bakarak dalıp gitti. Omuzlarının, yanan bir mumun kenarından akan tortular gibi aşağı doğru sarkık olduğunu fark ettim. Saçları iyiden iyiye seyrelemişti ve kel kalan kısımlardan kafa derisi görülmüyordu. Parşömen kâğıdım andıran cildinin bir arada tuttuğu ve yaşlılık lekeleriyle kaplı yüzünde o kadar çok kırışık vardı ki, uzun bir süre yoğrulmuş hamuru andırıyordu. Bu zavallı mahluk, hasta bezi reklamlarında bile işe yaramazdı artık. Herif birkaç dakika içinde yaşlı bir dedeye dönüşmüştü. Yalnızca göz bebekleri bu hızlı yaşlanma sürecine karşı koymuş, doğa üstü parlaklıklarıyla adamın suratına iştirilmiş eğreti maddeler gibi duruyorlardı.

"Hayattan geriye kalanlar ise, sevgili Francis, yalnızca birkaç güzel anı; birkaç saat veya birkaç dakika süren mutluluk anlarıdır. Mutsuzluklar bizimle birlikte ölümler diyarına göçer -en azından öyle umuyorum! Ama ya, yaşlılık birkaç soluk alış verişte gerçekleşir de, mutlu anlar biriktirecek zamanımız kalmazsa ne olur? Ya hayat hızlı çekimde yanımdan akıp gider ve bedenimiz de aynı hızla çürümeye başlarsa? Erken yaşlanma; bu sana bir şey ifade ediyor mu? Buna hayat denilebilir mi? Ve ne acımasız Tanrılar ki bunlar, bu kadar kısa bir ömür yaratmışlar ve bunun olmasına göz yumuyorlar! Bak, işte..."

Kolunu uzattı ve hafifçe yana döndü. Sonra da, tıpkı kabare gösterisi sunan bir sanatçı gibi kolunu gösterişli bir biçimde kaldırdı ve eliyle havaya hayali bir yarık çizdi. Süzülen kar taneleri, açılan bir perdenin desenini oluşturuyormuşçasına kenara çekildi ve ortaya kocaman bir buz mağarasının görüntüsü çıktı. Her şey mavi renkte parlıyor ve kayaların üzerinde yıldızlar çakıyordu. Yerde buzdan tabureler duruyordu ve taburelerin üzerinde nefes kesici güzellikte genç erkekler ve kadınlar oturuyordu. Çırlı çıplak bedenleri keskiyle yontulmuş gibiydi, saçları ünlü yıldızların kuaförleri tarafından şekillendirilmiş gibi duruyordu, anlaşılan onlar da mankenlik piyasasından geliyordu. Burada bir tek, elinde kamerasıyla çekim yapan Helmut Newton eksikti. Ancak, bu muhteşem tabloda hüznü bir şey vardı: Tüm bu güzel insanların yüzlerinde, sanki kendi cenazelerinin yasını tutuyorlarmış gibi kederli bir ifade vardı.

Başka bir şey daha hemen dikkatimi çekmişti, o da sayılarıydı. Eğer yanılmıyorduksam, Agatha'nın sırça sarayında bulunan türdeşlerimle sayıları aynıydı. Evet, bu güzeller onları temsil ediyordu. Şaşkınlığıma karşın, bir yığın soru uçuşuyordu kafamın içinde. Neden hayvanların yerini insanlar almıştı? Rüya düzeneğim, türdeşlerimi neden özellikle de iki ayaklıların güzellik idollerine dönüştürmüştü? Gösteri, hiçbir sorunun yanıtı bulunamadan devam ediyordu.

"Ne büyük bir israf!" diye seslendi yaşlı Dressman ve bir anda çıplakların arasında duruyordu. "Yaşam malzemesi nasıl da israf ediliyor! Onlara bak, Francis, onlara bir bak, ne kadar da güzel ve gençler. Tüm yaşamları daha önlerinde duruyor. Ama yine de ..."

Yeniden tiyatral bir jestle kollarını kaldırdı ve put gibi oturan zavalıclıkları işaret etti. Onlar da bir anda Dressman'ı korkunç hale getiren bu virüse yakalanmışlardı. Daha az önce mükemmel insan zarafeti yansıtırken, şimdi onlar da ılık hızıyla yaşlanmaya başlamışlardı. Yüzlerindeki ve bedenlerindeki derileri, altında solucanlar dolaşıyormuşçasına hareketlenmişti. İlk başta telaşlanacak bir şey yoktu. Aksine, genç erkeklerin ve kadınların, eski zarafetlerini koruyarak, nasıl giderek birer olgun yetişkine dönüştüğü

görüliyordu. "Yolun yansına" ulaştıklarında, giderek keskinleşen yüz hatları onları, gençliklerinden daha da çekici bir hale getirmişti.

Ama sonra, doğal afet büyüklüğünde bir bozulma baş gösterdi. Güzellerden bazıları dağıldı ve güzel hatları, yağ tomruklarına ve asimetrik kabartılara dönüştü. Başkaları ise, giderek kemik yığını haline geldiler. Kadınların bir zamanlar dipdiri duran göğüsleri, yer çekimine karşı verdikleri mücadeleye tümüyle yitirmişçesine küçülerek, çirkin paçavralar gibi sarmaya başladı. Buna karşın erkeklerin de tuhaf bir biçimde memeleri çıkmıştı. Ağız kenarları aşağı çekildi. Yüzleri, bakılmayacak derecede çirkin, sayısız kırışıklarla kaplanmıştı, derilerinin altından kafa tasları görünüyordu. Saçları ya dökülüyor, ya da yıldırım çarpmışçasına beyazlıyordu; oturdukları yerde yığılıp kalıyorlardı, kafaları titremeye, salyaları akmaya başladı, ta ki sonunda sütümsü gözlerini öylece boşluğa dikene dek.

Aralarında yine en sağlamıymış gibi duran yaşlı Dressman, alay edercesine bana baktı.

"Bu yaşlanmak değildir, Francis," diye tekrar söze başladı. "Bu, ölmek için doğmuş olmaktır. Bunun ne anlamı var? Bunun ne anlamı var?"

Yaşlılar, şimdi de parçalara bölünüyorlardı. Kafa tası kemikleri, tıpkı kurumuş toprak topakları gibi, kırışık suratlarından akan deriyi yarıp geçti. Ardından da sim rengi saç tutamları ve göz bebekleri düştü. Solgun derilerinde önce çatlaklar oluştu, sonra patlayan yerlerden iç organlardan, kandan ve başka tanımlanamayan vücut sıvılarından oluşan akışkan bir pelte fışkırmaya başladı. Kas dokuları, lifler, damarlar, yağ... hepsi bir püre haline gelerek bedenlerinden fışkırıyordu. Kısa bir süre içinde buz mağara, koyu kırmızı renkte parlayan ve içinde hâlâ sağlam iç organların yüzdüğü sularla kaplandı. Taburelerin üzerinde artık güzeller değil, iskeletler oturuyordu. Ama onlar da bu hızlı bozulmaya daha fazla karşı koyamadılar. Kafa tasları, omurlardan koparak et yığınının oluşturduğu denizin içine düştüler. Göğüs kafesleri ve kürek kemikleri dağıldı, kol ve bacak kemikleri koptu, leğen kemikleri düştü, kemiklerin her biri yuvalarından fırladı ve geriye hiçbir şey kalmadı. Sonunda da yalnızca, sulu çamurun arasından yükselen kana bulanmış tabureler görülüyordu.

Yeniden kar yağmaya başladı ve beyaz kar bulutunun arasında sadece yaşlı Dressman'ın iskeleti duruyordu. Garip bir biçimde, parlak gözlerini yitirmemişti. Görünmez oklar gibi bana odaklanmışlardı.

"Bunun sırrını bul!" diye iskeletin çenesi takırdıyordu. "Bunun sırrını bul ve hepimizi bu acıdan kurtar! Beni bul, Francis! Beni bul, Francis! Beni bul, Francis!..." İskelet dağıldı ve yere saçılan kemikler karların üzerinde grotesk bir yığın oluşturdu. Parlak gözleri ise aynı yerlerinde duruyordu. Havada donup kaldılar ve saydam bir ipe asılmış gibi bana bakıyorlardı. Sonra her taraf yeniden karanlığa büründü.

Zorunlu uykumdan yavaş yavaş ayıldım. Aradan geçen süre içinde, güneş banyosu yapmışçasına yumuşak bir sıcaklık sarmıştı bedenimi. Her an uyku tüneline yeniden dalmak üzereydim, ancak uyuşukluğun etkisi hissedilir bir biçimde azalıyordu. Göz kapaklarımı zorlukla araladım -ve anlaşılan hiç bitmek bilmeyen rüyamdaki aynı parlak gözlerle karşılaştım.

Beşinci Bölüm

Gözler, yeniden hayaletin yüzündeki yerlerini almıştı. Bu hayalet varlık, koyu bir fonun önünde büzülmüş yatıyordu. Hatlarından, onun bir hayvan, hatta dik kulaklı bir türdeşim olduğu anlaşılıyordu. Ama vücut orantıları birbirine hiç uymuyordu, bu da bende alarm sirenlerinin çalmasına neden oldu. Hayaletin tam tepesinde kırmızı harflerle şu sözler yazılıydı:

YOU ARE THE ANIMAL!

Altında da:

COMING SOON

10.01.2003

Ve bunun da altında:

www.animalfarm.com

yazılıydı. Lanet olası bir afişti bu! Afişin boyutları, küçük bir ev büyüklüğündeydi. Ve neyin tanıtımı yapıldığı konusunda da en ufak bir fikrim yoktu. Ama gördüklerim yalnızca bununla sınırlı değildi. Beni çok yakından ilgilendiren bir şey daha gördüm: Güzel bir demir parmaklık manzarası. Oldukça büyük bir kafesin içinde bulunuyordum. Üzerimde bir tür spot lambası yanıyordu, hani yeni doğmuş yavruları veya yaralı hayvanları ısıtmak için kullanılan şu büyük kırmızı lambalardan. Baygın ve yarı donmuş halime acıyarak, beni ısıtma yüceliğini göstermişlerdi. Yumuşak ve temiz bir yün battaniyenin üzerinde yatıyordum. Anlaşılan bu kafes için özel olarak hazırlanmıştı. Eğer buraya zorla getirilmiş olduğumu hatırlamasaydım, anında diğer taraf dönüp, uykuma kaldığım yerden devam etmek isterdim.

Ama bir ağrı hissediyordum. Önemli bir şey değildi, ama yine de duymazdan gelemeyecek kadar rahatsız ediciydi. Böcek ısırması kadar minik de olsa, uyuşturucu iğnenin battığı yerde hâlâ biraz yanma vardı. Ama

onun biraz daha üzerinde müthiş bir acı hissediyordum ve bu yarayı Adrian ile dövüşürken mi, yoksa terastan düştüğümde mi aldığımı düşünmeye başladım. İçimden bir ses, bunun çok taze bir yara olduğunu söylüyordu. Öyle ya da böyle, bana sunulan bu rahat yere karşın, hiç de kıskanılacak bir durumum yoktu. Ben hapsedilmiştim ve bana bunu uygun gören kişilerin ne tür amaçlar peşinde olduklarını kim bilebilirdi ki? "Merhaba Francis, rahat uyudun mu?" Tıpkı -bu kez hoş- bir rüya gibi, Fabulous'un sütlü kahverengi, tüylü suratı belirdi parmaklıkların arkasında ve afişin görüntüsünü kapattı. Altın rengi gözlerinde, hem beni tekrar görmenin sevinci, hem de içten bir kaygı vardı. Boynunu kuşatan kürk, ona dokunulmaz bir meleğin görüntüsünü kazandırıyor. Fiziksel olarak zarar uğramış olmama karşın, içimde aniden yükselen aşk alevini hissediyordum.

"Hem de nasıl!" diye yanıtladım sorusunu. "Rüya bile gördüm, ikimizi Petersdom kilisesinde gördüm, evleniyorduk. Kar maskeli ve ellerinde demir borulu adamlar da nikah şahitlerimizdi."

"Neyse, en azından mizah duygunu yitirmemişsin."

"Nasıl yitirebilirim ki? İçinde bulunduğum durum, gerçekten de altına kaçırılacak kadar komik değil mi sence?"

"Yoksa hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır, Fabulous, hem de hiç iyi hissetmiyorum kendimi. Bu lanet olası kafesin içine kapatıldım, hapsedildim ve sen de esprilerini kendine saklarsan, beni fazlasıyla memnun etmiş olursun."

"Bu saçma düşünceyi de nereden çıkardın? Sen hapsedilmiş falan değilsin" dedi ve şaşkın gözlerle bana baktı.

"Değil miyim?"

"Hayır!"

Ne yanıt vereceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum ve mahcup bir halde burnumla kafesin kapısını ittirdim. Kapı hiç zorlanmadan sessizce açıldı ve yüzünün ortasında şu korkunç parmaklık deseni olmayan bir Fabulous'un görüntüsünü sundu bana. Titrek bacaklarımın üzerine doğruldum, kafesten çıktım ve kocaman afişin önünde duran Fabulous'un yanına oturarak, bulunduğum bu mekânla ilgili bir izlenim edinmeye çalıştım.

Müthiş bir yerdi burası. Daha ilk bakışta nerede bulunduğumu anladığımda, bende uyandırdığı etki iki katına çıkmıştı. Ancak, geçen süre içinde burası büyük bir değişikliğe uğramıştı ve bu değişiklik beni adeta şok etmişti. Yıllar önce bu bölgeye taşındığımda, bu eski porselen fabrikası benim için sıradan bir manzaraydı aslında burada yaşayan herkes için öyleydi, çünkü burası bölgenin her köşesinden görünüyordu. Fabrikaların şehrin göbeğinde kurulmasında bir sakınca görülmeyen sanayileşmenin ilk yıllarında, bu tepede yerini alan kırmızı tuğlalardan örülü bir yapıydı burası. Büyük savaştan hemen sonra faaliyeti durduruldu ve o gün bugündür, yarasaların ve evsiz barksız türdeşlerimin sığındığı bir barınak olarak hizmet veriyordu. Fabrikanın bacası, birkaç yıl önce yıkılma tehlikesi nedeniyle havaya uçuruldu. Semt sakinleri için heyecan verici bir olaydı bu; ben de böylece barakamı terk etmek zorunda kalmış, Gustav'ın taşıdığı bir sepetin içinde bulmuştum kendimi. (7)

Ve şimdi de bu! Görünüşe bakılırsa, sekiz metre yüksekliğinde ve beş yüz metre kare büyüklüğündeki bu yapı, pahalı bir onarımdan geçmişti. Makinelerin hiç biri yoktu, tuğlardaki çatlaklar kapatılmış, duvarları destekleyen demirler yenilenmişti. Eskimiş yerler, şimdi en pahalı parkelerle döşenmişti. Bir tek, duvarları tıpkı kocaman kaburga kemikleri gibi saran su boruları -ortama ilk çağa ait gösterişli bir hava kattığından olsa gerek- değiştirilmemişti. Tavandaki çelik tasarımdan düzinelerce lamba sarkıyordu. Ama en etkileyicisi, kar fırtınasının ele geçirdiği semtimize muhteşem bir görüntü sunan, en az üç adam boyunda ve enindeki yuvarlak pencerelerdi. Çok uzaklarda, Adrian'ın kaldığı sırça köşk, tıpkı yüzlerce mumun arasında yanan bir meşale gibi parlıyordu.

Ticari bir kuruluşun, basit bir büro için bu denli pahalı bir onarıma kalkışması, ekonomik açıdan pek mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Üstelik şehir merkezinde yığınla sanayi kuruluşu varken. Burası olsa olsa, paranın hiçbir önem taşımadığı güçlü bir holding olabilirdi ancak. Bu kuruluşu ve personelinin büyüteç altına almanın hiç de fena bir fikir olmayacağını düşündüm. Ağzım açık kalmıştı: Alanın küçük bir bölümü dışında her yer boştu, bu yönüyle de bir spor salonunu andırıyordu. Çok arkalarda, sağ tarafta bir yerde tanıdık dört dostumuz ahşap bir masanın etrafında oturmuş, iskambil oynuyorlardı. Beni iğneyle uyutan kar maskeli adamlardı bunlar. Maskelerini indirmişlerdi, ama beyaz tulumları hâlâ üzerlerindeydi. Karanlık bir güce mensup hantal, sakallı ve suratları yara iziyle dolu adamlara benzemiyorlardı hiç. Daha çok, üniversiteden yeni mezun olmuş yumurta kafaları andırıyorlardı. Enseden topladıkları uzun saçları, sivilceli suratları ve seyrek sakalları vardı. Ayrıca şişe dibi gibi kalın camlı gözlükleri vardı. Beni fark edince, dirsekleriyle birbirlerini dürttüler ve karşılıklı anlamlı bakışlarla sırtmaya başladılar.

Kendilerinden çok, etraflarında duran eşyalar ürkütücüydü. Arkalarında, az önce içinde bulunduğum tür 'den sayısız kafes üst üste yığılmıştı. Aralarından bir tanesi, içine bir insanın sığabileceği büyüklükteydi. Bu da yetmezmiş gibi, kapısının üzerinde asılı duran altın bir plakanın içine kıvrımlı harflerle MAX adı işlenmişti. Demir borulu avcılarının sol tarafında, laboratuvar ve ameliyathane karışımı bir salon bulunuyordu. Biraz doğaçlama görünse de, kromdan ameliyat lambaları ve masalarıyla, röntgen aletleriyle, santrifüjörlerle, denetleme aletleriyle ve başka tıbbi cihazlarla en son teknolojiye göre donatılmıştı. Yanılmıyordusam,

elektron mikroskobu ve tomografi aleti bile vardı. Burada bozguna uğramış bir ordu bile rahatça tedavi edilebilirdi.

Diğer tarafa yöneldim ve yine bir sürprizle karşılaştım. Eskiden maden arıtmaya yarayan fırın, enine doğru kesilmişti ve küçük bir kamyon büyüklüğünde bir şömineye dönüştürülmüştü. Bu yüzden de içinde küçük odun parçaları yerine, bütün ağaç gövdeleri yanıyordu! Muhteşem bir görüntüydü, devlere ait bir dünyaya karınca gözüyle bakıyordum adeta.

Bu devasa şöminenin birkaç adım uzağında, yuvarlak pencerenin önünde dikilen adamı görünce, bir anda sırtımdan buz gibi sular indi. Düşüncelere dalmış, semtimize bakıyordu. Üzerinde yerlere kadar uzanan, kırmızı kadifeden bir sabahlık taşıyan bu yaşlı adam, rüyamdaki Dressman'e çarpıcı bir biçimde benziyordu. Camın ardındaki kar taneleri, adamın sim renkli yelesiyle uyum gösteriyor, derin çizgilerle kaplı yüzünü aydınlatıyordu. Gözleri, rüyamdaki hayaletininki kadar olağanüstü bir biçimde parlamıyordu. Aksine, bir zamanlar mavi olan gözleri, tuhaf bir renge dönüşmüştü. Yine de gözlerinde hayat dolu bir enerji vardı, tıpkı kehribarla çevrilmiş gibi parlıyordu. Dışarıda belirli bir şeyi gözetliyor gibiydi, yüz ifadesine bakılırsa, hiç de iç açıcı bir şey değildi bu. Orada öylece dururken, kaygıyla imparatorluğuna bakan yaşlı bir kralı andırıyordu.

Ustanın -onun bir usta olduğuna hiç kuşku yoktu- durduğu yerden biraz ötede, boş odanın tam ortasında çalışma.masası duruyordu. En az üç ton ağırlığındaki mermer masa, beş tane sıradan çalışma masasının yerini kaplıyordu. Ama benim asıl dikkatimi, masanın üzerini donatan teknoloji harikaları laptoplar, telefon tesisatları, video konferanslarında kullanılan minik kameralar değil, tuhaf süs eşyaları çekmişti. İçi doldurulmuş hayvanlardı bunlar -ama son derece ilginç hayvanlardı.

"Wolpertinger" adı verilen bu süs eşyaları, özellikle Yukarı Bavyera eyaletindeki, hediyeelik eşya sektörünün icat ettiği kazançlı bir buluştu. Bu amaçla uydurulan bir efsaneye göre bunlar, çok değerli kürkleri olan ve yalnızca geceleri görünüp avlanabilen fabl hayvanlarıydı. Elbette buna hiç kimse inanmıyor. Ve eğer içi doldurulmuş bu kanıtlar insanın üzerinde sarsıcı bir etki bırakmasaydı turistlerin, ahmaklık sınırlarına dayanan bu hediyeelik eşya şehvetine gülüp geçilirdi. Wolpertinger diye anılan şeyler aslında, "Chimare" denilen bir ara tür, yani ormanda yaşayan değişik hayvanlardan oluşan karma varlıklardı. Örneğin kulaklarının arasına geyik boynuzu yerleştirilmiş ve sırtına yırtıcı bir kuşun kanatlan takılmış bir tavşan, veya bir tilkinin gövdesiyle bir ördeğin paletlerine sahip olan bir baykuş, veya oğlak başlı, yarasa kanatlı bir kunduz vs. vs. gibi. Canlıların değişik uzuvlarından meydana gelen bu acayip el sanatı eserleri, her ne kadar grotesk ve aşağılayıcı olsa da hiç kimse, büyülenmişlikle iğrenmişlik arasında gidip gelen bakışlarını bu Wolpertinger'lerden ayıramıyordu.

Moruğa ait masanın üzerinde de bu tarz bir araya yamanmış eserler, tıpkı kazanılmış kupalar gibi yan yana dizili duruyordu. Yabancı bedenlere takılmış cansız gözler, baş döndürücü bir renk cümbüşü içinde, korku tünelineki canavarlar gibi bana bakıyor, kısa bir süreliğine sakinleşen nabız atışlarımı tekrar hızlandırıyordu. Bütün bunlara bir anlam veremesem de, ben kendi payıma düşeni almıştım: Küçük çaplı ameliyat salonuyla bu Wolpertinger'ler arsında mantıklı bir bağ kurmak için, benim gibi gösterişli uzuvları olan birinin, Salvador Dali'nin yaratıcılığına sahip olması gerekmiyordu!

"Tamam sevgili Fabulous," dedim ürktüğümü belli etmeden. "Hangi yedek parçaya ihtiyacınız var? Benimki gibi zekâ küpü bir kafaya mı yoksa? Ama sana hemen söyleyeyim: bir leyleğin gagasını buna tutturmak oldukça zahmetli bir iş olacak!"

"Wolpertinger'lerden söz ediyorsun," diye güldü Fabulous. "Maximilian'in takıntısı işte. Tipik Amerikalı: her türlü turistik süs eşyasını kendine kakalattırıyor."

"Evet, tipik Amerikalı: Birkaç sosyoloji öğrencisini kiralayıp, ellerine birer demir çubuk tutuşturup, hareket eden her şeyin üzerine isabet etmelerini söylüyor. Gülmekten altıma kaçırabilirim!"

"Yanlışlıkla oldu. Çocuklar aslında Adrian'ın peşindeydi."

"Aman, ne büyük talihsizlik! Şu kendini beğenmiş ukalanın kıcında bir iğne görmeyi ne kadar da isterdim, bilemezsin! Artık lütfedip, nereye düştüğüm konusunda beni aydınlatma nezaketini gösterebilir misin acaba? "Alis Harikalar Diyarında" bile, benim bu gece yaşadıklarımın yanında sıkıcı bir belgesel gibi kalmaya başladı."

"Nereye düştüğünü mü soruyorsun, Francis? Animalfarm'a, dünyanın en büyük hayvan hakları kuruluşuna." Yerinden kalktı ve yanımdan geçerken bana sürtünerek, ağır adımlarla ilerledi: onu izlemem gerektiğini belirten yumuşak bir işaret bu. Bana sürtünüp, tüylerimiz birbirine değdiği an, kokusu yüz milyonlarca hücremi istila ettiğinden, başımın döndüğünü itiraf etmeliyim. Önceki günlere ait tespitlerim doğru çıkmıştı. Bu kısa koku analizinin sonucunda, karşımdaki bayanın, doğurganlığının en üst düzeyinde bulunduğundan artık yüzde yüz emindim. Her yönüyle şehvet, nemli dolunay geceleri ve dünyaya gözlerini açmak için sıraya girmiş bir sürü sütlü kahverengi, tüylü, minik Tifany'ler gibi kokuyordu. Acaba hiç yavrulamış mıydı? Bedeni bir şey ele vermiyordu. Kısacası, sevimli gece arkadaşımınla bağdaştırdığım her şey, sonuçta aynı kapağa çıkıyordu: o bilinen tek şeye.

"Daha önce bu kuruluşla ilgili kulağıma bir şey gelmedi, ama sanırım şu afişin verdiği mesajı yavaş yavaş anlamaya başladım şimdi," diye karşılık verdim, bir yandan mıknaatla çekiliyormuşçasına peşinden

sürüklenirken. "İşkenceye maruz kalan maymunları gösteren resimlerle kandırılan yaşlı ninelerin yaptıkları bağışların büyük bir bölümünün nereye gittiğini de anlıyorum şimdi."

"İşte bunda yanılıyorsun, Francis," diye sözümü kesti Fabulous. Burnumun dibinde sallanan kıçı ve parkelere sürtünen tüylü kuyruğu beni o denli etkilemişti ki, kendim de sallandığının farkına bile varmamıştım.

"Reklam giderleri ve idari harcamalar için, bütçemizin yalnızca onda birini harcıyoruz. Kalanını da verdiğimiz mücadele için kullanıyoruz."

"Ne mücadelesi?"

"İşte şimdi beni hayal kırıklığına uğrattın, Francis. Haklarımızın ateşli bir savunucusu olarak tüm şehirde, hatta tüm ülkede nam salmasaydın, senin ayda yaşadığını sanırdım. İnsanın başka hayvanlara, kendi türdeşlerine davrandığı gibi barbarca davranan tek hayvan olduğunu biliyorsun. Örneğin bu aydınlık çağda bile, karanlık paravanelerin ardına sığınarak pervasızca balinaları katleden Japonya veya Norveç gibi ülkeler var. Ya da tavuklara uygulanan şu vahşi yöntemler..."

"Lütfen Fabulous, lütfen bu zayıf halime acı ve herkesin uykuda bile sayabileceği insanoğlunun suç dosyasını bana anlatmaktan vazgeç. Kuruluşunun böyle haksızlıklara karşı amansız bir mücadele verdiği konusunda sana inanıyorum. Ama bu tarz ahlak safsatalarını kaldıracabilecek durumda değilim şimdi."

"Bu seni tekrar kendine getirecek," diye karşılık verdi ve masada oturanlara yakın bir yerde durarak, ağzına kadar mamayla dolu bir tabağa işaret etti. Meret gerçekten de harika görünüyordu ve kokusu da öyleydi. Gustav'ın bana verdiği mamalardan çok daha farklıydı. Etler, yine fabrika ürünüydü ama daha büyük parçalara bölünmüştü, dişe geliyordu yani ve üzerindeki sosu da gerçek et kokusunu yayıyordu etrafa. Bu mamanın aşçısı her kimse, paketlenme ve saklama konusunda mükemmel bir yöntem geliştirmişti doğrusu. Kendimi hâlâ biraz halsiz hissetmemeye karşın, açlığım hak ettiği saygıyı görmek istiyordu. Tıpkı bir freze makinesi gibi tabağın üzerine yumuldum.

"Acele etme ve o kadar çok yeme," diye beni uyardı Fabulous. "Yoksa yediğinden daha hızlı bir şekilde çıkartırsın hepsini!"

"M-oh-di-ma-da-kohne-groh-m-gdka..." diye dolu ağızla kendimi ifade etmeye çalıştım. Bir yandan da gözü dönmüş bir kurt gibi etleri mideye indiriyordum. Elbette bunun benim açımdan utanç verici bir durum olduğunu ve kısa süreli bir baygınlıktan sonra ölçüyü kaçırmamak gerektiğini biliyordum. Ama görgüsüz mide bende sıra! Şimdi bende sıra!.. diye böğürüp durduğunda, hiçbir şey işe yarmıyor işte. Sonunda bunu da atlatmış, boş tabağı yalayarak parlatmıştım. Neyse ki midem bulanmamıştı, böylece aydınlatma çalışmalarına geri dönebilirdim.

"Animalfarm'ın bu yüce amaçlarına sonsuz saygı duyuyorum, Fabulous," diye söze başladım ve duvardaki afişte yer alan gölge varlığı bir kez daha göz attım. "Ama kuruluşunuzun merkezi, uykuya dalmadan önce gördüğüm yerden çok daha garip geldi bana. Ve Maximilian da en az, Adrian'ın birlikte yaşadığı şu insanlar kadar ürkütücü. Sanırım bana bir açıklama borçlusun."

Fabulous'un yüzüne bir anda hüznün bulutları çöktü ve gözlerindeki altın parlaklık söndü. Döndü ve pencerelerden birine doğru yürümeye başladı. Ben de onu izledim.

"Burası Animalfarm'ın merkezi değil," dedi. "Çağımızın en adi hayvan skandallarından birini açığa çıkarmak için, geçici bir şube kurduk buraya. Konu, binlerce türdeşimize karşı işlenen suçların aydınlatılması ve aynı zamanda da intikam. Maximilian'a gelince: Ondand korkması gereken birileri varsa, o da bu pis işlerin sorumluları olabilir ancak."

Karşı taraftaki duvara ulaşmıştık ve pencerenin, toplantı masası büyüklüğündeki pervazına zıpladık. Fabulous arka ayaklarının üzerine oturdu ve hüznünlü gözlerle vadideki karla kaplı evlere baktı. Birkaçı dışında, hiçbirinde ışık yanmıyordu Kar yağışı da durmuştu yalnızca tek tük uçuşan kar taneleri görölüyordu. Her yere huzur çökmüştü. Yalnızca Fabulous'un kafasının içinde bu huzurdan eser yoktu. "Adrian sana, şu cam evin içinde kimlerin yaşadığını anlattı mı, Francis?"

Sesinde imalı bir ton sezinledim.

"Evet. Evin, eskiden Asya'da ticaretle uğraşan Agatha adında bir kadına ait olduğunu söyledi. Adı Dr. Gromyko olan hayat arkadaşı bakıyor ona. Anladığım kadarıyla evle ve işleriyle de o ilgileniyor. Bana öyle geldi."

Acı acı gülümsedi.

"En azından gerçeğin bir kısmını anlatmış. Asya'da ticaretle uğraşıyormuş! Sanki şu komik kâğıt şemsiyelerden ithal ediyormuş gibi! Bu geç saatte, herkesçe bilinen bayat ahlak safsataları dinlemek istemiyordun, değil mi Francis? Üzgünüm, ama bu isteğini yerine getiremeyeceğim. Herhalde şu uluslararası kürk ve deri mafyasının iğrenç marifetlerini duymuşsundur. Sıkı dur, şimdi anlatacaklarım hepsini gölgede bırakacak cinsten! Kürk giyinmek, son zamanlarda saygınlığını yitirdi. Zarif hanımlar pahalı kürklerini giydiklerinde, vahşice katledilmek üzere dar kafeslerde sefilce ölüme terk edilen şinşila kedilerinin ve samurların hatıralarıyla boğuşmak istemiyorlar artık. En azından öyle bilinir. Ama bu bir yalan. Kürk sanayisinde işler, eskiden olduğu gibi yine gayet parlak. O kadar parlak ki, işletmeler mal yetiştirmede zorlanıyor. Bu yüzden de yedek mal gerekliydi, ama varlıklı müşterilerin bundan asla haberi olmamalıydı.

Dünya çapında ticareti yapılan kürklerin ve derilerin yarısının, köpeklerle ve türümöze ait olduğu tahmin ediliyor. Ama konu yalnızca pahalı mantolar veya yumuşak astar dolgusu değıl. Kamuoyundan habersiz, daha kârlı kazanç kaynakları çoktan keşfedildi bile. Kardeşlerimiz, ayakkabı derisi, kürklerde bulunan kordon, şerit gibi süs ekleri ve hatta romatizmaya iyi gelen battaniyeler için bile ölmek zorunda kalıyorlar. Evet, doğru duydun Francis, romatizma battaniyeleri. Bazı firmaların reklamlarında, sevimli pisilerin uyumak için genelde güneş ışınlarının vurduğu yerleri tercih ettikleri söylenir. En çok da yerden ısıtmalı yerleri severler. Tüylerinin yerdeki ışınlarla karşı korumalı oluşunun bir nedeni de bu olduğu sanılıyor. Bu tüylü battaniyeler, en dayanılmaz romatizma ve siyatik ağrılarına bile dindiriyormuş..."

Bu sınırsız ahmaklık karşısında sarsılmıştım ve pervasızca para hırsına kurban gitmiş sayısız isimsiz dostlarımı düşündüm. Bir süs eşyası (ya da mal mı desem?) gibi, sahibinin şöminesinin önünde keyif çatmayıp, beynini kullanarak davamızı bu denli ateşli bir biçimde savunduğu için Fabulous'u şimdi daha da çok seviyordum.

Tıpkı kurumuş bir çiçek gibi güzel boynunu bükmişti, büyüleyici gözleri bomboş bakışlarla, yakut mavisi gökyüzünün altındaki muhteşem kar manzarasına bakıyordu.

"Bu hikâyenin sırça köşkteki tuhaf insanlarla ne ilgisi var, Fabulous?" diye araya girerek, kendini iğrenç ayrıntılara kaptırmasını önlemeye çalıştım. Ama anlaşılan, bundan kimseyi mahrum bırakmaya niyeti yoktu, en az da kendini.

"Bekle, Francis. İnsanları, yaptıklarıyla tanıyabilirsin ancak. Hayvan severler, bu kürklerin ve derilerin doğal yollardan ölmüş ev hayvanlarına ait olduğunu sanıyorlar. Türdeşlerimizin tüyleri için büyük paraların döndüğü bir piyasa oluştu ve kamuoyunun bundan haberi yok. Giyim sanayisinde çoktan kullanılmaya başlandılar bile: ceketlerde, mantoların astar dolgularında, yaka eklerinde. Görünen o ki, bu piyasada tüylü olan her şey pazarlanıyor. En ucuz takviye de özellikle Asya'dan geliyor, isim vermek gerekirse de Çin'den ve Filipinler'den. Oralarda türdeşlerimiz ve köpek dostlarımız acımasız şartlar altında yetiştiriliyor veya yakalanıyor, vahşice katledildikten sonra da derileri yüzülüyor. Bu ülkelerde özel çiftlikler ve kesimevleri bulunuyor. Etrafları, tel örgülü yüksek duvarlarla çevrili. Her köşede güçlü ısıldaklar bulunuyor. Ölmeden önce cehennemi yaşıyorlar adeta. Mahkûmlara, birkaç gün içinde 'değerlendirilecekleri' için, ne yiyecek, ne de su verilmiyor. Bunun yerine, kâbuslarında bile göremeyecekleri acılar yaşatılıyor onlara."

Fabulous hıçkırmaya başladı ve tüylü burnunun kenarından süzülen göz yaşları çenesinden inerek yere damladı. Şimdi anlatacaklarını duymak istediğimden emin değildim, bu yüzden bir kez daha onu durdurmayı denedim.

"Fabulous, gerçekten bunları anlatmana gerek..."

"Bırak da anlatayım, Francis! Bunları duymalısın, bu adi oyunda ne tür canavarlarla karşı karşıya olduğunu anlamak için, bunları duymak zorundasın. Tüylerin mümkün olduğunca zarar görmemesi isteniyor. Bu yüzden de kardeşlerimizi öldürürken, son derece tiksindirici bir yöntem geliştirmişler bu kamplarda: Kardeşlerimizi ipe çekiyorlar! İşçilerden biri metal bir kısıkacla türdeşimizi boğazından yakalıyor ve bir iple onu yukarıya çekerek, ipe kafese bağlıyor. Kurban acıyla inliyor, çırpınıyor ve öylece asılı kalıyor. Yavaşça boğuluyor. Birkaç dakika sonra işçi, ipe daha da sıkıyor, ama hayvan ancak beş dakika sonra ölüyor. Derisi yüzülürken, bir sonraki kurban asılıyor. Her şey rutin işliyor. Kafeslerdeki diğer hayvanlar da türdeşlerinin, belki de kendi anne babalarının veya yavrularının bu dehşet dolu ölümlerini izlemek zorunda kalıyorlar. Bazıları panikleyerek kafeslerinin içinde tepiniyorlar, çoğu ise sessizce oturuyor, kafalarını köşeye gömüyor veya birbirlerine sınıksı sarılıyorlar. Ama her şey boşuna, çünkü bu korkunç ölüm yolundan onlar da geçecek! Sanırım, köpeklerle yaptıklarını duymak istemezsin, hani onları çitlere bağlayıp, kasıklarındaki şahdamarlarını kestikten sonra kanlar içinde ölüme terk ettiklerini?..."

Hayır, artık hiçbir şey duymak istemiyordum! Bu zalim gezegenin havaya uçmasını, atomlara parçalanıp yok olmasını ve sonsuza dek sessizliğin hüküm sürmesini istiyordum. İnsanların ezelden beri bir hiç uğruna biz hayvanlara çektiydikleri tüm anlamsız acılar, işkenceler, eziyetler, işlenen tüm cinayetler, milyonlarca yaşamın anlamsız yere harcanması bir anda bitmeliydi. Ama bitmiyordu işte. Hep devam ediyordu. Ve bazı insanlar, bizlerin korunması için yasaklar koymayı veya yasalar çıkarmayı başarsalar da, başkaları bu yasakları ve yasaları delmenin, boşluklardan yararlanarak etimizi, postumuzu, kemiğimizi ve hatta ruhumuzu pazarlayıp sömürmenin daha da şeytanca yollarını buluyorlardı. Ama Fabulous'un sunduğu bu felaket raporu beni yıldırmaıştı; içimde müthiş bir öfke kabardı ve Animalfarm'ın yürüttüğü çalışmaları takdir ettim. Parayı ve güçlerini böyle kötülükleri gün ışığına çıkarıp, bunların kökünü kurutmak için kullandıkları sürece, işkenceye uğrayan maymunların fotoğraflarıyla yaşlı nineleri son kuruşlarına kadar sövüşleyebilir, yalan söyleyip insanları dolandırabilirlerdi, hiç umurumda değildi!

Fazlasıyla sarsılmama karşın, Fabulous kurbanların öldürölüş biçiminden söz ettiğinde ister istemez irkilmiştim: İpe çekerek öldürme. Sebilden sarkan cesedin, bu zavallı varlıklarla en azından görünürde aynı ölüm kaderini paylaşmış olması, bir tesadüf olabilirdi. Ve eğer bir tesadüf değildiyse, Asya'daki olaylara dair bir uyan olarak değerlendirilebilirdi bu. Ama bu uyarı kimdendi? Ve kime gönderilmişti? Kim bu kadar zahmete girmişti? Ve düzinelerce cinayetin aydınlatılabilmesi için, neden önce bir cinayetin işlenmesi gerekiyordu? Kim bu kadar soğukkanlı olabilirdi? Tesadüf ya da değıl, bu labirente yolumu şaşırmmamak için bir süre daha Fabulous'a tutunmam gerekiyordu.

"Bu kampların eski sahipleri ve kumandanları olarak kimleri ima ettiğini anlamak hiç de zor değil, Fabulous: Agatha ve Dr. Gromyko."

Patisiyle ıslak yüzünü sildi ve canlandırdığı felaketi başından defetmek için kulaklarını temizledi.

"Yarışmacıya on puan! Bunlar insan değil Francis. Homo sapiens'lerin ne kadar muhteşem varlıklar olduklarını yansıtan bir ambiyansın içinde yaşasalar da: Sevgi, yaratıcılık ve güzelliğe, kültüre karşı duyarlılık onlarda yok! Hayır, onlar gerçekte birer canavar! Asya'da sayıları elliye varan bu çiftliklerden işletiyorlardı ve Avrupa, Amerika ve Japonya piyasalarına buralardan mal gönderiyorlardı. Orada bizlere 'kullanmalık hayvan' gözüyle bakılıyor; tıpkı burada ada tavşanlarına bakıldığı gibi: Yani derisini yüzmekte hiçbir sakınca yoktur. Ayrıca orada büyük bir ahlaki çöküntü yaşanıyor. Hayvan severler veya Batılı yönetimler bu tarz korku filmi haberleri karşısında ayaklandıklarında, çiftliklerden biri kapatılıyor ve bir sonraki hafta, başka bir adada tekrar kuruluyor. Animalfarm bu iki sahtekarı yıllarca izledi, ama canice eylemlerine tam anlamıyla engel olamadı. Yalnızca bir arpa boyu yol alınabildi: Birkaç televizyon haberi, kapatılan birkaç çiftlik. Agatha ve sevgili doktoru, bu arada paraları götürdüler. Ta ki ilahi adalet onlara hak ettiklerinden daha hafif bir ceza verene kadar: Agatha kansere yakalandı. İskoçya'da onun hakkında, hayvanlara işkence yapmaktan bir tutuklama emri çıktı buna da Animalfarm önyak oldu. Böylece bütün çiftlikleri kapatıp, Asya'yı terk ettiler ve buralara yerleştiler. Küçük de olsa bir başarı sayılır."

"Anlıyorum," dedim. "Peki o zaman, neden Agatha şimdi, bir zamanlar katlettirdiği ve kazanç kaynağı olan varlıklardan düzinelercesini besliyor?"

"Çok basit: Kasaplar da kurbanlarına alışırlar ve eksikliklerini hissetmek istemezler. Evet Francis, kulağa ne kadar iğrenç gelse de, kendisine bu kadar şans getirdiği için, Agatha türümüzü seviyor. Kim bilir, aç gözlülük denilen illete yenilmeseydi, belki o da adi bir katil değil de, gerçekten iyi bir insan olabilirdi. İnsanlar bu konularda biraz şizofrendir."

"Sanırım, pek de kibar olmayan bir biçimde onun terasından avlanmamın nedeni de, Animalfarm'ın ona bu sevgiyi layık görmemesi."

"Hadi ama, düşüşün o kadar da kötü sayılmazdı, Francis. Masada oturan bu adamlar eğitimli birer doktor ve uyuşturucuların seçimi ve dozajı konusunda yeterli bilgiye sahipler. Ama bir konuda haklısın: Bir türün felaketine neden olan birinin, yaşamının son günlerinde özellikle bu türün hayvanlarında teselli aramasını gerçekten de rezilce buluyoruz. Animalfarm iki işi aynı anda yapıyor. Bir yandan kardeşlerimizi sırça köşkten kurtarıken -sen istersen buna kaçırmak da diyebilirisin- bir yandan da Agatha'nın ve Gromyko'nun bir an önce hapse atılmaları için yetkililere yasal yönden baskılarda bulunuyor. Ben de onlara bir bakıma destek olmak amacıyla Adrian'la dostluk kurdum. Sahiplerinin gerçekte nasıl birileri oldukları konusunda onu ikna etmeye çalışıyorum. Ama bana inanmamakta direniyor. Sanırım sahipleri kodesi boylayınca, kendisinin de evsiz barksız kalacağından korkuyor ve gerçekleri kabullenmek istemiyor."

"Bunda haklı olabilirsin," diye onayladım. "Onu konuşmaya zorladığımda, doğrusu biraz ketum davrandı ve sahiplerine toz kondurmak istemedi. Neredeyse kaderci bir yaklaşım sergiledi. Olayın aslını öğrendikten sonra, artık onun bu davranışlarına bir anlam verebiliyorum. Özellikle de cesedi incelerken bize sunduğu etkileyici gösterinin nedenini şimdi daha iyi anlıyorum. Yalnızca kendisinin ulaşabileceği bilgilere sahipti. Örneğin, cesedin daha önceden bir derin dondurucuda saklanmış olduğunu biliyordu -üstelik Dr. Gromyko'nun çalışma odasında da bir derin dondurucu duruyor. Ya da örneğin, kurbanın yaşlı bir türdeşi olduğunu kestirebildi, çünkü o da kısa bir süre önce, kendisi gibi sırça köşte yaşıyordu. Tıpkı Asya'daki kamplarda olduğu gibi, burada da asarak öldürme önemli bir rol oynuyor ve katil de..."

"Dr. Gromyko!" diye araya girdi Fabulous.

Aslında sözlerimi "...bu öldürme biçiminden büyük bir haz alıyor," diye sürdürecektim. Ama araya giren bu sözler beni elektrik çarpmışa döndürdü, çünkü Fabulous daha birkaç saat önce, kaçanın bir insan olduğunu kendi gözleriyle gördüğünü fısıldamıştı kulağıma. Geriye kalan uyuşukluğum da bir anda uçup gitmişti üzerimden, meraktan yanıp tutuşuyordum.

"Duvarın üzerindeneyken, kaçtığını gördüğün kişi bizim doktor muydu yani?"

"Sanırım oydu," diye yanıtladı sorumu gözlerini benden kaçırarak.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Yani boyu poşu ona çok benziyordu. Ne de olsa onu arkadan gördüm, gölge gibi."

"Çok tuhaf. Benim gördüğüm varlık, tıknaz ve bodurdu, ama Dr. Gromyko sırık gibi ve zayıf."

"Sen ne gördün ki, Francis? Bu yoğun kar yağışında sen kendi anneni bile tanıyamazdın. Bir de çıkmış, kaçakla ilgili ayrıntılı bilgiler veriyorsun."

"Senin de olaya daha farklı yaklaştığın söylenemez. Bu yüzden de, Dr. Gromyko'dan şüphelenmen doğrusu biraz şaşırtıcı."

"Ondan şüphelenmiyorum -onun yaptığından eminim! Agatha çok hasta, zorunlu da olsa, geçmişiyile hesaplaştı ve bir gecede namuslu vatandaş oluverdi. Ama Gromyko öyle değil. Meslek icabı yıllar boyunca hayvan öldürdü ve sonunda beyni, doğaya aykırı bir değişime uğradı. Bundan bir türlü vazgeçemiyor ve boş zamanını böyle değerlendiriyor."

Tüm bunlarda bir mantık payı vardı aslında. Failin izlediği çılgınca yöntem de buna uyuyordu. Ama bunlar yeterince somut kanıtlar değildi. Ve konu tam da zalim insanlara gelmişken; tahıl ambarı büyüklüğündeki

göbeğine aldırış etmeden ayak parmaklarına ulaşır, tırnaklarını kesmeye çalışarak, bu gözlere ziyan görüntüsüyle zalimliğin farklı bir boyutunu sergileyen biri geldi aklıma. Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlamıştı, çünkü saatlerdir eve dönmemiştım ve Gustav mutlaka telaşlanmış, çoktan polise ve itfaiyeye haber vermişti. Komşuları yataklarından kaldırıp bir arama ekibi kurduğundan ve salya sümük bir halde, üzerinde bir fotoğrafının yanı sıra büyük bir ödöl verileceğine dair sözlerin verildiği kâğıtları ağaçlara ilıstırdığından emin olacak kadar iyi tanıyordum onu. Ben onun tek ve en eski dostuydum. Ve bende bulduğu sevgi, hayatın getirdiği tüm hayal kırıklıklarının üstesinden gelecek teselliı veriyordu ona. İnsanla hayvan arasındaki ilişki böyle de olabiliyordu işte!

Diğer taraftan, böyle kısa süreli bir panik, ona iyi bir ders de olabilirdi. Bundan böyle beni aptalca spor ideallerine maruz bırakıp, fırtınalı ve karlı günlerde evden kovmadan önce bir kez daha oturup düşünürdü. Hatta geceyi bu devasa şöminenin önünde geçirip, ertesi gün de Azrail'in elinden son anda kurutulmuş bir kutup araştırmacısı pozuyla tuvalet penceresinin önüne yerleşmeyi bile geçirdim aklımdan. Böylece sevgili sahibim, bir daha meditasyonla trans arasında gidip gelen horlama seanslarını bölmezdi. Derken, bir an gözlerim bir de bu evin sahibine kaydı, bu da kendime gelmeme yetti. Yaşlı Maximilian şimdi de şöminenin önünde, düşüncelere dalmış bir halde volta atıyordu ve kırmızı sabahlığının eteği, tıpkı bir kralın pelerini gibi parkeleri yalıyordu. Beyaz yelesi diken diken olmuştu, gözleri gerginlikten sütümsü bir renge dönüşmüştü, yumruklarını sıkıyor, sonra da ellerini kafasının üzerinde birleştiriyordu. Arada bir laptopun üzerine eğiliyor, gözlerini kısarak ekranda bir şeyler inceliyor, sonra tekrar yumruklarını sıkıyordu. Bu adamın içinde bir şeylerin kaynadığından ve kendine karşı yürüttüğü sinir harbinin, onu sinir krizinin eşiğine getirdiğinden hiç kuşku yoktu. Bir insanın, hayvanların kaderiyle bu kadar çok ilgilenmesi ve heyecanlanması hayranlık uyandırıcıydı.

"Ne yazık ki sana veda etmem gerekiyor, Fabulous," diyerek pervazdan atladım. "Mamalarınız, klübünüze dahil olmam için yeterli bir neden olsa da, hayvan hakları açısından durumu pek iyi sayılmayan, şişman bir adamla ilgilenmem gerekiyor."

"Sana çıkışa kadar eşlik edeyim," diye karşılık verdi ve yanıma geldi. Birlikte ağır ağır kocaman salondan geçtik, sonra birden üst üste istif edilmiş kafesleri fark ettim. Fabulous yüzümde beliren soru işaretlerini algıladı ve başını salladı.

"Korkma Francis, bunlar bizim çocukların, Önümüzdeki günlerde yakalayacakları Agatha'nın minik sevgilileri için düşünülmüş misafirhaneler yalnızca. Daha sonra emin ellere verilecekler, kan bulaşmamış ellere. Bak, şu karşıda," diyerek başıyla laboratuvar mı, yoksa ameliyathane mi olduğu belli olmayan yere işaret etti, "çocuklar seyyar bir tıp merkezi kurdular. Burada, gelen misafirleri önce bir güzel muayene ediyorlar. Cinayetten sonra bu bir şart oldu. Kim bilir, belki de şu ürkütücü doktor, kardeşlerimizi sırayla temizlemeden önce, onlara uzun bir süre işkenceler uyguluyordur."

"Bağış paralarına dönmek gerekirse: sanırım bir özür borçluyum. Patronunuz paralan gerçekten de yararlı bir biçimde harcamayı biliyormuş," dedim. Altın plakalı devasa kafesi ima etmişim.

Fabulous sırttı.

"Muhteşem bir kutu, değil mi? Ve bazen gönüllü olarak bunun içine giren kim, bil bakalım?"

"Gravürde de görüldüğü gibi, belki de adı M, A ve X harfleriyle başlayan biri?"

"Yarışmacıya yine on puan! Maximilian istismar edilen hayvanlarla yalnızca teorik olarak ilgilenmiyor, Francis. Çektikleri acıyı somut olarak da yaşamak istiyor. Bu nedenle de zaman zaman taraf değiştiriyor ve günlerce, kendisi için özel olarak hazırlanmış bu kafeste kalıyor. Böylece, örneğin hayvanat bahçesindeki kafeslerde kilitli kalan kaplanların neler hissettiklerini kendi bedeninde..."

"Dur!" diye bağırdım. "Artık bana inan lütfen, yanımda tek kuruş bile yok. Ama onun yerine, hemen yarın sabah Maximilian için bir bağış kutusu hazırlayacağım ve bundan sonra günde en az sekiz defa ona dua edeceğim."

Eski su borularının bulunduğu yere dönmüştük. Biraz uzakta, büyük bir Animalfarm afişı asılıydı.

"Misafirperverliğin için ve ufkumu genişlettiğin için sana teşekkür ederim, Fabulous," diyerek veda etmeye hazırlandım. "Şu anadan itibaren, kardeşlerimizi o iki canavarın elinden nasıl kurtarabileceğimiz konusunda, benim de kafa yoracağımın emin olabilirsiniz. Bana yüzde yüz güvenebilirsiniz."

"Teşekkürler, Francis! Ve bizim çocukların sana verdikleri rahatsızlıktan dolayı da özür dilerim."

Aramızda kısa bir sessizlik doğdu. Bana çıkış kapısını göstermesini bekledim, o ise benim hâlâ neyi beklediğimi anlamamış gibiydi. Duvarın sonunda, elektronik kilidi olan iki tane büyük çelik kapı vardı. Anlaşılan bu kapılar, hayvan katillerinin olası bir saldırısına karşı koruyacaktı burayı, ama bu kapılar ne yazık ki bana uygun çıkış kapıları değildi. Sonunda Fabulous'ta jeton düştü ve yüzünde utançla karışık bir gülümseme belirdi. Altın rengi gözleri, fırıldak gibi döndü yuvalarında, siyah dudakları muzipçe büzüldü. "Aman Tanrım, özel kapılar!" diye kahkahayı bastı ve başını kaldırdı. "Sana bunlardan söz etmeyi unuttuğum."

Ben de başımı kaldırdım ve tavandaki eski su borularının, ilk görüşte sanıldığı kadar sağlam ve deliksiz olmadıklarını fark ettim. Boruların bazı yerleri tümüyle kopmuş, farklı yerlerden ilerliyordu ve büyük delikler içeriyordu. Eksik kısımların, demirin paslanıp zarar görmesiyle meydana geldiğini tahmin ettim. Bu eskimiş görüntüyü korumak adına, ufak tefek kusurlar görmezden gelinmişti anlaşılan.

"Bu borulardan birini kullanabilirsin, Francis. Onlar seni bir yerlere götürecektir," diye sözlerine devam etti Fabulous. "Tam olarak nereye çıktıklarını ben de bilmiyorum. Ama dışarıya götürdükleri kesin, bundan emin olabilirsin."

"Daha mutlu şartlarda tekrar görüşeceğiz!" dedim.

Bir hamleyle borulardaki deliklerden birinin içinde kaybolmuştum...

... ve bir sonraki anda da geri geri sürünüp, kendimi tekrar parkelerin üzerine bıraktım.

"Bir soru daha," diye tekrar söze başladım. Fabulous afalladı ve sanki bir anda bir Wolpertinger'e dönüşmüşüm gibi, şaşkın gözlerle bana baktı.

"Şu afiştaki hayvanın türü nedir?"

Anlaşılan bu soru ona bir şey ifade etmemişti, hâlâ kafası karışmış bir halde bana bakıyordu. Sonra kafasını uzattı ve afiş hayatında ilk kez görüyormuş gibi, uzun uzun dikkatlice inceledi. Afiştaki gölge varlığı çözmeye çalışıyordu.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi uzun bir aradan sonra. "FELIDAE türünün bir temsilcisi sanırım."

"Bu afiş, uğrunda kendini ateşe atabileceğin kuruluşun reklamını yapıyor ve sen ne olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?"

"Aman Tanrım Francis, aptalca bir reklam ajansının göze hitap etmek için aceleyle hazırladığı aptalca bir afiş işte. Neden soruyorsun?"

"Şu görüntü, bana bir şey hatırlatıyor..."

Bu kadarıyla yetindim, çünkü gördüğümü sandığım hayaletle afiştaki hayvanı karşılaştırmak, bir anda bana da tuhaf geldi. Gördüğüm ilginç rüya, hafızamı biraz alt üst etmişti herhalde. Yeniden iltifat dolu sözlerle vedalaştıktan sonra, tekrar boruya girdim ve karanlıkta epeyce, ilerledim. Bu özel yol, benim türümden biri için biçilmiş kaftandı, çünkü hem dar değildi, hem de bir tehlikesi yoktu. Ayrıca kuru ve temizdi. Adımlarım, hatta soluk alış, verişlerim bile, bu metal kaplamanın içinde hafifçe yankılanıyordu. Bu da beni hiç tedirgin etmiyordu, hatta bana güven duygusu veriyordu.'

Yolun yokuş aşağıya doğru devam ettiğini fark ettiğimde, iki şey geçti aklımdan. Birincisi, Fabulous'a afiştaki "COMING SOON/10.01.2003" ilanının ne anlama geldiğini sormayı unutmuştum. Bir aydan az bir süre kalan bu tarihte hangi önemli olay gerçekleşecekti? Büyük çaplı bir bağış kampanyası mı? Ya da büyük şehirlerden birinde gerçekleşecek olan ve konusu hayvan hakları olan, medya destekli bir gösteri mi? Yoksa Japonya ve Norveç'e karşı Greenpeacevari sansasyonel bir eylem mi? Geri dönmek için fazlaca yol kat etmiştim. Ayrıca, tanıdığım kadarıyla Fabulous'un bu soruma da birinci sınıf, mantıklı bir yanıtı hazır olacaktı.

İkinci ve beni daha çok rahatsız eden konu, kışkırdaki hâlâ acıyan yaraydı. Uyuşturucu iğnenin yol açtığı bir yara değildi bu. İğnenin etkisi tümüyle geçtiğinden, bundan artık emindim. Aynı zamanda bu yarayı, Adrian'la boğuştuğum sırada almış olamayacağım konusunda da içimde güçlü bir his vardı. Porselen fabrikasında ki şu seyyar ameliyathane geldi bir anda aklıma...

Her iki düşünce de daha derin bir analize değerdi doğrusu. Ama ne yazık ki, şu an böyle bir şey mümkün değildi. Eğri borunun sonunda, giderek netleşen loş bir ışık belirmeye başladı, bir yandan da gürültü patırtı duyuluyordu. Ve bir de tuhaf konuşma sesleri!

Altıncı Bölüm

Artık yürümüyordum, borunun içinde kayarak ilerliyordum; çünkü eğrilik giderek dikeyliğe dönüşmüştü. Tanrı'ya şükür, düşüşüm yalnızca bir an sürdü ve beklemediğim kadar yumuşak oldu. Patilerimin altındaki yumruların hissettiği kadarıyla oldukça esnek bir şeyin üzerine düşmüştüm. Küçük ve dar pencerelerden, yıldızların altında parlayan karlardan kaynaklanan hafif ışıltılı, koyu gri bir aydınlık sızıyordu içeriye. Burası biraz küf kokuyordu ve arkalardan bir yerden kalorifer kazanının sakinleştirici homurtusu duyuluyordu. Durum belliydi, fabrikanın kazan dairesine düşmüştüm. Burası da yine çok büyüktü ve tıpkı yukarısı gibi tuğladan örülmüş duvarlarla çevriliydi.

Dört bir yandan yükselen sentetik folyoyla kaplı paletler, zirvelerden, vadilerden ve yamaçlardan oluşan dağlık bir manzarayı andırıyordu. Kendim de böyle bir paletin üzerinde durduğumu hemen fark ettim, patilerim folyoların üzerinde yaylanıyordu. Paletlerin üzerinden şöyle bir etrafa göz gezdirdim ve içlerinde ne olduğunu anlamak için bir daha bakmama hiç gerek kalmamıştı. İrili ufaklı konserve kutuları, minik alüminyum kâseler, plastik kaplar, kutular vs.vs. Şükürler olsun! Sonunda kutsal topraklara ulaşmışım: Eğer yanılmıyordusam, benim gibi binlercesi için rahat bin yıl yetecek kadar mama stoku vardı burada. Etiketlerin üzerindeki baskı, bundan daha belirgin olamazdı: Patisini yalayan bir türdeşimin resmi, kıvrımlı harflerle markayı belirten DANDY CAT yazısı ve altında da farklı mama çeşitlerine ve kullanılan malzemeye dair bilgiler yer alıyordu.

Az önce Fabulous'u karanlık işler çevirmekle suçlarken ona haksızlık ettiğimi anladım. Söylediği her şey doğruymuş. Maximilian ve ekibi, sırça köşkten gelecek olan türdeşlerim için arabalar dolusu mama yığmıştı buraya. Bunların hepsinin yalnızca Fabulous için saklandığını düşünmek, doğrusu bana biraz absürd geldi.

Bunlar, benim bilmediğim bir Amerikan ürünü olmalıydı ve büyük olasılıkla da birkaç dakika önce mideye indirdiğim leziz mamanın aynıydı.

Palet yığının arkasından yükselen patırtılar ve konuşma sesleri dikkatimi çekmişti, ama oraya yönelmeden önce, ambalajların üzerinde karınca duası büyüklüğündeki yazıyla yer alan üretici firmanın adı ilişti gözüme: ANIMALFARM. İnanılmaz bir şeydi, bu kuruluş kedi maması da üretiyordu! Elbette, World Wildlife Fund veya Greenpeace gibi organizasyonların, günümüzde tıpkı global işletmeler gibi hareket ettiklerini ve en modern pazarlama yöntemleriyle çalıştıklarını biliyordum. Ve liderlerinin, kendini Tanrı sanan Maximilian'dan bir farkları da yoktu. Ama bir hayvanları koruma örgütünün mama imalatına girişmesi, benim için yeni bir şeydi.

Havada süzülen bir tüyün sessizliğiyle paletin üzerinden taş zemine atladım ve mama kutularının arasından, güürültünün geldiği yöne doğru yavaşça sokuldum. Yaklaştıkça, iki kafadarın gürleyen kahkahaları ve pek de yaratıcı sayılmayan diyalogları belirginleşti.

"Hadi biraz hızlan, yaşlı çuval!" diye altta duran muzipçe seslendi. "Şimdiye kadar çıkarttıkların, dişimin kovuğunu bile doldurmaya yetmez!"

"Bana 'yaşlı çuval' mı dedin sen, seni gidi küçük solucan?" diye daha yüksek bir yerden yanıt geldi, belirgin bir konuşmadan çok, bir parazit sesiydi bu. "Bu yaşlı çuval şimdi sana gününü gösterecek! Lanet olsun, evet!"

Aşağıya doğru bir şey uçtu ve boğuk bir ses çıkartarak düştü.

"Aaah!" diye bağırды küçük solucan. "Sen aklını mı kaçırdın? Kafama değil, açacağa isabet ettireceksin, tek gözlü hilkat garıbesi seni! Yönetici mühendis olarak burada vazgeçilmez bir görevi yerine getirmeseydim oraya gelip, işi kendim yapardım."

Yaşlı arkadaş ulumaya başladı.

"Bir mühendis olarak, inşaat alanlarında koruyucu kask takmanın bir zorunluluk olduğunu bilmeliydin. Ama ne yazık ki hiç kimsenin aklına, seninki kadar küçük bir kafa için kask üretmek gelmemiş! Ve nedenini de bilmek ister misin? Gereksiz beyinler buna değmez de ondan. Lanet olsun, evet!"

Yeniden bir kahkaha tufanı koptu. Ve yeniden bir şey aşağıya uçtu. Ama anlaşılan bu kez uçan nesne, düştüğünde çıkardığı metalik sese bakılırsa, küçük kafaya değil, sivri kenarlı bir şeye isabet etmişti ki palyaçodan şimdi de 'Aaah! ve 'Mmmh!' sesleri yükseliyordu.

Bir dakika, ben bu palyaçoların seslerini bir yerden hatırlıyordum! Hatta hatırlamak ne kelime, bu sesler, kendi sesim kadar tanıdık. Gerçi kış mevsiminin neden olduğu mahmurlukla uzun bir süre onlardan uzak kalmıştım, ama olsun. Onları tekrar gördüğüme sevinmeli miydim yoksa kısa bir meditasyon yapıp, her ortaya çıkışlarında beraberlerinde getirdikleri belalara karşı kendimi korumak için güç mü toplamalıydım, bilemiyordum.

Bu gizliliğe bir son verdim ve paletlerin arkasından çıktım. Karşıma çıkan manzara, bu ikilinin her zaman yediği halatlardan daha farklı olmasa da, beni oldukça şaşırtmıştı. Üst üste duran üç paletin en üstünde eski dostum Mavi Sakal duruyordu. Dişleriyle folyoya kocaman bir delik açmış, konserveleri, kutuları ve alüminyum kaplan burnuyla ittirerek aşağıya atıyordu. Bunlar da, artık kullanılmayan, kapağı düşmüş, paslı bir bıçkı makinesinin dişli levhasının tam üzerine düşüyor ve iki veya daha çok parçaya bölünüyordu. Tam anlamıyla bir mama tepesi oluşmuştu. Hemen yanında duran çalışma masasının üzerine de Junior, kendini delikanlılığın coşkusuna kaptırmış olan biricik oğlum kurulmuş, gökten yağın kudret helvasını yalayıp yutuyordu. Gerçekten de mükemmel bir iş bölümü yapmışlardı.

Mavi Sakal'ı, düşünmeye başladığımdan beri tanırım. Yaşyla ilgili bir tahmini herhalde yalnızca fosil bilimciler yapabilir. İğrenç deneyler sonucunda bir gözünü ve kuyruğunu yitiren ve sağ ön patisi sakat kalan bu yaşlı ve umutsuzca keçeleşmiş Maine-Coon, hayatın zorlukları karşısında yılmamak gerektiğini gösteren, pozitif düşünmenin ayaklı afişiydi adeta. Onun acınacak durumdaki bir zavallı olduğunu sanma gafletine düşenler, hatalarını çok geçmeden anlayabilir ve vücutlarının değişik yerlerindeki yaralanıncı inceleyerek, bunun ağır sonuçlarına katlanabilirler. Hasta tedavilerinde kullanılan kocaman sağlık toplarını andıran koca kafasıyla, sayısız (kirli) renklere bürünmüş bu inatçı keçi, suratının sol tarafındaki çöküntüyle, mahallenin çöpçülerini bile bayıltan kokusuyla ve gençlerin duymaması gereken küfürlü konuşmalarıyla belki tam anlamıyla DANDY CAT'in hitap ettiği ideal hedef kitleye uymuyordu. Ama tanıdığım en sadık kara gün dostuydu Mavi Sakal. Densizliğiyle kısa sürede etrafındaki herkesin kaçmasına neden olabilecek başka birini de tanımiyordum doğrusu. Nerede yaşadığını kimse bilmiyor. Büyük olasılıkla semtteki masum iki ayaklılara kendini sırayla açındırıyor, onlar da sonunda dayanamayıp onu evlerine alıyorlardır. En geç buzdolapları talan edilip, mobilyaları çizik içinde kalıp, evin her tarafı çiş kokmaya başladığında sabırları tükeniyor, onu geldiği yere defediyorlardır. Huylu huyundan vazgeçmez derler. Eğer günün birinde insanlar bu sözü çürütebilecek bir formül geliştirmeyi başarırlarsa, geriye hâlâ büyük bir sorun kalacaktır: Mavi Sakal! Oğlum hakkında anlatacak fazla bir şey yok. Kılından bıyığına varıncaya kadar bana tıpatıp benziyordu ve tıpkı bütün buluş çağındaki erkekler gibi, Apokaliptüs'ün athılarına kafa tutacak kadar cesurdu. Hatırladığım kadarıyla annesi yumuşak huylu bir dişiydi. Öyle görünüyor ki, annesinin kalıtsal özellikleri Junior'un yalnızca dalağında ya da kalın bağırsağında etkili olabilmiş. Geriye kalan her şeyini benden almış olduğu

fikri tüylerimi diken diken ediyordu! Yaşlı ve sevecen bir bayanın yanında yaşıyor. Zavallı kadın, Junior'un hareket eden veya etmeyen her şeye karşı yürüttüğü meydan muharebelerine hiç ses çıkarmadığına göre, herhalde çoktan ruhunu teslim etmişti de bundan, henüz kimsenin haberi yoktu. Kısacası: Evet, onu tüm kalbimle seviyorum! Ve vahşice kavgalarına veya eşyalara anlamsız yere zarar vermelerine tanık olmadığım zamanlarda onu daha da çok seviyorum, yani: onu neredeyse hiç görmediğim zamanlarda.

Bu iki büyüleyici karakterin bir araya geldiği durumları düşünmek çok zor. Onları ateşle baruta benzetmek mümkün, bir araya geldiklerinde büyük bir patlamayla ortalığı darmadağın ediyorlar ve sonra da kahkahalara boğuluyorlardı. 'Yaşlı Francis'in gerçekten de artık yaşlandığını ve şakadan hiç anlamadığını söyleyebilirsiniz. Tamam, bu suçlamayı sineye çekmeye razıyım. Ama bunun karşılığında sizden, yeni badana boya yaptığınız, lüks eşyalarla dayayıp döşediğiniz, deri koltuklarla, özel seçilmiş vazolarla ve pahalı halılarla donattığınız evinizi bu palyaçolara sunmanızı isteyeceğim. Eğer bir hafta sonra hâlâ tımarhaneyi boylayıp başınızı beyaz kauçuk duvarlara vurmazsanız, dirilip dünyaya geri dönen İsa Peygamber olduğunuza dair size bizzat bir sertifika veririm!

Mavi Sakal ile Junior'u bir süre şaşkın gözlerle izledim. İnanılmayacak kadar çok mama israf etmişlerdi.

Bıçkı makinesinden kayıp yere damlayan mamalar çamur gibi olmuştu. Bu kadar çok ıslak mamanın etrafa yaydığı pis kokudan hiç söz etmek istemiyorum bile. Onlara birkaç adım daha yaklaştım.

"Francis!" diye kulesinden avazı çıktığı kadar bağırdı Mavi Sakal beni görünce.

Junior da yalanmaya bir son verdi ve kafasını çevirdi.

"Baba!" diye neşeyle seslendi beni fark edince.

İkisi de anında görev yerlerini terk ederek yanıma geldiler ve eski geleneğe göre yüzlerini yüzüme sürttüler. Mavi Sakal'dan yayılan ağır koku, bu geleneği sonsuza dek sürdürmek konusunda bende ciddi tereddütlere yol açtı.

"Seni cennete getiren şey nedir, babış?" diye karşıladı beni Junior. "Senin cehennemden sorumlu olduğunu düşünmüştüm hep."

"Ağır ol bakalım, evlat. Burada sergilediğiniz münasebetsizliğe bakılırsa, ortada şakalaşacak bir durum yok. Yiyeceğe saygı gösterilmelidir. Ahlaksızca savurduğunuz bu mamalarla rahat yirmi kardeşimiz daha doyardı."

"Şimdi de sen ağır ol, çokbilmiş," diye titrek sesiyle Mavi Sakal girdi araya, yüzünde binlerce çizgi belirmişti. Bir zamanlar gözünün bulunduğu buruşuk oyuk, kayalıklı bir bölgedeki yanardağ ağzını andırıyordu şimdi. Burun ve ağız çevresindeki bütün tüyleri beyazlamıştı ve çürük, sararmış dişleri talan edilmiş bir taş ocağına benziyordu. Sevgili dostum Mavi Sakal gerçekten de etkileyici biriydi. Türümüzün gösterişli bir temsilcisi sayılmasa da, düşmanlarımızı korkutmak için birebirdi!

"Herkeseye yetecek kadar mama var burada," diye devam etti. "Kim bilir, biz ilgilenmezsek belki de bozulur. Takviye konusunda da bir sorun yokmuş gibi görünüyor. Lanet olsun, hayır!"

"Bu depoyu nasıl buldunuz?" diye sordum.

"Tamamen tesadüf," diye yanıtladı Junior. Arsız suratı baştan aşağıya mamaya bulanmıştı. Bu haliyle, bir paket çikolatanın canına okumaya çalışan küçük bir çocuğu andırıyordu. "Duvarda bir delik var ve ben bu bölgenin Marco Polo'su olarak sık sık keşfe çıktığım için, günün birinde bu hazineye ulaşmam, önlenemez bir durumdu tabii. Çok tuhaf bir yer burası. Ama her neyse, bizi ilgilendirmez, değil mi babış? Biz yeniden karşılaşmamızı kutlayalım en iyisi. Şöyle ki... eeeh... önce güzel bir mezeyle başlayalım, sonra ana yemek ve tatlı..."

"Teşekkürler, ben az önce yedim. Ama buradan bir kat yukarıda yedim yemeğimi."

"Lanet olsun, hayır, sen bu namussuzların yanında mıydın?"

Mavi Sakal, sanki cehennem ziyaretinden söz ediyormuşum gibi bakıyordu bana.

"Doğru bildir," diye karşılık verdim. "Ve orada yalnızca yemek yemedim..."

Böylece bütün olup bitenleri onlara da anlattım. Sıcacık evimden nasıl kovulduğumu, cesedi nasıl bulduğumu. Hayaletle karşılaşmamı, Fabulous ve Adrian'la tanışmamı ve o ukala herifin avuç kadar ip uçlarından ne sonuçlar çıkardığını. Onu sırça köşke kadar izlediğimi, evin tuhaf sahiplerini, demir çubuk operasyonuna kurban gittiğimi. Son olarak da kesik bir sesle, Asya'da türümüze karşı işlenen suçları ve Animalfarm'ın, suçluları hapse göndermek için neler yaptığını ve en azından sırça köşkteki kardeşlerimizi buraya getirebilmek için ne zahmetlere katlandığını anlattım.

Raporumun sonunda Mavi Sakal ve Junior, büyük yeme faaliyetini kafalarından çıkarmış, doğalarına aykırı olsa da, diyecek söz bulamamışlardı. Bakışlarında dehşet ve hüznün vardı, epeyce etkilenmişlerdi.

Mavi Sakal sonunda kendini tutamadı ve " Bu ne büyük kepezelik!" diye inledi. "Dünyanın bir gül bahçesi olmadığını biliyordum hep, ama bu kürk çiftliklerini rüyamda bile görsem inanmazdım ve Tanrı biliyor ya, benim oldukça kirli bir hayal gücüm vardır. Kendi ellerimle Leydi Agatha'nın ve Dr. Gromyko'nun boyunlarına ipi geçirip sonra da derilerini yüzmeyi çok isterdim. Bu, yapacağım son şey olsa da! Lanet olsun, evet! Ve Adrian denen şu alçak da şimdiden, uzmanından yapılacak birinci sınıf bir hadım şölenine hazırlasın kendini. Bunun için henüz yeterli dişim var!"

Junior, savaş yollarından çok, dolambaçlı düşünce yollarına dalmıştı. Az önceki tasasız halinden eser kalmamıştı.

"Bilemiyorum, Mavi Sakal, belki de intikam planları kurmakla biraz acele ediyorsun."

"Bununla ne demek istiyorsun?" dedim.

"Yani, nasıl söylesem baba, anlatıklarının çoğunda bir uyumsuzluk var. Tıpkı esprisi olmayan bir fıkra gibi."

"Örneğin?"

"Örneğin, neden Adrian sıranın belki de ertesi gün kendine geleceğini bile bile bir katilin yanında yaşasın ki?"

"Bunun nedenini sana daha önce de anlattım: Çünkü o..."

"...gerçeklerle yüzleştğinde, yuvasız barksız kalacağından korkuyor. Bu oldukça basit bir gerekçe, ancak zihinsel rahatsızlığı olan biri böyle düşünebilir. Ama senin anlattıklarına göre, o hiç de aptal biri değil. Ayrıca dünya çapında çalışan, Animalfarm adlı bir hayvan hakları kuruluşu tanımiyorum, üstelik de tıpkı yardım dağıtan gezici sirk gibi beraberinde seyyar bir hastane taşıyanını da ilk kez duyuyorum. Hem bu civarda en az otuz tane veteriner kliniği var."

"Amerikalılar işte!" diye, neredeyse alınganlık göstererek yanıt verdim, çünkü içten içe hikâyenin mantıksızlığını ben de kavramaya başlamıştım. "Onlar daima büyük düşünür ve öyle davranırlar. Öyle tutkulular ki, bir tek hayvanın bile yaşamını kurtarabilmek için her şeylerini feda ederler. Bana mükemmel davrandılar."

"Öyle mi? O zaman şöyle bir yüz seksen derece dönüversene, babış."

"Efendim?"

Junior, sanki doksan yaşındaki bir dedenin alt bezini değiştirmeye hazırlıyormuş gibi yumuşak bir ifade takınmıştı.

"Az önce, Adrian ile dövüşürken mi oluştuğundan emin olamadığın, kışındaki bir yaradan söz etmemiş miydin?"

"E, ne olmuş?"

"Haydi dön!"

Kaderime teslim oldum ve basur teşhisiyle alnından damgalanmış biri gibi mahcup bir tavırla döndüm.

Derken Junior'un, kışındaki kılları tırnaklarıyla kenara ittiğini hissettim. Mavi Sakal'ın da en değerli yerime bön bön baktığını düşündükçe, utancımın yerini dibine geçmek istiyordum.

"Hah, şimdi olay aydınlanmaya başlıyor işte," diye Junior çokbilmiş bir tavırla kaportamdan seslendi.

"Uyuşturucu iğnenin bıraktığı iz işte burada; neredeyse fark edilmiyor, yalnızca ufak bir kızarıklık var. Ama benden hiçbir şey kaçmaz!"

Çalıların arasında ölü bir farenin kalıntıları arıyormuşçasına, en özel yerimi kurcalamaya devam ettim. Hissettiğim kadarıyla kışımın diğer yanığını inceliyordu. Oğlum bir an durakladı ve patisi dondu kaldı.

"Oh! Oh! Oh!" diye inledi.

"Lanet olsun, hayır!" diye Mavi Sakal da ekledi.

"Ne oldu?" diye sabırsızca sordum, çünkü ikisinin de bende göt kanseri gibi bir şey teşhis ettiklerinden korkmuştum. "Bir şey mi buldunuz?"

"Eh, öyle de denilebilir," diye Junior karşılık verdi.

"Aklımı kaçırmadan hadi anlat artık! Ne gördüğünü anlat bana!"

"Burada küçük bir bölgeyi traş edip, toplu iğnenin ucu büyüklüğünde bir et parçası almışlar. Temizce kesilmiş bir deliğe benziyor ve üzerine sürdükleri tentürdiyot hâlâ turuncu renkte parlıyor."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, hepsi bu baba."

Bu onur kırıcı pozisyonundan doğruldum ve karşılıklarına dikildim. Junior kendini, sanki kendim akıl edememiş gibi, üstün zekâlı bir açıklama yapmak zorunda hissetti.

"Anladığım kadarıyla şu yeni yetme doktorlar, kendi küçük ama marifeti büyük hastanelerinde senden bir doku testi almışlar," diye söze başladı Junior. Kendisiyle büyük bir gurur duyduğu suratından okunuyordu.

"Dostum sen uyurken, alçak herifler değerli Francis etinden yürütmüşler," diye tamamladı Mavi Sakal.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye savunmaya geçtim. "Yabancı bir hayvanı, sağlık durumunu anlamak için, laboratuvar ortamına uygun şartlarda incelemek isteyen her veteriner bu yöntemi kullanır. Buna özenli bakım denir, art niyet değil! Hem öyle olsa, depodaki mamaların nasıl bir açıklaması olabilir? Yoksa mamalarda fare zehri olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Fare zehri bu kadar lezzetliyse, zehirlenmeye razıyım. Lanet olsun, evet!"

Mavi Sakal tavana doğru güçlü bir kahkaha attı.

"İyi de, veterinerler önemli bir neden olmadıkça doku testi almazlar, en fazla biraz kan alırlar, baba," diyerek spekülasyonları tekrar mantıklı bir zemine kaydırды Junior. "Her neyse, bana kalırsa olayın püf noktası, cesedi bulduğunda seni gözetleyen, ısıtılı gözlü şu yaratık. Eğer katil o ise, o zaman neden sana saldırmadı? Ya da eğer o yalnızca bir tanıkta, o zaman neden bildiklerini seninle paylaşmak yerine, kaçmayı seçti?"

Kafamın içinde tıpkı esrarengiz mesajlar barındıran bir potkal gibi dolaşan tuhaf rüyamı da paylaşacaktım neredeyse onlarla. Ama yavaş yavaş uyuşturucunun yan etkilerinin, yani yeni bir yorgunluk dalgasının bedenime yayıldığını hissetmeye başlamıştım ve rüya konusunu başka bir sefere saklamaya karar verdim.

"Baba, hatırlamaya çalış," diyen Junior konuşmasını sürdürdü. "Şu kaçan yaratık, bir insan mıydı, yoksa..."

"Gerçekten bilmiyorum, Junior," dedim, sabrım tükenmişti. "Üstelik de şu an hafızanı, yüz yerinden delinmiş bir kazan gibi. Uyuşturucu iğne, yaşlı babanı sandığından daha fazla sarstı: Kendimi bitkin ve yorgun hissediyorum. Ama yine de, kardeşlerimizin şu sırça köşkteki sadistlerin ellerinde büyük bir tehlike altında olduklarını düşündükçe, uykularım kaçacak. Kim bilir orada nelere katlanmak zorunda kalıyorlar. Bir an önce Animalfarm'ın koruyucu çatısı altında toplanmalarını isterdim."

"En iyisi sen, patilerinden birini açarak bir dilek tut; diğerini de açarak içine sıç, sonra da bir bak bakalım: hangisinin içinde bir şey bulabileceksin!"

Mavi Sakal'ın bu nasihatının pek yararlı olduğu söylenemezdi.

"Bizim, kar maskeli adamlardan daha beceriksiz olduğumuzu ve arkadaşlarımızı kendi, gücümüzle oradan çıkaramayacağımızı da kim söylemiş?" diye atıldı Junior. Atom gücüyle çalışan süpürge makinesini icat etmişçesine gururlu bir gülümseme belirdi suratında.

"Peki, Agatha ve Dr. Gromyko tıpkı kuluçkaya yatmış tavuklar gibi onların üzerinde otururken, bunu nasıl başaracağız?"

"Bunu hemen yarın yapabiliriz."

"Efendim?"

"Buraların Marco Polo'su olduğumu sana daha önce söylemiştim. Ve keşif gezilerim sırasında sırça köşk de uzun bir süre önce dikkatimi çekmişti. Ve elbette sahiplerinin alışkanlıkları da. Yarın günlerden cuma ve her cuma sırık doktor yaşlı kadını tekerlekli sandalyesiyle dışarıya çıkartıyor ve bir minibüse bindiriyor. Akşamın geç saatlerine kadar da dönmüyorlar..."

"Haftalık kemoterapi seansı!" diye bir bağlantı kurdum.

"Herhalde öyledir. Güçlü bir birlik kurmayı başarabilirsek, yıldırım operasyonu düzenleyerek içeriye girer, hiç kimsenin haberi bile olmadan birkaç dakika içinde korunmaya muhtaç kardeşlerimizle birlikte çıkarız. Beklenmedik bir misafir gelir ve işimizi bozmaya kalkışırsa da, ortalığı ana baba gününe çevirir veya tırnaklarımızla keskin bir saldırıya geçeriz."

"Kulağa hiç de fena gelmiyor. Ama umarım, Dr. Frankenştayn'ın tek bir yumruğunun bile birçoğumuzu yaralamaya, hatta öldürmeye yettiğinin farkındasındır. Böyle bir kurtarma operasyonu için bölgedeki en dişli arkadaşları bir araya toplamamız gerekiyor."

"Buna hiç kafanızı yormayın," diye araya girdi Mavi Sakal. "Sanırım, bunun için kime danışacağımı biliyorum. Herif o kadar sert ki, sahipleri onu hoş tutmak için erken emekliye ayrıldılar. Üstelik, kendisinden daha tehlikeli bir çevresi de var. Lanet olsun, evet! Yarın öğlen sırça köşkün bahçesinde buluşuyoruz!"

Planımızla ilgili birkaç ayrıntıyı daha görüştük. Ama geride bıraktığım hareketli saatlerin acısı çıkmaya başlamış, artık gücüm iyice tükenmişti. Bizi bekleyen tehlikeli komando girişimi için akümü birkaç saatliğine prize takmam gerekiyordu. İki yiyecek hırsızıyla vedalaştım ve Junior'un sözünü ettiği duvardaki delikten geçerek, evin yolunu tuttum. Karlı tepeyi inerken defalarca kara saplandım. Kuruluş döneminden kalma eski yapılardan oluşan semt, bir mimarın tasarladığı, pamuğa bürünmüş karton maket gibi ayaklarının altına serilmişti. Üzerimde de yıldızlarla bezenmiş lacivert gökyüzü uzanıyordu. Ama nefes kesici güzelliğine karşın, dondurucu soğuktan başka bir şey sunmuyordu. Geceyi, ölü, donmuş ve her türlü onurdan yoksun bir halde istiridye kabuğunu andıran lavabonun içinde geçiren türdeşim geldi aklıma. Hepimiz günün birinde öteki dünyayı boylayacaktık; ama gönül isterdi ki son yolculuğumuz, kalbini nefret bürümüş hasta ruhlu bir katilin elinden değil, bizi seven yüce bir Tanrı'nın bir lütfü olarak gerçekleşsin, içimde Homo sapiens'e karşı, defalarca ve başarıyla bastırdığım kinim kabarmıştı yeniden. Katilin bu türe ait olup olmadığını kesin olarak bilmesek de, böyle bir barbarlığa ancak bir insanın neden olabileceğini sezebiliyordum. Öfke de duyuyordum; bu öfke bende, istediği kadar karanlıklar aleminde binlerce bilmecenin ardına saklama da, caniyi eninde sonunda ele geçireceğim duygusunu güçlendiriyordu.

Yeni yapılan binaların çatılarından geçerek, eski yapılara ulaştım. Çatılar aralıksız olarak yan yana dizilmişti, böylece düşme tehlikesi geçirmeden bacaların ve çıkıntıların arasından geçebiliyordum. Oluktan oluğa zıplayarak, sonunda evimin çatısına vardım ve yangın merdiveninden indim. Ama hedefim teras değildi, daha iyi bir fikrim vardı. Beş parasız bir akademisyenin yanında geçirdiğim zorlu yıllar, yalnızca bu çürük binayı değil, içinde yaşayan kaçık bina sakinlerini de cebimin içi gibi tanımamı sağlamıştı.

Archibald Philip Purpur, ya da seksenli yılların gevşek söyleyiş tarzıyla dediğimiz gibi kısaca Archie, bir üst katta tek odalı bir dairede yaşıyor. Onun gerçekte, tıpkı Siyah Giyinen Adamlar filmindeki gibi, zoraki insan şekline bürünmüş ve modanın gerektirdiği en ahmakça trendleri bile yerine getiren bir uzaylı olduğundan söz etmişim sanırım. Yoksa siz, her G7 Zirvesi'ne koşup, küreselleşme karşıtı gösterilere katılan, ardından da şampanya partilerinin verildiği şatolara giden başka birini daha tanıyor musunuz? Yani demek istiyorum ki, ya Bayreuth'taki Wagner-müzik-şenliklerini ziyaret edersiniz, ya da bir rock konserinde sahneyi kusmukla doldurursunuz. Ama eğer Archie gibi çıkar uğruna her ikisini de aynı anda yapmaya kalkışır, üstüne üstlük de bu gösterilerde sunacağınız gardırobu ve davranışları birbirine karıştırırsanız, çok yakında en iyi dostunuzun bir psikiyatr olacağı fikrine kendinizi bir an önce alıştırmamız gerekecektir.

Bu herifin tek olumlu yönü, aralıksız sigara içmesiydi. Bunu, insan kılığına bürünmüş bu rezillik küpünün saklama süresinin kısılacağı ve böylece yakın gelecekte onu görmekten kurtulacağım için söylemiyorum.

Hayır, bu kadar alaycılığa benim bile gücüm yetmez. Benim işime yarayan şey Archie'nin, sigara

dumanından boğulmamak için yangın merdiveninin yanındaki balkon kapısını her mevsim, gece gündüz demeden, aralık bırakma gibi bir alışkanlığının olmasıydı. Daire kapısında, yaklaşık olarak Kennedy'nin öldürülüşünden beri kilit bulunmadığından, burayı merdiven boşluğuna çıkmak için geçit olarak kullanıyordum ara sıra. Oradan da ahşap merdivenleri hızla inip, dairemizin kapısına benim için özel olarak yapılmış kapaktan geçtikten sonra, kendi dört duvarıma ulaşıyordum!

Kendimi ruhsal açıdan Archie'nin evindeki dağınıklığa hazırlayarak, yangın merdiveninden balkona atladım. Yazdan beri kurumuş olan saksı bitkilerinin üzerini kar örtmüştü. Bir anda yürekleri parçalayan hıçkırık sesleri geldi kulağıma; bir insan, ancak bir can yoldaşını yitirdiğinde bu kadar ağlayabilirdi. Archie'nin, kokainin etkisiyle duvarlara karşı havladığını, aklını kaçırmışçasına durmadan güldüğünü ya da, Meksika furçasına kapıldığı dönemlerde fasulyeyle soğanı fazla kaçırdığı için on saat aralıksız osurduğunu duymuştum daha önce. Ama ağladığını?

Merakla kafamı aralıklı duran balkon kapısından içeriye uzattım ve aynı anda iki sürprizle karşılaştım. İlk sürpriz: evde dağınıklıktan eser yoktu! Ortalıkta uçuşan CD'lerden, hiç okunmamış kitaplardan ve sayfa çevrilmemiş resimli ciltlerden oluşan yığınlar, altı ay sonra modası geçen aşırı dar veya aşırı bol giysiler, hatta yetmişli yılların zevksiz mobilyaları bile hepsi yok olmuştu! Bunun yerine Zen inanışına uygun bir boşluk kalmıştı geriye. Ve sürpriz numero due: Archie'nin üzerinde bu kez deli önlüğü veya günün modası olan herhangi bir giysi yoktu, aksine kumaş pantolon ve ütülü, beyaz bir gömlek giymişti. Üzerinde bu güzelim gömlekle oturmuş, göz pınarlarını kuruturcasına ağlıyordu, hem de ne ağlıyordu! Üzerinde birkaç monitör bulunan, sade bir çalışma masasının başına kurulmuştu ve monitörlerden birine bakarak, burada gördüğü şey karşısında, tıpkı emziği kaybolan bir bebek gibi avazı çıktığı kadar zırlıyordu. Sonra diğerine bakıp, daha da iç parçalayıcı bir ağlama krizine tutuştu; üçüncü ekrana döndüğünde ise, feryatları doruğa ulaştı.

İki büklüm olmuş adamın yanından sessizce geçerek, kapıya yöneldim. Ama bu gözyaşı selinin kaynağına bir göz atmaktan da kendimi alamadım. Beklentilerimin aksine, ekranlarda bir uçak kazasının dehşet verici görüntüleri veya gözyaşı bezlerini tetikleyen bir Hollywood melodramı yoktu. Hayır, bu hareketli görüntüler, bir insanın sinir teşkilatının kaldırabileceği en trajik, en acı olayı yansıtıyordu: Borsa haberlerini!

Wall Street, Tokyo, London, Frankfurt, tüm bu kulağa hoş gelen şehir adları, içlerinde insanların koşuşturduğu, telaşla elektronik tabloların önünde itişip kakıştıkları, birbirlerine bağdıkları, telefonlara böğürdükleri tüm bu lambri kaplı, saygı uyandıran salonlar... hepsi ekran başındaki sevgili seyircilerine aynı felaket haberlerini sunuyorlardı: endekslerin ani ve sert düşüşlerini gösteren diyagramlar, her birinin önünde bir eksi işareti bulunan sayı kolonileriyle dolup taşan altyazılar, şirket adlarının kısaltmalarının yanında yer alan ve dibi boylayan kırmızı oklar -tam anlamıyla bir katliamdı! Zırlama sesinin yüksekliğine bakılırsa, Archie yalnızca sahip olduğu tüm serveti değil, sahip olmadığı serveti de -yani bu oyun için dilendiği kredileri de kaybetmişti. Parayla olan ilişkisi, kedi-ciğer ilişkisine benzeyen Archie gibi bir ahmağın, tam da borsada şansını denemek gibi parlak bir fikre kapılması, insanın düşünen bir varlık olduğu söylentisine büyük bir gölge düşürmüştü böylece.

Aslında kaotik villamızdaki bu sağ koluma acımam gerekirdi, ne de olsa günlük yaşamımızın tekdüzeliğine biraz olsun renk katıyordu. Deyim yerindeyse, Archie artık aileden biriydi. Ama yine de içten içe seviniyordum. Moda diye her osuruğun peşinden koşmanın tam anlamıyla bedelini ödemeyi, bu moda tutsağı manyak çoktan hak etmişti.

Archie'nin umutsuz hıçkırıkları, dairesini terk edip kendi kapımızın önüne geldiğimde, hâlâ merdivenlerde yankılanıyordu. Ona gülecek keyfim kalmamıştı artık. Tek düşündüğüm şey, yatıp dinlenmekti. Gustav'ın koca göbeği, yani benim konforlu su yatağım, beni özlediğim huzura kavuşturacaktı. Kapıdaki kapağı iterek içeriye girdim -ve ardımda bıraktığım hıçkırık seslerinin yerini, içerideki hıçkırık seslerinin doldurduğunu fark ettim.

Çalışma odasından gelen ve Gustav'ın masa lambasından kaynağını bulan ışık demeti, hole vuruyordu. Sadık dostum çalışma masasının üzerine eğilmiş, hatta yayılmış, ırmak gibi akan gözyaşlarıyla bilgisayarın klavyesine inanılmaz bir zarar veriyordu. Bir eliyle üzüntüden çökmüş yüzünü örtmüş, diğeriyle de son birkaç saat içinde bölgedeki herhalde bütün ağaçların gövdesine iliştiği ve üzerinde resmimin bulunduğu kayıp ilanı fotokopilerinden geriye kalanını sımsıkı kavramıştı. Hemen yanı başında da boş bir kırmızı şarap şişesi duruyordu (üretim yılı hiç de fena değildi), anlaşılan bu da acısını dindirmeye yetmemişti.

"Zavallı Gustav, yokluğumun sana bu kadar büyük bir cehennem azabı çektirdiğini bilseydim, eve dönmek için bu kadar acele etmezdim!" diye aklımdan geçmedi değil. Ama yaşlılık yalnızca yaşlandırmakla kalmıyor, aynı zamanda sizi kendinizle ve çevrenizle barışık da kılıyor. Bu yüzden ben de bu olaya artık bir son verip, "üzerine sünger çektim." Saat sabahın dördü ya da beşiydi ve intikam duygulan besleyecek durumda değildim. Ne de olsa bu şişko konserve açacağını gerçekten seviyordum ve geçici, ama sonsuz takıntılarını bağışlıyordum.

Usluca miyavladım. Gustav başını kaldırdı ve bulanık gözlerle bendenize baktı. Yüzünde, serap görmüş gibi şaşkın bir ifade belirdi. Karşısında durduğuma bir türlü inanmıyordu ve elleriyle gözlerini ovaladı. Bunun bir rüya olmadığını anlayınca da, masanın üzerindeki şişeyi devirerek sandalyesinden fırladı, sendeleyerek üzerine atıldı, beni havaya kaldırdı ve nefesim kesilene kadar dolgun yanaklarına yapıştıtarak sıkıttı.

Son pişmanlık fayda etmiyordu artık! Takvim yapraklarındaki bir yazı geldi aklıma: "Mezarımdaki çiçekleri neyleyim ki, onları koklayamadıktan sonra!" Ve spor yapmayı neyleyim ki bu dünyada, spor yapanlar da hastalanarak öteki dünyayı boyladıktan sonra! Aradan on beş dakika geçtikten sonra sarmaş dolaş bir halde yatmış ve kendimizi Morpheus'un güvenli kollarına bırakmıştık.

Ama önce Morpheus bana küçük bir oyun oynadı. Bir rüya daha görmeye başladım. Önceki kadar gösterişli bir rüya değildi bu, ama biraz daha ürkütücüydü. Rüyamda soğuk bir el bana dokundu ve ben gözlerimi açtım. Karşımda yine o hayalet duruyordu. Yatağın kenarına oturmuş, gözlerini bana dikmişti. Yanımda horlayan Gustav, bundan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Yıldızların ışığı teras kapısından sızıyor, hayaletin dış görünüşünü biraz daha ele veriyordu. Kürk üreticilerinin yıllar süren çalışmalar sonucunda ortaya çıkarabilecekleri kadar sıra dışı, güir bir postu vardı. Kafası, benimkinden üç misli büyüktü ve gölgesinden anlaşıldığı kadarıyla kulakları olağanüstü dikti. Evet, sanırım bu bir hayvandı, hem de muhteşem bir hayvan. Ama son derece insana özgü çizgilere de sahipti. Bacakları, daha çok bir insanın kaslı kollar gibiydi, burun ve ağız kısmı da genç bir erkeğin hafif uzunca burun ve çene yapısını andırıyordu - üstelik de tıpkı bir insan gibi dimdik, poposunun üzerinde oturuyordu.

Yalnızca hayaletin gözleri, her iki kategoriye de uymuyordu. Ne bir insan, ne de bir hayvan bu kadar parlak gözbebeklerine sahip olamazdı. Ama gözyaşlarına hayalet de sahipti. Tıpkı Archie ve Gustav gibi, bana bağımlık geliştiren bu hayalet de ağlıyordu bu gece. Bir şeylere isyan edercesine ve dokunaklı bir biçimde ağlıyordu; o kadar çok ağlıyordu ki, güzel postu sırlıslam olmuştu. Ve anlaşılan, hayaletin yatağının kenarında oturmasının tam olarak nedeni de buydu: Ağladığını görmemi istiyordu.

Bu garip rüyanın sona ereceği umuduyla, gözlerim tekrar kapandı. Ama asıl rüya alemine dalmadan önce, ne kadar ürkütücü de olsa bir gerçeği kabullenmek zorunda kaldım: Bu kez rüya görmemiştim!

Yedinci Bölüm

Sırça köşke ulaştıktan sonra, her şey çok hızlı gelişti. Tüm duvarı kaplayan pencereden, Asya tarzında ve antika mobilyalarla döşenmiş zemin katın karanlık olduğunu gördük. Yalnızca çanak biçimindeki iki adet ayaklı lamba, loş bir aydınlık yaratıyordu içeride. Arka taraflarda bulunan şöminede hâlâ korlar yanıyordu ve pahalı halıların üzerine kırmızı bir parlaklığın yansımalarına neden oluyordu. Halıların üzerinde evin sivri kulaklı sahiplerinin yaklaşık yarısı öğlen uykusuna dalmıştı. Bazıları o kadar kendinden geçmişti ki, bacaklarını uzatmış, sırt üstü yatıyorlardı. Diğer yansı da büyük olasılıkla üst katlarda bulunuyordu, Adrian da dahil. Anlaşılan Agatha ve Dr. Gromyko evde değildi. Agatha'nın her hafta bu saatlerde kemoterapiye gittiği yönündeki varsayımım, doğrulanmış gibiydi. Yani kısacası, bir tehlike yoktu. Ama yine de, çünkü saldırının gerçekleştiği yerden geçerken tüylerim diken diken olmuştu.

Junior, evin arka kısmında bizim gibiler için bir kapak bulunduğuna dikkat çekti. Tıpkı Noel havasından yararlanıp, kapı kapı dolaşarak sadaka dilenen şarkıcıların oluşturduğu bir kervan gibi harekete geçtik. Kapağı geçerek, parlak çelik mutfığa ulaştık. Bu arada, zenginlerin mutfığında neden hep, her an dolaplardan birinden Paul Bocuse'un tıpkı bir şeytan gibi çıkıp, gümüş bir tepside istiridye sunacakmış gibi bir havanın hâkim olduğu sorusu geçti aklımdan.

Oturma odasında, neredeyse ayıp denecek derecede bir rahatlık çöktü üzerimize. Pencerenin ardında milyarlarca kar tanesi parkı ve ormanı ele geçirirken, bu ihtişama bulanmış evde hoş bir sıcaklık ve sessizlik hüküm sürüyordu. Birliğimizin, tıpkı bir keman konserinin ortasına dalan sokak serserisi sürüsü gibi içeriye girmesiyle, bu sessizlik elbette biraz bölünmüş oldu. Narin Nepal halılarının üzerindeki kadife tüylü kafalar doğruldu hafifçe, ayaklı lambaların saçtığı loş ışığın altında aralanan göz kapakları, baş döndürücü renklerden oluşan bir iris sergisi sundu ve Japon usulü renkli paravanların üzerinde, uzanan ve gerinen türdeşlerimizin gölgeleri belirdi. Yumuşak bir uyanış yaşanıyor, korkusuz ve telaşsız, asillerin uyanışıydı bu sanki. Anlaşılan evin dört bir köşesine yayılmış kardeşlerimiz, bu ani ziyaretimiz karşısında hiç de tedirgin olmamışlardı. Böyle bir şey, sürekli tehlike altında yaşayan ve acı çeken tutsakların telaşlı davranışlarıyla hiç mi hiç bağdaşmıyordu. Aksine, çevrelerini saran bu ambiyanstan ve görünüşe bakılırsa sahiplerinin kendilerine karşı gösterdikleri birinci sınıf ilgiden adeta sarhoş olmuşlardı.

Ancak bizlerle onların arasında, Junior'u saymazsak, garip bir benzerlik vardı. Çünkü ziyaretimde hiç dikkatimi çekmemişti bu. Kong'un kibar tabiriyle ifade etmek gerekirse, kurtarmaya geldiğimiz bu türdeşlerimiz de "bir zamanlar daha çıtır görünüyorlardı." Bu sayısız Şinşila'lar, İran kedileri, uzun tüylü Tabby'ler, Birmanya kedileri, Ragdoll'lar ve diğer seçkin türlere ait tüm kardeşlerimiz, hepsi, yaşlılıktan nasiplerini almışlardı. Henüz tam anlamıyla moruk değillerdi, ama eşiği çoktan geçmiş, yaşlılığa geçiş evresine girmişlerdi. Bu tespitim bana, hızla yaşlanan güzellerden ve şikâyet eden yaşlı Dressman'den oluşan ürkünç rüyamı anımsattı. Bir anda, oyuna gelmişim ve karanlık güçlerin kötü emellerine alet olmuşum gibi pis bir duyguya kapıldım. Elbette aralarında ne tür bir bağlantı olabileceğini bilmiyordum. Ama peygambervari bir yeteneğe sahip olan bir falcı kadar emindim: Artık çok geçti!

"Kulaklarımı dikleştir ve gözlerini keskin ayara getir, dostum!"

Kong, keyfinden baygınlık geçiriyormuş gibi şöminenin önünde yatan ve bacaklarını uzatmış olan bir Abessinier kedisini dürtüklüyordu patisiyle. Korların kızılığı sırtına vurmuştu ve bej-kahverengi tüyleri, narin bedeni ve ucuna doğru sivrilen uzun kuyruğuyla, minyatür bir panteri andırıyordu.

Aralanmış gözkapaklarıyla bize baktı. Aslında Kong ve ekibini, hepsinden önce de yarı felçli yaratık-suratıyla Mavi Sakal'ı gördüğünde, korku tüneline düştüğünü sanmış olmalıydı. Böyle sık bir ortamda, parazitli osuruk sesi gibi duruyorlardı. Ama Abessinier kedisini etrafını saran bu korku film ekibine karşı son derece kayıtsız kaldı, sanki dejenere olmuş asil akrabaları onu ziyarete gelmişti yalnızca.

"Hey sen, yumurta kafa, seninle konuşuyorum!" diye seslendi Kong ve alışık olduğu saygıyı görmediği için kabardı.

Hemen etrafa bakındım ve diğerlerinin de, harap savaşçılardan oluşan bu birlikten korkarak, bağırsıp kaçışacaklarmış gibi bir hallerinin olmadığını gördüm. Büyük bir keyifle uyanma törenlerini sürdürdüler ve tıpkı damlayan bir musluğa bakıyorlarmış gibi, meraklı gözlerle bize baktılar.

"Ne oldu?" diye sonunda sordu Abessinier. "Siz de kimsiniz?"

"Biz kim miyiz, seni budala? Senin kurtarıcılarını!"

Şimdi Kong da etrafa bakındı. Abessinier'in ev arkadaşları tarafından ayakta alkışlanmak mı istediği, yoksa yalnızca kafasının mı karıştığı ayırt edilemiyordu.

"Ne kurtuluşu?" diye kurtarılacak olan sordu tekrar. "Ne istiyorsunuz siz kuzum?"

"Tamam, panik yok," diye araya girdim. "Bu baskınımız sizi korkutmuş olabilir, ama her şeyin düzeleceğine dair size söz veriyorum."

"Kimseden korktuğum yok, dostum," diye karşılık verdi Abessinier ve esneyerek doğruldu. Diğer uyuşuklar da giderek aılmaya başladılar ve sürünerek bize yaklaştılar. "Evet, konu neydi, baylar?"

"Konu şu," diye anlatmaya başladım. "Siz, yalnızca görünüşte sizin iyiliğinizi düşünen insanların yanında yaşıyorsunuz. Biliyorum, burada sürdürdüğünüz keyifli ve ihtişamlı hayata bakılırsa, bunlar kulağa komik gelebilir. Ama Agatha ve Dr. Gromyko gerçekte birer katil, hem de kedi katili. Geçmişte öyleydiler, bugün de gittikleri yerlere kan damlalarını beraberlerinde götürüyorlar. Büyük bir tehlike altındasınız. Bu karışık bir hikâye. Ama ben yine de sizlere bunu..."

"Ah, Francis, karmaşık hikâyeler anlatmak, senin yaşında biri için son derece karmaşık bir hal olmalı!" Bir anda arkamda tanıdık bir ses duyuldu. Hızla döndüm ve her zamanki küstah sırtışıyla döner merdivenden inen Adrian'ı gördüm. O an kendime, böyle kendini beğenmiş bir ukala ve en az onun kadar burnu havada bir ayak takımı için neden hayatımı tehlikeye attığımı sordum.

"İnadın hayranlık uyandırıyor doğrusu, dostum," diyerek başını salladı, aşağıya indikten sonra. Tüylü bir dalga gibi zemin katın en son köşesini bile kaplayan türdeşlerimin oluşturduğu kalabalığı yarararak kendine bir yol çizdi. "Ama biraz da düşündürüyor."

Tıpkı kafası karışmış yaşlı bir adamla dalga geçerek, onun zavallı halini taklit edip sonra da kahkahalarla gülen gençlerin yaptığı gibi, karşıma geçti ve yapmacıklı bir acımayla bana baktı.

"Francis, Francis..." Yeniden kafasını salladı. "Yine neyi taktın bakalım kafana?"

"Sözünü ettiğin şımarık kum torbası bu mu?" diye Mavi Sakal bilmek istedi ve bizim beden dilimizde kolları sıvamak anlamına gelen bir hareket yaptı.

"Bu komedyen de kim böyle?" diye, bu da yetmezmiş gibi bir de Kong girdi araya. Herrmann ve Herrmann da, sanki efendilerinin kana susamış av köpekleri olarak süreleri yıllar önce dolmamış gibi, ona iyice yaklaştılar. Yaşlılar yurdu kaçkınlarının arasında mırıldanmalar yükseldi ve sürü psikolojisinin bilinen yasasına göre hızla hoşnutsuzluk ifadelerine dönüştü.

"Dinle beni, yer cücesi, sakın ayağımıza dolanmaya kalkma şimdi, yoksa o saksı kafana öyle bir şaplak yersin ki, sesi hayatının sonuna kadar kulaklarında çınlar durur!" diye burnundan soluyarak, ateşi daha da körükledi Kong.

Birazdan herkesin, sonradan asıl nedenini bile hatırlayamadan, birbirine gireceği noktaya ulaştığımız izlenimine kapıldım.

"Durun!" diye ortaya seslendim ve bir anda tüm gürültü sona erdi.

"Biz buraya kavga başlatmak için, hele birbirimizi parçalamak için gelmedik. Bu evde yaşayan kardeşlerimizin hayatlarından endişe ettiğimiz için geldik. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinleyin."

Bana acıyarak bakan Adrian'a döndüm tekrar.

"Adrian, burada oynanan oyunlar hakkında güvenilir bir kaynaktan bilgiler aldım. Dün akşam, zorunlu olarak birbirimizden ayrıldıktan sonra Fabulous'a rastladım. O, bazı belirsizlikler konusunda beni biraz aydınlattı. Sanırım, onun nerede yaşadığını biliyorsun?"

"Elbette," diye, söylediklerimden hiç etkilenmemiş gibi yanıt verdi. "Umarım sen, nereye varmak istediğini biliyorsundur!"

Kong'un yaşlılar kulübü ve şımarık asilzade hazretler, kollarını bile kıpırdatmadan ve nefeslerini tutarak bizi dinliyorlardı. Gerçekten ilginç bir görüntüydü: Taşlaşmış gibi oturan ve gözlerini kırpmaktan başka bir şey yapmayan bir yığın türdeşim toplanmıştı bir araya. Bir hayvan fotoğrafçısı, konsantre olmuş bir halde dikleşmiş kulaklardan ve fosfor gibi parlayan gözlerden oluşan bu deryanın bir şipşak fotoğrafını çekebilmek için, varını yoğunu satardı.

"Şimdilerde Animalfarm'ın bir tür merkezi olarak kullanılan eski fabrikada yaşıyor," diye zafer edasıyla açıkladım. "Lütfen Animalfarm'ın ne olduğu hakkında, bizlere ve ev arkadaşlarına bilgi verme nezaketinde bulunabilir misin?"

Bu adi herifin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek, beni müthiş eğlendiriyordu.

"O kadar gerekliyse, açıklarım. Ama şunu söylemeden de geçemeyeceğim: Senin aksine ben, Fabulous ile henüz tanışmadan da Animalfarm'ın ne olduğunu biliyordum, Francis!"

Küçümseyici bir bakış fırlattı bana.

"Animalfarm, en büyük hayvan maması üreticisi..."

Bir anda, dükkü uyuşturucu iğnenin etkisini andıran bir uyusukluk kapladı bacaklarımı, lastik gibi büküleceklerdi neredeyse.

"Yıllık kazançları yaklaşık elli milyar doları bulan ve bu alanda bir tekel oluşturan bir Amerikan holdingi.

Maximilian Hutchkins adında, kötü sağlık koşulları uygulamakla ünlü, usta bir işletmeci tarafından yönetiliyor. Holdingin işleri, sayısız yan kuruluş üzerinden idare edildiğinden, ana kuruluş büyük ölçüde geri planda kalıyor. Çiftçiler ve hayvan sahipleri, değişik üreticilerden yararlandıklarını sanıyorlar, oysa hepsi de mamalarını ağırlıklı olarak aynı ve tek bir yemlikten temin ettiklerinden haberleri bile yok."

Fabrikanın deposundaki mama yığınları geldi aklıma. Bunlar, Animalfarm'ın gerçek kimliği konusunda yeterli ipucu vermişlerdi aslında, çünkü ürünlerin üzerinde gözle görülür bir biçimde üretici firmanın adı yer alıyordu. Bu mamalar gerçekte, her firmanın genelde eşantiyon olarak yedekte tuttuğu birer ürün örneği idi. Kafamın içinde bir arı ordusu gibi vızıldayan tek konu bu değildi elbette. Her şeyden önce, Fabulous'un neden bana yalan söylediği takılmıştı kafama. Onun gibi melek yüzlü biri, nasıl olmuştu da, böyle bir 'özverili hayvan hakları kuruluşu' hikâyesini yutturmıştı bana? Beni cümle aleme rezil etmek için Adrian ile birlikte uydurdukları bir şaka mıydı bu yoksa? Ve en önemlisi: Bu pis işin içinden şimdi nasıl sıyrılacaktım ben?

Elimde hâlâ birkaç koz olduğunu düşündüğüm için, şaşkınlığımı saklamaya çalıştım. Adrian sonsuz kurnazlığıyla içine düştüğüm çıkmazın farkına varmış, ağzı kulaklarına varıncaya kadar sırtıyordu. Şimdi de, utancımın yerine dibine girmemek için sormaya cesaret edemediğim sorulara yanıt vermeye başlamıştı. "Söylenenlere göre, ANIMALFARM piyasaya yeni bir mama sürmeye hazırlanıyor," diye büyük bir keyifle anlatmayı sürdürdü. "Hedef kitle de kalburüstü müşteriler. Duyduğuma göre ürünün adı DANDY CAT'miş. Elbette bunun için de, aylar boyunca bu mamayı yiyecek denekler gerekliliği. Ama bu ülkedeki hayvanları koruma yasaları son derece katı olduğu için, sanayi kuruluşları yeterince deney hayvanı bulmakta zorlanıyorlar onları lezzetli mamalarla besleyecek olsalar bile. Böylece, test sonuçlarını bir an önce alabilmek için, kirli yöntemlere başvuruluyor. Francis, belki bu noktada sen yardımcı olabilirsin..."

Öldürücü bakışları, şişten geçirircesine beni delip geçiyordu.

"İkimize de uyuşturucu oklarla saldıran ve sonunda seni yakalayan şu kar maskeli adamalar, acaba fabrikada yaşıyor olabilirler mi?"

"Şey, eee..." Ağzımdan, bundan daha belirgin bir yanıt çıkmak istemiyordu.

"Kusura bakma, seni duyamadık. Bu 'evet' mi demek oluyor?"

Bu herif, düşene bir tekme daha atmasını gerçekten iyi biliyordu!

"Eee..."

"Ben bu yanıttan, demir borulu adamların seni fabrikaya götürdükten sonra oturup, Fabulous ile birlikte senin nasıl da bir kâse DANDY CAT'i mideye indirdiğini seyreteceğini anlıyorum. Öyle değil mi? Acaba ondan önce senden kan ya da doku testi de aldılar mı? Bu testler, deney hayvanının türüyle ilgili bilgiler elde etmek için önemlidir, biliyor musun?"

Adrian, bir sihirbazlık gösterisi sunmuş gibi keyifliydi. Etrafındaki kekler de, ağızları açık bir halde -benimki de dahil- onu hayranlıkla izliyorlardı. Siyah ve krem rengi benekleri olan kızıl, kıvrıkcık tüyleri içten aydınlatılmış gibi parlıyordu ve kıvrımlı bıyıkları, büyülmüş bir gerilim yüklenmiş gibi titreşiyordu. Buna karşılık ben deniz, oldukça zavallı bir görüntü sunuyordum. Yalnızca küçük dilimi yutmamıştım, mantıklı düşünme yeteneğimi de yitirmiştim sanki.

Derken, birden Junior kelimenin tam anlamıyla imdadıma yetişti. Adrian'ın çokbilmiş ahkamlarından hiç etkilenmemiş bir halde yanıma, hatta önüme dikildi ve kavgacı bir ifadeyle ona meydan okudu.

"Tamam bay ukala, şimdi hepimiz senin Kim 500 Milyar İster? yarışması için en ideal yarışmacı aday olduğunu biliyoruz artık. Ama bilgi alanının, yalnızca bu evin dışındaki gelişmeleri kapsamaması, bana oldukça tuhaf geldi. Belki de önce kendi kapının önünü temizlesen, kendine ve bize büyük bir iyilik etmiş olursun. Başlamaya ne dersin..."

"Çok doğru!" diye neredeyse avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Bu beklenmedik destek karşısında, hazır cevaplılığımı ve cesaretimi geri kazanmıştım. "Bu saray yavrusunun sahipleriyle başlayalım öncelikle: Agatha ve Dr. Gromyko. Onların, Asya'da işletmecilik yaptıklarını söylemiştin. Acaba ekonominin gelişmesine katkıda bulunan hangi işletme dalıydı bu?" "Tam olarak bilmek istiyorsan, bir biyotek firması işletiyorlardı," diye anında yanıt verdi. "Her ikisi de, tropik hastalıklara karşı kullanılan aşılarda geliştirilmesi yönünde araştırmalar yapan, mükemmel birer moleküler biyolog."

"Öyle mi? Demek bir biyotek firmaları vardı ve aşı maddelerini araştırıyorlardı. Desene, ikisi de birer Albert Schweitzer. Acaba şuna, dünya çapındaki kürk tüccarlarına daha ucuz mal temin etmek için, bu biyotek firmasında binlerce türdeşimizin derisini yüzüyorlardı desek, daha doğru olmaz mı?"

"Üzgünüm Francis, ama karmaşık fikirlerine karşın, şu ana kadar hep, senin bir mantık adamı olduğunu sanmıştım. Ama artık seni hiç izleyemiyorum."

"Bunu belki yapabilirsin, Adrian, biraz gayret et, o genç beynini birazcık çalıştır. Bir düşün, kürk sanayisinin cüzi fiyatlara mal bulabilmesi için, bazı Asya ülkelerinde türdeşlerimizin tutulduğu, işkenceye maruz kaldığı ve öldürüldüğü çiftlikler bulunuyor. Örneğin romatizma battaniyeleri için, veya..."

"Romatizma battaniyeleri mi?" diyen Adrian, kendi kendine konuşup, suratını buruşturdu. "Bizimle bağlantılı olarak, öyle mi? Bu bana bir şeyi hatırlatıyor!"

Bir anda olduğu yerde döndü ve döner merdivene yöneldi.

"Beni izleyin!" diye kısaca kararını açıkladı.

Bu kez ne tür bir numara hazırladığını bilmiyordum, ama anlaşılan etrafımdakiler sansasyonel bir şeyler görmek için yanıp tutuştuklarından ve heyecanlı mırıldanmalarla onu izlediklerinden, çoğunluğa boyun eğmekten başka bir çarem yoktu. Merdivenleri çıktık ve Dr. Gromyko'nun imparatorluğuna akın ettik. Buradan bakıldığında, kar yağışı daha da krallara layık görünüyordu. Yağış o kadar yoğunlaşmıştı ki, birbirinden ayırt edilemeyen kar taneleri dalgalanan bir örtüyü andırıyordu. Gökyüzünün gecenin rengini alması için, yalnızca birkaç gri tonu yeterliydi. Uzaktaki orman, yalnızca ürkütücü bir gölge biçiminde algılanabiliyordu artık.

Cam çalışma masasının üzerindeki masa lambasının saçtığı küçük bir ışık demetinin dışında, bronz Budaların ve dökme demirden yapılmış, dans eden bir Shiva heykelinin süslediği oda tümüyle karanlıktı. Bilgisayarın monitörleri çalışır haldeydi ve önceki günkü gibi, yine sayı dizileri ve bakamı ipnotize eden desenler gösteriyordu. Desen olduklarını düşündüğüm bu tuhaf şekiller, bana bir anda daha önce görmüş olduğum bir şeyi hatırlatmıştı, ama bir türlü bağlantı kuramıyordum. Ekranlardan birinde, siyah zemin üzerinde yeşil renkte parlayan, tıpkı birbirine eklenmiş sosislere benzeyen, eğri büğrü, tuhaf şekilli X'ler görülmüyordu. Belki de kat kat büyütülmüş bir görüntü söz konusuydu, ama büyük bir olasılıkla bir mikroskop çekimiydi bu. En azından masanın yanındaki sehpanın üzerinde duran ölçüm aleti buna işaret ediyordu, ayrıca ölçüm aletinin altında da minyatür bir elektron mikroskobu bulunuyordu. Bazı X'lerin bacakları yarımdaydı, bazılarıysa o denli deformasyona uğramıştı ki, şekilleri yalnızca tahmin edilebiliyordu. Diğer ekranda, yan yana dizilmiş şeritlerden oluşan bir tür röntgen filmi sunulmuştu. Bu şeritler, uzun, kısa, açık, koyu veya tümüyle siyah parçalara bölünmüştü. Bilgisayara yüklenmiş olan program, bu şeritlerin ekranın üst kenarına doğru hareket etmesini sağlıyordu. Elbette tüm bunların, titiz Dr. Gromyko'nun işiyle ilgili konular olduğunu çok iyi biliyordum. Ve bunlara benzer şeylerin daha önce bir yerlerde, belki de bir televizyon haberinde, gözüme takıldığını da çok iyi biliyordum. Ama hangi konuyla bir ilgisi vardı, onu hatırlayamıyordum.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, evin geriye kalan sakinleri bu katta toplanmışlardı. Gürültülü patırtılı gelişimle, tatlı şekerlemelerinden keyifli iç çekişler eşliğinde uyandılar. Arkalarında boylu boyunca uzanan raflarda sıra sıra kitaplar ve dosyalar diziliydi. Ve elbette karanlık köşede duran çift kapılı derin dondurucular da unutulmamalıydı!

Adrian'ı izleyerek, tıpkı postlara bürünmüş barbarlar ordusunun Roma'yı istila ettiği gibi, üst kata akın ettik Kong bile, Herrmann ve Herrmann'dan destek alarak döner merdiveni zar zor tırmanmaktan ve en ön safta yerini almaktan geri kalmamıştı. Bu arada suratında hâlâ bir komando operasyonunun generaliymiş gibi, son derece ciddi bir ifade vardı.

Asla bir konuda yanılmayan Adrian, masanın üzerine zıplayarak bilgisayarın faresini deli gibi sallamaya başladı ve sonra da patileriyle klavyenin tuşlarına bastı. İnternet bağlantısı kurmaya çalıştığını hemen anlamıştım (3). Bağlantı kurulduğunda, gözlerini kısarak ekrana baktı ve hiç ses çıkarmadan dudaklarını oynattı. Sonra gerginliği, yerini hoşnutluğa bıraktı.

"Bla bla bla... ha tamam, burada yazıyor işte! Demek ki yanlış görmemişim: 'Sevimli pisiler uyumak için genelde güneş ışınlarının vurduğu yerleri seçerler. En çok da yerden ısıtmalı yerleri severler. Tüylerinin yerdeki ışınlarla karşı korumalı oluşunun bir nedeni de bu olduğu sanılıyor. Bu tüylü battaniyeler, en dayanılmaz romatizma ve siyatik ağrıları bile dindiriyor.' Evet büyük olasılıkla, adı yasadışı işlere karıştığı için şu sıralar Özbekistan'da faaliyet sürdüren bir firmanın, romatizma battaniyeleri için hazırlamış olduğu ve Altın Palmiye ödülünü getireceği pek benzemeyen reklamında böyle deniliyor! Acaba dün gece Fabulous da buna benzer şeyler yumurtlamış olabilir mi?"

Karnıma tekme indirmişçesine, bütün şirinliğiyle gülümsedi bana.

Şaşkınlığımı dışa vurmak için elbette daha erkendi. Gerçekten de Fabulous bu reklam metninin bir bölümünü olduğu gibi aktarmıştı bana. Tuhaf olan, tüm cümleleri kelimesi kelimesine ezberlemiş ve kürk sanayisinde yaşanan üçkağıtlıklara kanıt olarak da, anlaşılan bu çok bilinen siteyi seçmiş olmasıydı. Başka bir deyişle, bilgileri birinci elden değil, avcunun içi gibi bildiği İnternet aracılığıyla edinmişti.

"Bununla neyi amaçladığını anlamak mümkün değil, Adrian," dedim soğukkanlılıkla ve kendimi tutarak.

"Fabulous'un, bu rezalete dikkatimi çekmek için tam olarak bu reklam metninden yararlandığı doğru. Bu

bilgileri İnternet'ten edindiğini bilerek gizlediği de doğru. Ama kesin olan bir şey var, o da Asya'da böyle ölüm çiftliklerinin bulunduğu gerçeği. Taptığınız o sahipleriniz de, yıllar boyunca bu çiftlikleri işlettiler. Dün akşam asılmış olarak bulduğum türdeşimiz, kesin bir ip ucu. Özellikle de Dr. Gromyko'nun kalbine işleyen şiddet duygusu hâlâ içinde devam ediyor ve alışkanlığın getirdiği bir zorunlulukla cinayet işlemesine neden oluyor. Çünkü yalnızca onun ve Fabulous'un yararlandıkları konunun uzmanları, bu özel öldürme yönteminin gizli ayrıntılarını bilebilirler."

"Öyle mi?" diye Adrian soruyla karşılık verdi. Yaptığım konuşma karşısında pek sarsılmış benzemiyordu. "O zaman bir görelim bakalım, şu konunun uzmanları ne kadar gizli bilgilere sahipmiş..."

Yeniden bilgisayarın faresini kavradı ve sağ patisini adeta dans ettirdi. İstenilen konuyla ilgili yayınların yer aldığı linklere ulaşmak için, arama motoruna bazı başlıklar yazdı. Anlaşılan birkaç saniye içinde başarıya ulaşmıştı, çünkü yüzünde yeniden o köpek balığı sırtışı belirdi.

"Yine ıskaladın, Francis! Görünüşe bakılırsa, konunun uzmanları ve Fabulous dışında birkaç milyon kişi daha bu özel öldürme tekniğiyle ilgili son derece gizli ayrıntılara ulaşabiliyor."

İğneli sözlerle ve nasihatlerle dolu bir oyun sergiledi bir kez daha.

"Bla bla bla ... mmmm, gerçekten çok ilginç: 'Tüylerin mümkün olduğunca zarar görmemesi isteniyor. Bu yüzden de kardeşlerimizi öldürürken son derece tiksindirici bir yöntem geliştirmişler bu kamplarda: Kardeşlerimizi asıyorlar!' Ah, şimdi iğrenç olmaya başlıyor, değil mi? 'İşçilerden biri metal bir kısıkacla türdeşimizi boğazından yakalıyor ve bir iple onu kafeste yuları çekerek, ipi kafese bağlıyor. Kurban acıyla inliyor, çırpınıyor ve öylece asılı kalıyor. Yavaşça boğuluyor. Birkaç dakika sonra işçi, ipi daha da sıkıyor, ama hayvan ancak beş dakika sonra ölüyor. Derisi yüzülürken, bir sonraki kurban asılıyor. Her şey rutin işliyor. Kafeslerdeki diğer hayvanlar da türdeşlerinin, belki de kendi anne babalarının veya yavrularının bu dehşet dolu ölümünü izlemek zorunda kalıyorlar. Bazıları panikleyerek kafeslerinin içinde tepiniyorlar, çoğu ise sessizce oturuyor, kafalarını köşeye gömüyor veya birbirlerine sınıksız sarılıyorlar. Ama her şey boşuna, çünkü bu korkunç ölüm yolundan onlar da geçecek!'... Vay be, gerçekten de Hollywood korku filmlerini aratmıyor. Saygılar, Francis! Değerli doktorumuzun şu esrarengiz, kısıkaçlı katil olduğunu bu kadar kısa bir sürede nasıl buldun? Benim yüz yılımı alırdı bu! Kim bilir, belki Agatha da bu işin içindedir ve doktora düğüm atarken yardımcı olmak için tekerlekli sandalyesiyle o bahçe benim, bu bahçe senin dolaşp, tozu dumana katıyordun"

Öyle anlar vardır ki, hayata gözünüzü bile kırpmadan veda edebilirsiniz. Ya gına gelmiştir hayattan, ya da zamanınızın dolduğunu hissedersiniz. Ya da hayattan bıkmışsınızdır, çünkü hayal kırıklıkları zamanla bedeninizde birikmiş ve sizi gün geçtikçe daha da hasta ediyordur, ta ki günün birinde iflahınızı sökene kadar. İşte kendimi tam da bu evreye ulaşmış gibi hissediyordum. Birincisi, Adrian'ın gerçekten benden daha zeki olduğunun farkına varmıştım, ikincisi de Fabulous'un beni adamakıllı kandırdığını kabullenmek zorundaydım ve asıl ağınma giden de buydu (4). Dün gece bana anlattıklarının hepsi, kirli yalanlardan başka bir şey değildi. Ya da, bir güzel ezberleyip, hayvan direniş hareketi cephesinden yenilikler diye bana yutturduğu İnternet gerçekleri de diyebiliriz buna.

Hiç, ama hiçbir doğru değildi bunların. Animal farm, dünya çapında bizim haklarımız için savaşan asil ruhlu bir hayvan hakları kuruluşu değildi, yalnızca paranın emrindeki adi bir tekeldi. Ve sırça köşkün sahipleri de, ölüm kamplarının eski patronları veya azılı katiller değil, son derece sıradan bilim adamlarıydı. Son olarak da Fabulous, dünyadaki tüm sevgili kardeşlerimizin iyiliğini düşünen sevimli bir melek değil, pişkin bir dolandırıcıydı. Dün akşam ne Dr. Gromyko'yu, ne de bir başkasını kaçarken görmemişti. Çaresizlikten deliler gibi gülmek geldi içimden; öyle ya, doğruyu söyleyen tek biri vardı, o da benim sevgili düşmanım Adrian'dı. Ama Fabulous bunu neden yapmıştı? Neden baştan sona yalanlar uydurmuştu? Sıkıldığı iştisamlı hayatından ürkütücü ve hayal ürünü hikâyelerle mi kaçmaya çalışıyordu? Yürüttüğüm karanlık tahminlerle böyle şeyleri aklına ben sokmuştum belki de. Yoksa ilgi çekmek mi istemişti, ne de olsa günümüzde yalnızca şikâyet edenler ve ahlaki açıdan kendini herkesten üstün görenler ciddiye alınıyordu. Düşünmesi bile tiksindirici! En akla uygun nedeni, kendime bile itiraf etmek istemiyordum: Başından beri beni gülünç bulduğu ve benimle sadece dalga geçmek istediği için bana yalan söylemişti. Hepsi kötü bir şakaydı yalnızca. "Benim iyice kafam karıştı artık!" dedi Kong ve kızgın bir ifadeyle bana baktı. "Siz iki salağın ne konuştuğunuzu bile doğru dürüst anlamıyorum. Ayrıca hiç umurumda da değil. Sadece bilmek istediğim bir şey var, hem de hemen: Şimdi bu herifler tehlike altındalar mı, değil mi? Onları hemen dışarı çıkarmak zorunda mıyız, yoksa değil miyiz?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, benim de çoktan tersim döndü, Francis," diye Mavi Sakal da araya girdi. Bana olan sonsuz bağlılığı, şimdi yerini şaşkınlığa bırakmış gibi görünüyordu. Adrian'a karşı düşmanca görünmek için büyük bir çaba sarf ediyordu, ama buna kendisinin de ikna olmadığını herkes görebiliyordu. "Sorunun tam olarak nerede olduğunu belki bizlere de anlatmak istersiniz."

"Baba, şu ukalanın kafanı karıştırmasına izin verme..." diye Junior yeniden yardımına koşmaya çalıştı. Ama tutuk halinden onun da, sosyal statüsünün yerle bir oluşunu engelleyebileceğine dair inancının kalmadığını anlamıştım. Bu nedenle bütün cesaretimi topladım ve söylenmesi gerekeni söyledim:

"Üzgünüm millet, yanlış alarm. Bu eylemi hayata geçirmenin aptalca bir fikir olduğunu itiraf etmeliyim. Adrian haklı, bu ev bölgedeki hiç kimse için tehlike oluşturmuyor. Bir dolandırıcının oyununa geldim. Bunun pek de geçerli bir özür olmadığını biliyorum..."

"İşte bu çok doğru, seni geri zekâlı çokbilmiş!" diye Kong gücü yettiğinde bağırды ve beklenenin aksine, hiç kimseden yardım almadan yerinden doğruldu. Turuncu rengi gözleri artık yalnızca benzemekle kalmamış, gerçekten de birer yanardağ bacasına dönüşmüştü! Bin bir zahmetle odanın ortasına kadar yürüdü, öfkeli bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırdıktan sonra, tıpkı bir balta gibi benim üzerime sapladı. Bense bakışlarımı yere indirmiştim.

"Bu karda kıyamette sıcacık yuvalarımızdan çağırıp, bizleri aşağılık katil saçmalıklarıyla korkuya salarken aklın neredeydi? Usta bir dedektif olduğun o eski günleri, cinayet olaylarını bir tarafından uyduracak kadar çok mu özledin? Alı evet, karıların sana hayran olduğu o eski güzel günler artık mazide kaldı, işe yaramaz ahmak!"

Üzgün bir şekilde kafasını salladı.

"Kahretsin! Kocaman bir komando bokuna dönüşen bu eylem, bölgenin en ücra köşesine kadar yayıldı ve herkes bizden birer kahraman olarak eve dönmemizi bekliyor. Oysa şimdi maskara olarak döneceğiz!"

Bir hışımla Mavi Sakal'a döndü ve gözlerinde çakan şimşeklerle onu yakmak istercesine ona baktı.

"Bir dahaki sefere tehlikeli bir olay için bir birliğe ihtiyacın olduğunda, kokunalar balosuna danışsın, seni mankafa!"

Kong kafasını sallayarak adamlarına geri çekilmeleri için işaret verdi. Bunu üzerine onlar da homurdanarak döner merdivene yöneldiler.

"Ama bir süreliğine misafirimiz olsaydınız ya," diye atıldı uykusu iyice dağılan Abessinier kedisi. Anlaşılan bu kibar evde böylesine dramatik bir olayın yaşanması onu oldukça heyecanlandırmıştı. "Bugün hafif buğulanmış tavşan eti var, eti çiğ sevenler için de fare yahnisini tavsiye edebilirim. Aranızda vejetaryen varsa..."

Kong'un ekibi bana hakaretler yağdırarak odayı terk etti, aralarında kendilerine sunulan mönüyle ilgili hoş yorumlar yapanlar da oldu. Adrian, Mavi Sakal, Junior ve ben olduğumuz yerde kaldık ve sessizliğe hüründük. Palavracı suçlamaları, pis bir koku gibi üzerime yapışmıştı. Hakkımda verilen karar belliydi: Yaşlı soytarı, bölgedeki herkese ne kadar büyük bir dedektif olduğunu bir kez daha hatırlatmak için, suçsuz insanlara iftira atmıştı. Ama dedektifliğinden çoktan eser kalmamıştı.

"Kong, cinayetleri uydurduğumu söylerken yanıyordu," diye sessizliği bozdum. "Musluğa asılmış ceset bir hayal ürünü değil, gerçeğin ta kendisi."

"Ama bunun, hayvanlara işkence çektirmekten zevk alan bir sapığın eseri olduğunu en başta söyleyen sen değil miydin?" diye karşılık verdi Adrian ve masadan atladı. "Neden ille de zekice işlenmiş bir cinayet olsun ki?"

Yenilgiye uğrayan birini teselli etmekte hiç de zorlanmıyordu. Kazanmaya alışık olduğundan, zafer kutlamalarını bir kenara bırakıp, rakibini iyice aşağılamak için daha da alçakça bir yönteme başvurdu: Rakibinin yenilgisine anlayış gösteriyordu. Eksik olsun!

"Başta henüz bazı bilgilere sahip değildim..."

Aman Tanrım, aynı hatayı ikinci kez tekrarlamak üzereydim! Elbette Adrian bunu affetmedi.

"Ne söyleyecektin, Francis? Fabulous'un sana verdiği bilgilere, başta henüz sahip olmadığını mı söyleyecektin yoksa?"

Artık pes etmiştim ve durumu kabullendiğimi açıkça belli ettim.

"Bana neden yalan söylediğini bir türlü anlamıyorum. Senin aklına bir neden geliyor mu, dahi?"

"Şımarık karı işte," diye yanıt verirken, kendisi de şımarık bir karıyı andırıyordu. Kıvrıkcık tüyleriyle, Vivian Westwood'un son gösterisini sunuyormuş gibi halının üzerinde yuvarlanmaya başladı. "Bu cins kedilerin ne yapacağı hiç belli olmaz. Eminim, ortaya attığı saçmalıklara kendisi de inanıyordun"

"Peki sence Animalfarm'ın buralarda karargâh kurmasının nedeni nedir?"

"Sözlerinden ve ses tonundan, soruşturmayı dolaylı olarak sürdürmek istediğini mi anlamalıyım, Francis?"

Her neyse, benim gizleyecek bir şeyim yok. Maximilian'ın buralarda ortadan kaybolan bir oğlunun olduğunu anlatmıştı Fabulous. Neden kaybolduğunu ben de bilmiyorum. Ama çok hastaymış ve tıbbi yardıma ihtiyacı varmış. Her yerde onu arıyorlarmış. Sanırım patronları hem ticaret yapmak -yani piyasaya yeni bir ürün sürmek hem de ailevi sorunlarını çözmek için, işletmenin merkezini geçici olarak bizim semte kurdu. Ama kaynağının ne kadar güvenilir olduğunu öğrendikten sonra, bu bilgilerin doğruluğu konusunda yemin edemem."

Bundan pek emin değildim. Ne de olsa fabrikadaki seyyar hastane ve hazırda bekleyen, beklerken de mama testleri için birkaç hayvan yakalayan doktorlar, bu hasta-oğul-teorisiyle açıklanabilirdi.

"Artık gitsek iyi olur, baba," dedi Junior ve döner merdivene doğru yürüdü. "Dışarısı berbat görünüyor. Ve bizlerden biri, boğazında aptal bir fiçi bulunan aptal bir St. Bernard köpeği tarafından kurtarılmak zorunda kalırsa, hayatım boyunca kendimi bir daha affetmem."

"Bir saniye daha izin ver, Junior," diye onu durdurdum. Artık kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı, elimdeki tüm kartları indirebilirdim.

"Bütün şüphelerim ve suçlamalarım boşa çıktığına göre Adrian, son kuşkularımı da toprağa gömmе konusunda bana yardımcı olmanın sence bir sakıncası yoktur herhalde."

Adrian, tıpkı tepesinin taşı atmış bir film yıldızı gibi gözlerini alnına doğru çevirdi.

"Ne yapmak istediğini anladım. Francis, sen gerçekten hastasın!"

"Baba, artık yeter!" dedi Junior. "Üzgünüm ama, gülünç olmaya başladığını sana söylemek zorundayım."

"Lanet olsun, evet!" diye Mavi Sakal da onu destekledi. "Zamanımızı daha fazla boşa harcamayalım."

Kararımdan caymadım ve yerimden bile kıvıldamadan Adrian'ın gözlerinin içine baktım.

"Peki, buyur..." dedi ve sanki karşısında bir deli duruyor ve türlü türlü saçmalıklar sergiliyormuş gibi omuzlarını silkti.

Odanın arka bölümüne doğru yürüdüm ve derin dondurucuların önünde durdum. Krem rengi yassı kutular, loş ışıktaki tıpkı ayrı bir dünyadan gelen taş bloklar gibi duruyordu. Çelik dış yüzeyleri, pencerenin ardındaki kar çağlayanını yansıtıyordu hafifçe. Aniden bir vahiy gelecekmış gibi gözlerimi onlara diktim.

"Mavi Sakal, Junior, hemen buraya gelin ve yan yana durun!"

Söyleneni yaptılar ve derin dondurucuların önünde yan yana durdular. Zıplayarak üzerlerine çıktım. Sonra arka ayaklarımın üzerine doğruldum ve ön patilerimle kapılardan birine güçlü bir şekilde aşağıdan bastırdım. Umduğumdan daha çabuk açılmıştı. Açılan aralıktan kafamı içeriye uzattım. Kutunun içine hafif bir ışık vuruyordu, sonunda içinde ne bulunduğunu görebildim.

Kapıyı tekrar kapattım ve Mavi Sakal ile Junior'un sırtından inerek Adrian'a döndüm.

"Yalan söyledin," dedim. "Dondurucuda taze et filan yok."

Byıklar titremeye başladı heyecandan.

"Yok mu?"

"Yok. İçi bomboş!"

"Nasıl olur?" diye üsteledi. "O halde zaman kaybetmeden yeniden sipariş vermeliyiz."

Bir delinin saçmalıklarıyla karşı karşıya kalmış gibi omuzlarımı silkti tekrar. Ama bu kez pek inandırıcı değildi.

Sekizinci Bölüm

Junior'un yaptığı şaka neredeyse gerçeğe dönüşmek üzereydi. Eve dönüş yolunda, boynunda aptal bir fiçı bulunan aptal bir St. Bernard köpeğinin yardımına ihtiyacım olacağı düşüncesi, hiç de uzak bir olasılıkmış gibi gelmedi bana. Kar yağışı, tıpkı azgın bir canavar gibi tozu dumanı katıyor, etrafında ne varsa dağıtıyordu. Kar taneleri, kurşun gibi kulaklarımın yanından geçiyordu. Duvarların oluşturduğu zikzakların üzerinde ancak on metre ilerisi görülebiliyordu, sonrası belirsiz, koyu bir duvardı. Her an yeryüzüne düşecekmiş gibi duran karanlık gökyüzünden hiç söz etmiyorum bile.

Sırça köşkteki büyük hezimetten sonra, Junior ve Mavi Sakal ile yollarımız ayrılmıştı. Kong ve yaşlı beyler de yok olmuşlardı. Zemin kata indiğimizde, değerli mobilyaların üzerinde şımartılmış ev sakinleri uzanmış, keyif çatıyorlardı yalnızca. Yolumun yarısını geride bırakmışım bile. Ayaklarımın altında uzanan bahçe manzarası giderek daha da, karla kaplı bitkilerin, ağaçların ve bahçe mobilyalarının oluşturduğu cüce boyutundaki buzdağlarıyla kaplı, تنها arktik bir bölgeyi andırıyordu. Her köşesini çok iyi tanıdığım ve her zamanki koşu yolum olan labirent biçimindeki bahçe duvarları, şimdi kar barikatlarıyla dolu, tehlikeli kayak pistlerine dönüşmüştü. Rüzgâr, düzenli aralıklarla korkunç ıslıklar çalarak, ortama ses katıyordu.

Dondurucu hava, bölgede artık beş para etmeyen ve ancak bir mucizenin geri getirebileceği itibarımı düşünmeye bile fırsat vermiyordu. Dikkatimi dağıtan diğer unsur ise, aniden kar dumanının arasından çıkıp karşımda beliren ve rengiyle çevresinde tam anlamıyla bir tezat oluşturan bir objeydi.

Duvarın bu bölümünün, her hangi bir nedenden ötürü kar yağışından nasibini almadan, öylece duran bir eşyanın optik yanılması olduğuna inanmayı ne kadar da çok isterdim. Ama ona yaklaştıkça, bu umudum tükeniyordu. Orada duran şeyin ne olduğunu gayet iyi anlamıştım, ama son ana kadar bu gerçeğe yüzleşmek istemiyordum. Ta ki o çirkin gerçek, benimle yüzleşene kadar.

Bombay cinsi bu türdeşim, açık duran safran sarısı gözleri, cilalanmış gibi duran simsiyah tüyleri ve kaslı bedeniyle, tıpkı garip bir yol levhası gibi duvarın üzerinde enlemesine yatıyordu. Kar taneleri tıpkı egzotik sinekler gibi etrafında uçuşuyordu. İlk bakışta herhangi bir zedelenme ya da açık yara görülüyordu. Ama üzerinden atlayarak kafasını mercek altına almaya cesaret ettiğimde, son derece grotesk bir şey gözüme çarptı. Talihsiz türdeşimin ağzından, henüz tam olarak sindirilmemiş ıslak mamadan oluşan bir şerit akmıştı ve neredeyse sanatsal bir çizgi halinde yaklaşık bir metre kadar karların üzerinde uzanıyordu; Görünüşe bakılırsa, ölmeden önce son yediği yemeği çıkarmış ve çıkardıklarının estetik görünmesi için büyük bir titizlikle çaba sarf etmişti. Küçük bir çocuk bile, Bombay kedisinin zehirlenerek öldüğünü anlardı.

Acaba bu doğru muydu, ölüm nedeni gerçekten de zehirlenme miydi? Son buluşumdaki hatalı tahmin oranlarından payımı almıştım ve bu kez, her şeyi dikkatlice inceleyip, değişik bakış açılarından ele aldıktan sonra kesin bir karar vermek istiyordum. Bu, zaman gerektiren bir uğraş gibi geliyor kulağa ama, parçaları birbirine ekleyip, bu kokuşmuş resimli bulmacayı çözmek yalnızca birkaç saniyemi aldı.

Öncelikle basit bir mantık izlendiğinde, bu Bombay kedisinin benim gelişimden yalnızca birkaç dakika önce öldüğü sonucu çıkıyordu ortaya. Ölüm anıyla benim gelişim arasından daha çok zaman geçseydi, cesedin fırtınadan dolayı çoktan karlara gömülü olması gerekirdi. Bundan dolayı da bedeni hâlâ sıcak, özellikle de yumuşak olmalıydı. Patimin tekiyle zavallı yaratığın karın bölgesine bastırdım ve bir sürprizle karşılaştım. Kemik kadar sert, daha doğrusu kaskatıydı. Öyleyse gerçek ölüm anı çok uzun bir süre, belki de saatler ya da günler önce gerçekleşmiş olmalıydı. Donmuş bir cesedi ortalıkta taşıyıp, sonra da bir duvarın üzerine yerleştirmek yeterince tuhaftı zaten. Ama daha da tuhafı, cesedi bulma rolünün bana, yani bölgenin beceriksiz dedektifine yüklenmiş olmasıydı. Benden başka hiç kimse görünürde yoktu.

Ama olayın en ilginç yönünü başka bir ayrıntı oluşturunuyordu: Bombay kedisinin ağzından çıkan ve karların üzerinde çizgi halinde yayılan mama kusmuğu. Kısaca patimin ucuyla kusmuğa dokundum ve ikinci sürprizle karşılaştım: lapa halindeki kismuk hâlâ ılıktı! Donup kalmıştım, çünkü cesetle kismuk arasında, kusmuğun yalnızca bir dekorasyon unsuru olarak kullanılmış olması dışında hiçbir bağlantı yoktu. Bu ayrıntılara tutunarak, olayın seyrini zihnimde yeniden canlandırmaya çalıştım: Birisi Bombay kedisini öldürmüştü. Tam olarak ne zaman ve nasıl -bu belirsizdi. Ama duruma bakılırsa üzerinden hayli bir süre geçmiş olmalıydı. Bir organizmanın donarak kaskatı kesilmesi epeyce zaman alır çünkü. Cesedi örneğin bir derin dondurucuya koysanız bile! Cesedin üzerinde tek bir çizik bile bulunmadığından, ölüm nedeni de ayrı bir muammaydı. Zehirlenme en büyük olasılık gibi görünüyordu, ama böyle ölümlerde kurbanın gözleri dışı akmaz mıydı? Oysa patilerimin dibindeki merhumun, huzur içinde ebedi uykuya dalmış gibi bir hali vardı. Her neyse, katil yalnızca Tanrının ve kendi hasta ruhunun bildiği nedenlerden ötürü, kurbanını önce dondurmaya uygun görmüştü. Sonra da onu buzların arasından çıkardı ve bahçelerin arasından taşıdı. Uzaktan geldiğimi gördü ve ben buraya varmadan hemen önce, yolumun üzerine bıraktı. Cesedi benim bulmamı istiyordu; tıpkı, aynı biçimde dondurulan ve sonra musluğa asılan cesette olduğu gibi. Katil kaçmadan önce de son derece iştah kaçıracı bir olay gerçekleştirdi: Henüz tam olarak sindirilmemiş mamayı karların üzerine kustu, bunu yaparken de, kusmuğun cesedin ağzından çıkmış gibi görünmesini sağladı büyük bir ustalıklarla. Bana göre bu, failin bir hayvan olduğuna dair net bir ipucuydu. Çünkü ıslak hayvan maması yutan, sonra da parmağını gırtlığına sokan ve düzgün bir çizgi halinde kusan bir insan resmi, bana son derece gülünç geldi. Elbette bir insan bunları gerçekleştirebilecek teknik olanaklara sahipti, ama bunu düşünmek bile abesti doğrusu.

Katil, eserini tamamladıktan ...

Hışımın arkamı döndüm ve nefesimi tutarak karla kaplı bahçelere baktım. Kombinasyon oyunları oynarken, beni saran tehlikeyi tümüyle göz ardı etmişim: Katil buralarda bir yerlerde olmalıydı hâlâ! Eğer eserini bulmamı gerçekten istediye, o zaman bu eğlenceyi de kaçırmak istemezdi. Ne de olsa dün akşam da, asılı cesedi bulduğumda verdiğim tepkiyi izlemekten geri kalmamıştı.

Görünürde hiçbir şey yoktu. Karlar, ılık çalarak bölgede tozu dumana katmaya devam ediyordu. Kenarda köşede çocuk salıncaklarının ve çardakların kaba hatları görünüyordu ve kısık gözlerle bakıp, iyice konsantre olduğunda da çok uzaklarda, bina bloklarının arka cephelerinde ışıldayan loş ışıklar görülebiliyordu. Ama canavarın parıldayan gözlerinden eser yoktu. Korkudan zangır zangır titreyen Francis'in bu görüntüsünü kaçırdığına göre, çok daha önemli bir işi çıkmış olmalıydı.

Biraz sakinleştim ve gözlerimi tekrar ruhunu teslim etmiş Bombay kedisine çevirdim. Onu bulduğumdan bu yana, aradan belki sadece iki üç dakika geçmişti ama karlar yine de bu kısa süre içinde cesedin üzerini deliksiz biçimde örtmüştü. Korkunun yerini hüznün almıştı. Yaşamım boyunca yeterince böyle barbarlıklar görmüştüm. Hayatlarında en çok ölümden korkan canlıların, neden öldürmekten böylesine zevk aldıklarını hiç anlamadım. Ağlamak istiyordum, ama eski bir tutkum olan merakım, aklımı yeniden spekülasyonlar alemine yönlendirmişti. Öldürme nedenini bulmak istiyordum, hem de hemen şimdi ve burada.

"Sanatçı, bize bununla ne söylemek istiyor?" Eğer olaylar bu kadar ciddi olmasaydı, bu bayat ifadeyi kullanırdım. Demek ki Bay X, kurbanlarıyla resim aranjmanları yapıyordu, işaretler vermek için mi? İlgi çekmek için mi? İlk cesedi düşündüm tekrar. Adrian'ın da doğru bildiği gibi, türdeşimiz asılmadan dolayı ölmemişti. Hayat ışığını daha önceden söndürmüşler. O yalnızca sebilde asılı duran bir cesedi taklit etmişti. Peki asılma olayı, dikkatimi neyin üzerine çekmeyi amaçlıyordu? Düşündüm ... ve düşündüm ... ve düşündüm ...

Fabulous'un, Asya'daki ölüm kampları ve oralarda tercih edilen öldürme tekniğinin asarak öldürme olduğu hakkında anlattıkları geldi aklıma. Böyle kamplar gerçekte var olsa da, olmasa da, bu bağlamda bana yalan söylemişti. Gerçekten hayret vericiydi, yalan meleşimin anlattıklarıyla bu olaylar nasıl da tam tamına örtüşüyordu! Belki de... Hayır, artık o kadar da değil!... Yoksa öyle mi? Evet belki de katil, Fabulous'un bana tam da bu hikâyeyi uyduracağını biliyordu. İlk cinayet ve yalancının ortaya çıkması; bunlar asıl sırrı çözmem için bir tür teşvikti. Bu da, Bay X'in derdinin aslında öldürmek değil, yalancıyı ele vermenin bir göstergesiydi. Yani o, canı ruhlı olsa da, bir bakıma ahlaklı biriydi.

Peki ya ikinci cinayet? Açıkça anlaşılıyordu ki, bu olay da daha karmaşık bir konuyla ilgili bir ipucu içeriyordu. Bu ipucu da sözde öldürme nedeni olarak gösteriliyordu. Tıpkı ilkinde olduğu gibi, yanılgılar ve karmaşalar yoluyla asıl gerçeğe ulaşacaktım. Ya da daha doğrusu, başka bir yalancının foyası ortaya çıkartılacaktı! Cesetten birkaç adım geriye doğru uzaklaştım ve nesnel birinin perspektifinden bakmaya

çalıştım. Kendi kendime 'Nesnel biri, bu korkunç manzara karşısında ne düşünürdü?' diye sordum. Yanıt: Anlaşılan, Bombay kedisi gıda zehirlenmesinden ölmüştü. Belki de bir mama firmasına ait henüz tam olgunlaşmamış, yeni bir ürününden. Bu bana neyi hatırlatıyordu?...

"Söylenenlere göre, ANIMALFARM piyasaya yeni bir mama ürünü sürmeye hazırlanıyormuş. Hedef kitle olarak da kalburüstü müşteriler seçmişler. Duyduğuma göre ürünün adı DANDY CAT'miş. Elbette bunun için de, aylar boyunca bu mamayı yiyecek denekler gerekiymiş. Ama bu ülkedeki hayvanları koruma yasaları son derece katı olduğu için, sanayi kuruluşları yeteri kadar deney hayvanı bulmakta zorlanıyorlar -onları lezzetli mamalarla besleyecek olsalar bile. Böylece, test sonuçlarını bir an önce alabilmek için, giderek daha da kirli yöntemlere başvuruluyor..."

Yaklaşık bir saat önce çokbilmiş Adrian böyle söylemişti. Böylece Agatha'nın ve Dr. Gromyko'nun bulaştıkları kirli işlerle ilgili kuşkuları, ustaca bir hamleyle ANIMALFARM'ın üzerine kaydırmıştı -tıpkı Fabulous'un da yaptığı gibi, ama bu kez ters yönde. Ama bu noktada da Bay X, herkesten bir adım öndeydi ve eski yalan kulesi çöktüğünde yerine kurulacak olan yenisinin ne olduğunu başından beri biliyordu. İkinci cinayet gerçekte, yalancı Adrian'ın iddialarına karşılık alaylı bir yorumdu. Çünkü cinayetler yalanlan, yalanlar da cinayetleri kışkırtıyordu. Başka bir deyişle: Gerek Agatha ve Dr. Gromyko, gerekse Animalfarm, bu günah batağının içine şeytandan daha derin batmışlardı.

Ancak bundan daha da inanılmazı, bu esrarengiz ahlâk bekçisinin başvurduğu yöntemdi. Dünyaya ahlaksızlığın aynasını tutmak için, neden iki türdeşimin canına kıyması gerekiyordu? Böylelikle kendini otomatikman gerçek suçlularla aynı kefeye koymuş oluyordu. Ben suçlular mı dedim? Bu suçlular kimlerdi? Ve rahatlıkla iki kurban göze alınabilecek hangi adi suç söz konusuydu

Şurada? Ne sırça köşkte, ne de fabrikada herhangi bir suça işaret edecek bir ipucu görememiştim. Hatta daha yakından incelendiğinde, cinayetlerin bile göstermelik olduğu çıkıyordu ortaya, her ne kadar da bunun için iki canlının tahtalı köyü boylaması gerektiyse de. .

İliklerime kadar işleyen soğuk, bu karmaşık düşüncelerden beni uzaklaştırdı. Aradan geçen süre içinde kendimin de, tıpkı önümde yatan karlarla kaplı ceset gibi, beyazlara bürünmüş olduğumu fark ettim. Sertçe silkindim ve güç bela karları üzerimden attım. Bu hareket bana iyi geldi ve kafamı toplamamı sağladı. Hemen bir plan kurdum. Adrian sır perdesini kaldırıp, benimle açık açık konuşmalıydı. Hangi karanlık nedenlerden dolayı gizlerse gizlesin, artık bu iki cinayet karşısında tüm bildiklerini açıklamalıydı. Belki de katili tanıyordu.

Olduğum yerde döndüm ve bin bir zahmetle kat ettiğim yolu geri yürüdüm. Fırtına, yoğunluğundan hiçbir şey yitirmemişti. Ama ben yine de kendimi ona karşı panzerle korunmuş gibi hissediyordum, çünkü mantıksal çıkarımlarım adeta içimi ısıtıyor, bana müthiş bir güç veriyordu. Bir süre sonra uzakta, küçük ormanın" ilk ağaçları belirdi. Rakibimin beni tekrar karşısında görüp, yeni bilgilerle yüzleştğinde suratının alacağı aptalca ifadeyi düşündükçe, içim kıpır kıpır oluyordu.

Ne yazık ki farklı gelişmeler oldu ve dumura uğrayan o değil, ben oldum.

Çalılıkların bitişiğindeki duvara yaklaşık yüz metre kalmıştı ki, birden tanıdık biri göründü sahnede. Adrian'dan başkası değildi bu. Bir anda yerden duvarın üzerine zıpladı ve doğruca sol tarafa doğru koştu. Bu felaket havada günlük koşusunu yapıyor olamazdı. Hayır suratındaki sinirli ifadeden ve hızlı koşusundan çok önemli bir şeyin peşinde olduğunu anladım. Elbette onu sorguya çekip, kendisine eşlik edebileceğim teklifinde bulunabilirdim, ama tıpkı dün akşamki gibi belli bir mesafeden onu gizlice izlemeyi daha akıllıca buldum.

Kar yağışı, izleme işini bir hayli zorlaştırıyordu. Zaman zaman avımı gözden kaçıracağımdan korktum. Yine de bu kritik anları, görülme pahasına da olsa, ona iyice yaklaşıp atlattım. Adrian ne kadar kıvrak hareket edip çalım atsa da, peşinden gitmeyi başardım. Bay ukalanın yolunun nereye düştüğünü anlamıştım. Görüş şartları, tıpkı bozuk bir televizyonun karıncalı görüntüsü kadar berbat olduğu için, yanılabilirirdim de. Ama içimde, onun fabrikaya gittiğine dair bir his vardı. Bu da resmi tamamlıyordu işte! Şimdiye kadar edindiğim deneyimlerim, Fabulous'un onun bu karanlık sırrını paylaştığını söylüyordu bana. Adrian ona, saf Francis'in trajedisi hakkında rapor verecekti mutlaka. Sonra da büyük olasılıkla karınları ağrıyana kadar gülecek ve başarılarını birkaç kutu DANDY CAT yiyerek taçlandıracaklardı.

Tuğlalardan örülü yapının, zirvesinde uğursuz gökyüzüne doğru yükseldiği tepenin belli belirsiz hatlarını gördüm sonunda. Yapı, sislerle çevrili gibi duruyordu. Altın renginde parlayan, büyük, kubbeli pencereleriyim bir vampirin şatosunu andırıyordu. Duvar labirenti hızla azalıyor, donuk görüntüleriyle bir buz kraliçesinin imparatorluğunu hatırlatan bahçelere yer açıyordu. Adrian tepeyi hedef almıştı. Ağaçların seyrek olduğu bu kaya yığını, tırmanmayı zorlaştırıyordu. Adrian'ın soluklanmak için durduğu ve rasgele arkaya baktığı her defasında, eğri büğrü kemikleri andıran çıplak ağaçların arkasına saklanmayı başarıyordum.

Sonunda hatırı sayılır bir arayla, fabrikaya ulaşmıştık. Dün gece dışarı çıkmak için kullandığım delikten mi geçeceğini düşündüm. Aynen öyle görünüyordu. Adrian kısa bir moladan sonra, iki kırılmış tuğladan oluşan ve zeminden birkaç santim yükseklikte bulunan deliğe yöneldi. Bu da onun, binanın boru sistemini gayet iyi bildiğini gösteriyordu. Takip edilip edilmediğini kontrol etmek gibi bir girişimde bulunmadığı için, ben de harekete geçmek üzereydim. Derken, birden ikimiz de bir sürprizle karşılaştık.

Duvardaki delikte bir anda Fabulous'un tüylü kafası belirdi. Kuşkuyla sağına soluna bakındı. Adrian'ın ona, komplo tadındaki buluşmalarını gerçekleştirmek üzere, bir işaret vereceğini ya da bir biçimde kendini belli edeceğini bekliyordum. Ama yanılmışım! Benim gördüğümü Adrian da gördüğünde, hızla geri geri koştu ve tıpkı benim yaptığım gibi, bir ağacın arkasına saklandı. Anlaşılan, Fabulous'un kendisini görmesini istemiyordu. Doğal olarak ben de hemen pusuya yattım.

Bu da ne anlama geliyordu şimdi? Bu ikilinin gizli bir birlik oluşturduğunu sanmışım. Ama şimdi bundan pek o kadar emin değildim. Adrian saklandığı yerden kuşkulu gözlerle Fabulous'u gözetliyor, bir sonraki adımını sabırsızlıkla bekliyordu. Bu haliyle beni taklit ediyordu adeta.

Görünüşe bakılırsa, Fabulous ne Adrian'ı, ne de bendenizi fark etmemişti. Duvardaki delikten çıktı ve hızlı adımlarla tepeden inmeye başladı, hem de bizim semtin bulunduğu yöne doğru. Bir hayli uzaklaştığında, bu kez Adrian ağacın arkasından çıktı ve peşine düştü. Anlaşılan fabrika artık onu ilgilendirmiyordu. O da ani hamlelerle eğilerek ve saklanarak, benim uyguladığım izleme tekniklerini kullanıyordu. Kısa bir gecikmeyle onun yaptıklarının aynısını ben de tekrarlıyordum. Şimdi Adrian Fabulous'u izliyordu, ben de Adrian'ı, ya da zorunlu olarak her ikisini birden izliyordum.

Böyle arka arkaya tepeyi aşıp, sonra semti geride bırakıp, ıssız inşaat alanlarından ve buz kraliçesinin dondurucu nefesiyle kristalleşmiş gibi duran, yabani otlarla kaplı yeşil alanlardan geçip, sonunda da, yalnızca anlatılanlardan tanıdığım bir bölgeye doğru ilerlerken, oldukça tuhaf bir üçlü oluşturmuş olmalıydık. Burası eski sanayi bölgesiydi. Yaklaşık otuz yıl önce burada, küçük çapta maden işletmeciliği, kereste ve kâğıt imalatı, tekstil üretimi ve buna benzer faaliyetler yürütülüyormuş. Ama günün birinde bu işletmelerin tümü, modern sanayi parklarına tüymüştü ve geriye, "İş" sözcüğünün insanlar için henüz eziyet ve angarya anlamına geldiği bir çağın yıkıntıları kalmıştı. Ortalıkta dolaşan söylentilere göre bu harabe, kısa bir süre sonra, şehre yakın bir dinlenme tesisi haline getirilecekti.

Paslı duvarlarında traktör tekeri büyüklüğünde delikler açılmış, kocaman ambarlar; lastikleri kopmuş döner bantlar, terk edilmiş fabrika bacaları ve işi bitmiş makineler karşılıyordu bizi. Acaba Adrian ve Fabulous da benim kadar hayret ediyorlar mıydı bu mezarlığa? Eğer öyleyse, hayretlerini hiç de belli etmiyorlardı doğrusu, çünkü çarkların ve kızaklı vinçlerin arasından geçerken, tıpkı ipnotize edilerek belirli bir hedefe yönlendirilen deneklerde olduğu gibi, boş bir ifade vardı suratlarında. Fabulous nedensiz bir güvensizlik duygusuyla duraksayıp etrafa bakındığında Adrian, James Bond'a yaraşır kibarlıkta bir itinayla, döküntü yığınlarının ardında görünmez olmaya dikkat ediyordu. Ama sayın 007 de aynı duyguya kapıldığında, ben de kendime özgü kamuflaj sanatımı konuşturuyordum doğrusu.

Sonra harabeye dönmüş yönetim binaları ve imalathaneler çıktı karşımıza. Birçoğu bombayla imha edilmiş benziyordu, pencereleri ve duvarları yoktu. Hüzünlü bir halleri vardı, iş makinelerinden ve antika eşya havasındaki dokuma aletlerinden oluşan iç organlarını sunuyorlardı şikâyet edercesine.

Fabulous, devasa bir ambar gibi görünen ve tek sağlam kalan yapının önünde durdu. Yapının dış cephesi ahşap yüzeyle kaplıydı ve hava şartları nedeniyle solmuştu. Çatısı büyük camlardan oluşuyordu ve yan duvarlarında hiç pencere yoktu. Burası ancak bir depo olabilirdi. Ön girişi, büyüklüğü açısından hangar kapısını andıran iki storlu kapıdan oluşuyordu. Bu kapılardan biri hafifçe aralanmıştı ve göz açıp kapayıncaya kadar Fabulous bu kapıdan içeriye girivermişti bile. Adrian bir süre daha bekledi ve saklandığı yerden çıkarak onun peşinden koştu, sonra o da içeriye daldı.

Buna karşılık ben, dün akşamki huzurlu Noel öncesi alemimden kovulduğumdan beri, yüzüncü kez bir karar verme krizi geçiriyordum. Onları izleyip içeriye girdiğimde beni neyin beklediğini çok iyi biliyordum: Bela! Öte yandan da, benim muzdarip olduğum türden bir ruh hastalığının da şakaya gelir bir yanı yoktu. Bu aptal ambara öylece sırtımı dönerek, Gustav ve komik farelerinin yanına dönsem, merakımdan ölmez miydim? Yüze yüze kuyruğuna gelmiş, sonunda düşmanlarımı köşeye kısırmışım. Bütün bunlar boşa mı gidecekti şimdi?

Hayır, boşa gitmeyecekti. Onun için de hızla o şüpheli yapıya koştum, kapısından geçtim ve... anında başıma belayı aldım!

Dokuzuncu Bölüm

Storlu kapıların ardında kocaman bir yer beklerken, kendimi daracak bir odanın içinde bulmuştum. Can sıkıcı bir hole düşmüştüm ve burası bir anda, giderek yönümü yitirdiğim ve birçok holden oluşan bir labirente dönüştü. Ortalık zifiri karanlıktı ve eğer fosforlu gözlerim karanlıkta görebilme tekniğiyle donatılmış olmasaydı, çoktan kaybolmuştum. İki şey dikkatimi çekti. Birincisi, emniyet kilidi bulunan kapıların hepsi açık duruyordu. Fabulous ve Adrian gerçek birer cehennem kaçkını olabilirlerdi, ama kilit açma numarasını gerçekleştirebildiklerini hiç sanmıyordum. Diğer konu daha da şaşırtıcı, hatta ürkütücüydü. Bu ambar, yıllardan beri boş duran ve ısıtılmayan bir yapı olmasına karşın içeride, benim bildiğim fizik yasalarına aykırı bir biçimde, dışarıdan daha dondurucu bir soğuk hâkimdi. Dışarıdaki hava soğukluğunun eksi iki veya eksi üç derece olduğunu tahmin ediyordum. Oysa buradaki soğukluk rahat eksi on derecesi buluyordu.

Başlangıçtaki cesaretim, yerini acınacak bir tırsmaya bırakmıştı. Bir yanımdı, diğer yanıma, 'Bu korku tünelin, den çıkıp eve doğru tabanları yağlasam, her şey kendiliğinden yoluna girmez mi tekrar?' gibi masum bir soru sordu. Diğer yanımdı, her kolonun arkasında bir tehlike sezse ve ufaklık bir seste bile ürkip, avazı çıktığı kadar çığlık atmak istese de, son derece kararlıydı. Giderek artan sıkıntım, Adrian ve Fabulous'u kirli işlerini çevirirken suçüstü yakalamak olan asıl hedefimi geri plana itmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi canımı nasıl kurtarabileceğimin dışında başka bir şey düşünmüyordum, farkında olmadan çıkış yolunu arıyordum.

Bir hayaletin ürktücü görüntüsü gibi bir anda karşıma çıkmıştı: çıkış kapısı! En azından öyle görünüyordu. Bu labirentin içinde o kadar uzun bir süre dönüp dolaşmıştım ki, buranın durum planını hayâlimde, iki kat aydınlatılmış bir model olarak canlandırmaya başlamıştım artık. Karşımda aralık duran bir kapı vardı. Elbette bunun, içeriye girdiğim kapının aynısı olmadığını biliyordum. Bu kapı daha çok, su geçirmez, devasa bir kale kapısını andırıyordu, kenarlarında kocaman lastik contalar vardı. Ama ben yine de özgürlüğün kokusunu alıyordum.

Aralık duran kapıdan, mavimsi bir ışık huzmesi düşüyordu karanlığın ortasına. Evet, hatta usul usul süzülen buhar dalgalan görür gibi oldum. Cesaretimi toplayarak, aralık duran kapıya yöneldim ve sonunda içeriye girdim.

Diğer tarafta gördüklerim karşısında, soğuk havaya uygun bir biçimde, donup kaldım. Özlediğim özgürlüğüme kavuşmamıştım, ama korktuğum gibi, cehennemin ortasına da düşmemiştim. Aksine, nefes kesici bir güzelliikle karşılaştım. Yapının merkezinin aslında bir galeri olduğu çıktı ortaya. Duvarlar boyunca, yerden biraz yüksek, tel zeminli, dar köprüler uzanıyordu. Zincirleri sarkan vinçler ve ağır iş makineleri, burasının da, tıpkı dışarıdaki düzinelercesi gibi, dökük bir sanayi kuruluşu olduğunu gösteriyordu. Çatıdaki kocaman atölye pencerelerinden, kış akşamının puslu aydınlığı akıyordu içeriye ve mekânı maviye boyuyordu. Şimdi, dondurucu soğuğun kaynağının da burası olduğunu görüyordum, hem de tam burnumun ucunda. Çok değişik türden bir heykeltıraşlık atölyesine düşmüştüm.

Önümde tahmin edilemez sayıda, buzdan devasa heykeller yükseliyordu, bazıları beş metreden de yüksekti. Burası buz kraliçesinin müze deposuydu adeta. Bu eserlerin yaratıcıları mükemmel sanatçılardı ve yaratıcılık, beceri, ince ayrıntı bakımından, daha dayanıklı malzemelerle çalışmayı tercih eden meslektaşlarından geriye kalır bir yanıları yoktu. Kocaman kanatları olan melekler ve periler, şaha kalkmış atlar, atlamaya hazır leoparlar, başı ve göğsü insan, gövdesi at biçimindeki yaratıklar ve üç başlı cehennem köpekleri gibi Yunan Mitolojisinden motifler, lüks otomobiller, muhteşem manzaralar, ünlülerin büstleri - kocaman buz kalıplarından yontulmuş tüm bu heykeller, tıpkı bir buz gezegeninin tuhaf florası ve faunası gibi şaşkınlıktan fal tasına dönen gözlerimin önünden geçiyordu. Buz kalıbının içine oyulmuş tarihler ve bilançolar gibi hayal gücünden yoksun bazı eserler de vardı. Anlaşılan heykellerin birçoğu, büyük firmaların ve organizasyonların Noel ve yılbaşı kutlamaları için verdikleri siparişlerdi. Anlam ve amaçları, göz kamaştırıcı varlıklarıyla çakırkeyif konukları bir akşam boyunca eğlendirmekten ibaretti. Büyük gösterileri yalnızca birkaç renkli saat sürüyordu; ta ki biçimlerini, her geçen dakika biraz daha yitirip çirkinleşerek ve sesli damlalara dönüşerek eriyene kadar. Ama beni büyüleyen de bu geçici, anlık güzellikleriydi zaten.

Düşündüm de, daha önce böyle güzellikte bir şey hiç görmemişim.

Kısacası, dev boyutta bir derin dondurucunun, daha doğrusu bir buzhanenin içinde bulunuyordum. Tahminimce bu buzthane işletilmeye başlandığı ilk yıllarda, uygun soğutma tekniklerine sahip olmayan lokantalara ve balık pazarlarına, akla gelen tüm buz varyasyonlarını tedarik etmek gibi basit bir işlevi yerine getiriyordu. Günümüzde en sıradan ev aletleriyle bile buz kalıpları elde edilebildiğinden, küçük bir kriz söz konusu olmuş anlaşılan. Sonra günün birinde buz sanatçıları burayı hatırlayıp, buzhaneyi eski günlerine kavuşturmuşlardı. Yaklaşık olarak böyle olmalıydı.

Ancak benim görevim, sanayi arkeolojisiyle ilgili araştırma gezileri yapmak değil, iki düzenbazı ele geçirmektir. Ne Fabulous, ne de Adrian görünürlerde yoktu. Hâlâ içimde kötü bir his olmasına ve dondurucu soğuk, beni de buzdan bir heykele dönüştürmek için elinden geleni yapmasına karşın, köşemden çıkmayı göze aldım. Büyük bir saygıyla dev heykellere bakarak, aradaki boşluklardan yürüdüm. Heykellerin önünden geçerken, sanatçıların yerlerde dağınık duran iş aletleri gözüme çarptı. Şaşırtıcıydı, ama en çok kullanılan aletin motorlu testere olduğu izlenimi doğuyordu. Neredeyse her heykelin yanında böyle bir testere vardı, bunun yanı sıra bir de keskiler, irili ufaklı törpüler ve alev üflemeğe yarayan propan lambaları bulunuyordu. Yere açılmış, servis tabağı büyüklüğündeki ve metal çemberlerle çevrili deliklere hiçbir anlam veremedim. Bunların ne gibi bir amacı olabileceğini düşündüm. Sonra birden jeton düştü. Heykeltıraşlar, kalıplardan kıldıkları fazla buzları bu deliklere atarak, etrafta yığılmalarını önüyorlardı. Buzlar, doğrudan kilerde bulunan bir havuza düşüyor, oradan da kanalizasyon borularına akıyordu.

Nefesimi tutmuş heykellerin arasında geziniyordum. Bir Grizzly heykeli sütümsü, parlak gözlerini üzerime dikmişti, keskin dişli ejderhalar ağızlarını bana doğru açmışlardı. Tanker büyüklüğündeki deniz kızlarının buzdan memelerinin altından sürünüp, sevimli Noel Babanın kullandığı kızağın yanından geçtim. Yön hissimi tekrar yitirmek üzereydim ki, Neuschwanstein Sarayı'nı (neredeyse gerçek boyutlarında yapılmıştı) döner dönmez, aradığım şeyi buldum sonunda.

Adrian, bir penguen ailesinin yer aldığı buz kütesinin üzerine oturmuştu. Penguenlerden birinin arkasına saklanmış, boynunu uzatarak, anlaşılan epeyce uzakta bulunan bir şeyi gözetliyordu. Beni fark edemeyeceği bir biçimde sessizce yaklaştım ve buz kütesinin üzerine tırmandım. Sonra yaklaşık üç metre arayla, tıpkı onun gibi bir buz pengueninin arkasına tünedim. Bakışlarını izledim (ve onu bu denli etkileyen şeyin ne olduğunu sonunda gördüm).

Fabulous, Tyrannosaurus Rex heykelinin sütun kalınlığındaki ayağının dibine çökmüş, ağlıyordu. Arka ayaklarının üzerinde oturuyordu ve başını yukarı kaldırmış, gözlerinden oluk gibi yaşlar boşalırken, telaşla birini bir konuda ikna etmeye çalışıyordu. Bu birisi, bir kertenkelenin kocaman bacağına arkasına saklanmıştı ve sanırım bir insandı. Sanırım diyorum, çünkü buzun arkasından yalnızca dik duran, insan büyüklüğünde bir gölge görülüyordu. Bu görüntü yeterince absürddü zaten. Ama asıl bombayı Fabulous, sergilediği davranışla patlatmıştı, çünkü... öyle ya, biz insanlarla konuşamazdık! Konuşsak bile, onlar bizi anlayamaz.

İyi de, bu ne anlama geliyordu şimdi? Ve lanet olsun, Fabulous'un acımasız bir dolandırıcı olduğu yönündeki düşüncem, şimdi yine yerle bir mi olacaktı? Patisiyle gözyaşlarını siliyor, tepesinde duran yabancıya yakarıp, onun verdiği yanıt karşısında hiddetle kafasını sallayarak yeniden gözyaşlarına boğuluyordu. Bu görüntüsüyle, gerçekten de yürekleri parçalıyordu. Bu acınacak haliyle, altın renginde parlayan gözlerindeki baştan çıkarıcı bakışlarıyla birçok erkeğin kalbini kıran, bir zamanların çekici divasına hiç benzemiyordu. Anlaşılan, şimdi de onun kalbi kanıyordu. İzlerken bile boğazıma bir düğüm takıldı.

Bu yeni gelişmeler karşısında, teorilere dayanarak çıkardığım sonuçlar, Afrika yolculuğuna çıkmış bir buzdağı gibi eridi gitti. Tam bilmecenin çözümüne ulaştım derken, yeni bilmeceler bitiveriyordu karşımda. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum artık. Onun için de hemen konunun uzmanına danışmak, bana zayıflığın bir işaretiymiş gibi gelmedi:

"Şşşt!" diye bir penguenden diğerine seslendim.

Adrian hiç tepki vermedi. Dinozorların dibinde gerçekleşen olay, onu derinden etkilemişti anlaşılan. Şimdi de, daha iyi görüntü alabilmek için, kafasını iyice öne doğru uzatıyordu. Bu gösteri onu benden daha çok şaşırtmıştı sanki. Ona biraz daha yaklaşabilmek için, kendimi bir sonraki penguenin arkasına attım.

"Şşşt!"

Yine duymamıştı.

Bu kez büyük bir soğukkanlılıkla iki penguen birden atlayarak, Adrian'ın bir adım uzağındaki penguenin arkasına tünedim.

"Şşşt!"

Adrian sonunda kulak kabarttı. Ürkere kayana doğru baktı ve kafasını bana çevirdi. Bir an afalladıktan sonra karşısında sinir Francis'i görünce, şaşkınlıkla karışık dehşete düşmüş bir ifade belirdi suratında. Sonramda, Jack Lemmon'un uygunsuz isteklerinden birini mimikleriyle yorumlarken Walter Mattheau'un aldığı surat ifadesine dönüştü. Bir şey söyleyecekti, ama ben ondan önce davrandım.

"Seni bir kez daha görmem iyi oldu, Adrian," diye fısıldadım. "Burada neler olup bittiğini öğrenmek için tekrar İnternet'e girmeye ne dersin?"

Geri planda Fabulous'un içler acısı yakarışları yankılanıyordu.

"Francis, sen burada ne arıyorsun?" diye fısıldarken, sesindeki kızgınlığı güçlkle bastırıyordu.

"Ben sana sorayım: Sen burada ne arıyorsun?"

Son derece kararlı olduğumu anladı ve bir anda alttan almaya başladı. Bu herif gerçekten de nabza göre şerbet vermesini çok iyi biliyordu; yiğidi öldür, hakkını yeme.

"Tamam, itiraf ediyorum: Sen benden daha iyi bir dedektifsin ve yalanımı açığa çıkardın. Bölgedeki herkese bunu anlatıp, başarıyla övünebilirsin, bence hiçbir sakıncası yok. Hatta şerefini geri kazanman için kamuoyu önünde, herkesi kandırdığımı söylemeye bile hazırım. Ama Tanrı aşkına şimdi hemen buradan toz ol, Francis! Bu bir ölüm kalım meselesi. Nelere mal olacağından haberin yok."

"Ölüm dedin de," dedim, açık gönüllü itiraflarından zerre kadar etkilenmeden. "Bir ceset daha buldum. Bu kez asılmamış, zehirlenmiş..."

"Bunun bir önemi yok!"

Pişman olmuş suçlu maskesini çabuk indirmişti. Yaşlı soytarı tarafından rahatsız edilen küstah ukala rolüne bürünmüştü yeniden.

"Ne demek istiyorsun? Türdeşlerimizin öldürülmesi önemli değil mi yani?"

Soruma son derece ilginç bir yanıt verdi.

"Hayır, önemli değil. Çünkü gerçekte hiç kimse öldürülmedi!"

Bir anda başımdan aşağıya, tüylerimin arasına dağılıp, saniyeler içinde donarak beni katılaştıran, yapışkan bir madde dökülmüş gibi hissettim. Kendimi övmek gibi olmasın ama, daha ilk cesedi bulduğumda, böyle bir şey benim de aklıma gelmişti. Her şeyde tiyatral bir tat vardı sanki. Ve Adrian'ın söyledikleri de, failin, sergilediği performansla bizlere bir şeyler anlatmaya çalıştığı yönündeki tahminimi doğrular gibiydi.

"Onlar öldürülmedi mi?" diye daha çok kendi kendime sordum. "O zaman cesetler nereden geldi? Ve gerçek ölüm nedenleri neydi?"

Adrian artık sinirli değil, sıkıntılı görünüyordu.

"Francis senden rica ediyorum, bu işe karışma. Bana ister inan ister inanma, ama burada hayatımdan, sıranın yakında bana gelip gelmemesinden başka bir şey söz* konusu değil. Evet doğru duydun, bazı önemli şeyleri zamanında öğrenemezsem, ölmem gerekecek. Şimdi dedektiflik oynamanın sırası değil. Suçluları yenemeyiz dostum, onları ele geçirmek bize bir şey kazandırmayacak. Karışma, evine dön ve işimi yapmama izin ver!"

"Kusura bakma Adrian, ama beni o kadar çok kandırdın ki, artık sana inanmam mümkün değil. Bana birkaç yanıt borçlusun. Orada neler oluyor? Ve türdeşlerimizin ölüm nedenini benden neden saklıyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem. Bu her şeyi tehlikeye atmak olur."

"Sana yardım etmeme izin ver," dedim. "Sana tahammül edemiyorum, ama laf aramızda: yaşlı kanımın kaynaması için senin gibi bir fırlamaya ihtiyacım var. Bu tıbbi lüksten vazgeçemem!"

"Bana yardım edemezsin. Bana hiç kimse yardım edemez."

"Umudunu yitirme bakalım. Dinonun arkasındaki şu sevimli beyden söz etmeye ne dersin? Ya da şu sevimli bayandan..."

Siperimi terk ederek, penguenin arkasından çıktım ve Fabulous'a seslenmek için ağzımı açtım.

"Aman Tanrım, Francis, hayır..." diye bir çığlık attı Adrian.

İşte tam o anda bir silah patladı. Galerinin içi sanki, Tanrı dilini şaplatmış gibi gürledi. Patlamanın yankısı henüz geçmemişti ki, uzakta T-Rex'in bir bacağına havaya uçtuğunu ve saçak gibi yere çakıldığı gördüm. Birisi, buzun arkasındaki esrarengiz varlığı hedef almıştı. Adrian ve ben avcıyı bulmak için deli gibi etrafa bakındık. Ve başarılı olduk -hem de defalarca!

Kar maskeli adamlardan biri sanırım ateş eden kişiydi köprücüğün üzerinde diz çökmüş, elindeki dürbünlülük av tüfeğini, Fabulous'un sohbet arkadaşına doğrultmuştu. Merminin isabet ettiği yerden çıkan boğuk ses, merminin türü hakkında ipucu veriyordu. Gerçek bir mermi, heykelin bacağına paramparça ederdi. Ama öyle olmamıştı. Demek ki normal mermi kullanılmamıştı. Uyuşturucu mermi olabilir miydi? Büyük olasılıkla öyleydi. Ama neden demir borudan tüfeğe geçilmişti? Çok basit: Bayıltılmak istenen avın vücut hacmi bizimkinden daha büyüktü ve daha güçlü bir mermiyi kaldırılabirdi. Özetle: Tıpkı dükkün bayıltma eyleminde olduğu gibi avın canlı ve yara almadan yakalanması gerekiyordu. İyi de, sürgün avına ne gerek vardı? Diğer kar maskeli adamlar da ellerinde tüfekleriyle, yakınımızdaki heykellerin arkasına tünemişlerdi. Yeniden silah patladı. Bu kez, bir balina heykelinin yanında duran ve bir askeri birliğin lideriymiş gibi görünen adam ateş etmişti. Anlaşılan av henüz yakalanmamıştı. T-Rex'in bacağından bir parça daha koptu ve yere düştü. Fabulous çığlık attı ye buz heykellerinin arasına kaçtı. Eminim, hedefteki av da bunu yapmayı çok isterdi ama siperinden çıkmaya cesaret edemiyordu.

Adrian ve benim için ortam biraz tehlikeli olmaya başlamıştı. Tek bir söz bile söylemeden, penguenlerden vedalaşıp kendimize daha güvenilir bir yer bulmamız gerektiği konusunda anlaşmıştık. Aynı anda ve itiraf etmek gerekirse kafamız karışmış bir halde, gözümüze belli bir hedef kestirmeden, siperlerimizden fırladık. Tepki gücü son derece gelişmiş bir insanın bile yetişemeyeceği, türümüze özgü atıklığa güvenmekten başka çaremiz kalmamıştı.

Ama boşuna! Tam koşmaya başlamıştık ki, birkaç santim uzağımıza bir uyuşturucu mermi isabet etti ve buz kütlelerinin içine küçük bir delik açtı. Anlaşılan, rasgele saçtıkları mermilerle bitkisel hayata girmemize, yaralanmamıza ve hatta ölmemize neden olup olmamaları, avcılarının umurlarında değildi artık. Bu katliamda biz hiçbir önem taşımıyorduk aslında, ne de olsa büyükbaş hayvan avına çıkmışlardı. Ve duruma bakılırsa, geride görgü tanığı bırakmak da istemiyorlardı.

Adrian ve ben kenara doğru hızlı bir hamle yaptık, ama bir sonraki mermi yoldaydı bile ve güzel kıklarını kıl payı yalayıp geçti. Bu arada asıl hedefe ateş etmeyi de aralıksız olarak sürdürüyorlardı. Ama av, siperinin arkasına ustaca saklanmayı beceriyordu ve böylece yalnızca T-Rex'in bacağı isabet alıyordu durmadan. Bacağı üzerinde, tıpkı balta darbeleri yemiş bir ağaç gibi, kocaman kertikler açılmıştı ve dev dinazor sallanmaya başlamıştı. Sonra, yabancı varlığın oldukça olağandışı bir biçimde karşı saldırıya geçtiğini gördüm. Ani bir hareketle yerdeki uzun buz saçaklarından birini kaptı. Bunu yıldırım hızıyla gerçekleştirdiği için, yalnızca göz açıp kapayıncaya kadar göründü, böylece onun ne tür bir varlık olduğunu kestiremedim. Anında dinozorun arkasına kaybolmuştu tekrar. Ama buz saçığı için aynısı söylenemezdi. Aynı saniye içerisinde saçak, heykelin arkasından fırladı ye havada dönerek, köprücüğün üzerindeki ilk avcıya doğru uçmaya başladı. Sakince silahlarını dolduran avcı da, ara sıra başını kaldırıp, dinozora bakıyordu.

İşte yine tam öyle bir anda, yani başını kaldırmış, dinozora bakarken, havada parendeler atarak uçan buz saçığı, avcının suratına isabet etti. Sivri ucu kar maskesini delerek, suratının tam ortasında çakılı kaldı. Vay canına! Sirklerde gösteri amaçlı bıçak atan bir cambaz bile daha iyi nişan alamazdı. Birdenbire beyaz maske kana bulandı ve kıpkırmızı oldu. Sonunda adam, demir parmaklıkların üzerine yığıldı. Tüfeği elinden kaydı ve büyük bir gürültüyle korkuluklara çarparak yere düştü.

Bundan sonra üst üste gelişen olaylar oldu. Kar maskeli adamlar yerlerinden doğrularak, dinozorun bulunduğu yöne doğru saldırıya geçtiler ve bu arada tüfeklerini hiç susturmadılar. Sallanan bacak bu yayılım ateşi sonucunda, tıpkı bir arabanın ön camı gibi, bin parçaya dağıldı. Dinazor dengesini yitirdi ve kulakları sağır eden sesler çıkartarak ağır çekim halinde yana doğru devrildi.

Tüm bu olaylar, tıpkı kontrolden çıkmış bir sirk gösterisi gibi gözlerimin önünde olup biterken, Adrian ile birlikte bu cehennemden nasıl kurtulabileceğimize dair aklıma dahiyane bir fikir geldi. Şimdi tam zamanıydı, çünkü kar maskeli adamlar dinazor kalesini kuşatmakla oyalanıyorlar, bizi hiç umursamıyorlardı.

"Hadi Adrian, gel!" diye ona seslendim ve aynı anda ileriye doğru atıldım.

"Ne oldu?" diye karşı geldi. "Lanet olsun, nereye..."

Onu tüm gücümle ittiğim için, cümlesini tamamlayamadı. Dengesini yitirdi, ayağı kaydı ve buz kütlesinin kenarından yuvarlandı. Hem de tam olarak metal çemberli deliklerden birinin içine. Bağırarak ve küfürler savurarak deliğin içinde kaybolduktan sonra, ben de aynısı yaptım ve arkasından atladım.

En son, büyük bir gürültüyle kar maskeli adamların ortasına yığılan Tyrannosaurus Rex'i gördüm. Onun arkasında görünen şey ise, tam anlamıyla bir hayal kırıklığıydı. Çünkü av, yer yarılmıştı da içine girmişti sanki -tıpkı ben ve çekirgem gibi.

Onuncu Bölüm

Kaçışımızın bu bölümünün biraz eğlenceli olduğunu itiraf etmezsem, yalan söylemiş olurum. Düşüşümüzden hemen sonra dik ve spiral biçiminde inen, leğeni andıran bir kaydırağın üzerinde bulduk kendimizi.

Bedenlerimizin üzerindeki kontrolümüzü tümüyle yitirmiştik ve gümbürtüyle, karnımızda hoş bir gıdıklanma hissi eşliğinde karanlığın içine doğru kayıyorduk. Önüm sıra yarı kayarak, yan yuvarlanarak ilerleyen Adrian, hâlâ bana hitaben kaba küfürler savuruyordu. Bundan, bu olayın onu beni eğlendirdiğinin yarısı kadar bile eğlendirmediklerini anlıyordum. Tamam, hayatının tehlikede olduğunu söylemişti. Böyle bir durumda herhalde ben de kaymaktan keyif almazdım. Ama diğer yandan: bulunduğumuz tehlikeli ortamda başka ne yapabilirdim ki? Sakince oturup kar maskeli adamların, avlarını ele geçirememenin verdiği öfkeyle bizimle hesaplaşmalarını mı bekleseydim yani?

Kaydırak eğlencesi, dönemeçler ve kavisli çıkıntılar üzerinden tüm hızıyla devam etti. Zeminin kaygan ve düz olması nedeniyle hiçbir yere tutunamıyorduk. Bir süre sonra Adrian'ın hakaretleri kesildi; bu da, yolculuğunu sona erdiği anlamına geliyordu. Keskin bir dönemecin ardından ben de yolun, dil biçiminde uzanan bir rampayla son bulunduğunu gördüm. Havada yüksek bir kavis çizerek, kader ortağımın yanına düştüm.

İniş alanımızın, tam beklediğim gibi, devasa bir konteynır olduğu çıktı ortaya. Ağzına kadar artık buz parçalarıyla doluydu. Burası işletmenin kileriydi ve üst kısmı, karmakarışık bir biçimde iç içe geçen kaydırak borularından oluşan bir yumağı andırıyordu. Bu garip konstrüksiyon, kocaman bir örümcek ağı gibi üzerimizde asılı duruyordu. Mekânı sarı renkte, loş bir duvar lambası aydınlatıyordu ve az da olsa görme olanağı sağlıyordu. Burası yukarıdaki depo kadar soğuk değildi, ama bu, kaydırak arkadaşımın benim aramın da ısındığı anlamına gelmiyordu.

"Yukarıda az önce bir insan öldürüldü Adrian," dedim, bir yandan benim yaşım için "kemikleri ayıklamak" diye tabir edilebilecek egzersizler gerçekleştirirken. "Tüm bunlar artık şaka olmaktan çıktı, eğer şimdiye kadar şakaya benzer bir yanı olduysa tabii. Ne tür bir korku tüneline girdiğimizi artık bana anlatmayacak mısın?"

"Hayır, bunu yapmayacağım, çünkü yapamam," diye karşılık verdi. Stresli olayların ardından türümüzün gerçekleştirdiği tipik bir davranışı sergileyerek, kıvrıkcık tüyleri üzerinde sinirli bir kaşınma ve yalanma prosedürü başlattı. "Bir konuyu hemen açıklığa kavuşturalım: Bu korku tünelinin önemli bölümleri benim de bilgimin dışında kalıyor ve korkarım içinden çıkmayı asla başaramayacağım ve sonunda kendim de bir hayaletle dönüşeceğim."

"Sence kar maskeli adamlar bizden önce mi oradaydılar, yoksa daha sonra mı geldiler?" diye sordum, onu kaygılarından uzaklaştırmak için. Bu arada ben de temizlenmeye karar verdim ve işe kuyruktan başladım. Tam dilimi çıkarmış, yalanmaya başlayacaktım ki, patilerimin altındaki buz kütlesinin içinden siyah bir şeyin parladığını gördüm.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıt verdi Adrian ve tüylerini düzenli kıvrımlar halinde yalamaya devam etti.

"Kimin önce geldiği son derece önemsiz. Benim bildiğim tek bir şey var: Hepimizi ele geçirene kadar bize rahat vermeyecekler!"

Onu doğru dürüst dinlemiyordum, çünkü yaptığım keşif, Adrian'ın tuhaf imalarından daha çok ilgimi çekmişti. Tıpkı bir arkeolog gibi, buz parçalarını patilerimle dikkatlice kenara itip, bu esrarengiz, koyu şeyi gün yüzüne çıkartmakla meşguldüm.

"Ben bir hata yaptım..." diye sözlerine devam etti. "Daha ilk karşılaşmamızda adını duyduğumda, polisiye olaylar konusundaki keskin zekânı alt etme isteğinden kendimi alamadım. Ve bu arada da senin bilmen gerekenden çok daha fazlasını ele verdim. Elbette senin bu kadar ısrarcı olacağın aklıma gelmemişti..."

Buzu kazıyıp, burnumla iri buz parçalarını kenara ittikçe, koyuluk daha da belirginleşiyor, buzun rengiyle tezat oluşturunuyordu. Giderek, bu siyah şeyin tüylerinin olduğu çıkıyordu ortaya, evet, postu vardı, bacakları kollan ve... Tayfun şiddetinde bir dehşete düşmüştüm. Titreyen patilerimle korkunç gerçeği kazıyarak ortaya çıkarırken, gözlerim yaşla dolmuştu. Sırtı bana dönük olan Adrian, sinirli bir biçimde tüylerini temizleyip

kehanetvari imalarda bulunmaya devam etti. Benimse boğazım düğümlemişti, acı bir hıçkırıktan başka bir ses çıkartamıyordum.

Koyu renkli bir türdeşimin cesedinin buzların arasından sıyrılması uzun sürmemişti. Nadir bulunan bir cevher gibi parlayan açık gözleri ve yine açık duran ağzıyla, buzların içinde tıpkı balık dükkânında profesyonelce muhafaza edilen bir deniz ürünü gibi duruyordu.

Ancak anlaşılan, dehşetin doruğuna ulaşılmamıştı henüz. Zavallı türdeşimin hemen yanında, bir sonraki cesedin beyaz kuyruğu görüldü. Patilerim, eksenî etrafında hızla dönen bir tırmık makinesine dönüşmüştü. Buzları tabakalar ve kalıplar halinde kaldırıyorlardı, ta ki bu korkunç tablo giderek tüm dehşetiyle gözler önüne serilene dek. Az önce ortaya çıkardığım ölü Singapur kedisinin karnının üzerinde, gri çizgileri olan bir kırmaman kafası yatıyordu. Tam bitti derken, bu kez de birbirine sıkıca sarılmış bir Korat çiftinin gözleriyle karşılaştım. Sessizce yanaklarımda süzülen yaşlar, cesetleri teker teker ıslatıyor, ama hepsine yetmiyordu. Çünkü burası, tam anlamıyla bir ceset yığınydı ve tek bir kişinin kısa bir sürede burayı tümüyle ortaya çıkarması olası görünmüyordu. Gün ışığına çıkardığım soğuk bedenlerin altından yeni ceset kümeleri çıkıyordu, tahminimce ben yalnızca dörtte birini açığa çıkarmıştım.

Sonunda katilin derin dondurucusunu bulmuştum, sonunda o esrarengiz canavarın yuvasını keşfetmiştim. Ama bu başarıma sevinemiyordum, aksine, kendimi yenik hissediyordum. Yalnızca ölülerin saygı duydukları bir başarı ne işe yarar ki? Kar maskeli adamların, belki de o canavarı uyuşturucu mermilerle, bu zavallıların çoktan boyladıkları öbür dünyaya gönderdikleri düşüncesi bile beni tatmin etmiyordu. Ölüm cezası bile ölüleri tekrar diriltemiyordu çünkü.

"Yaşlanma olgusunun seni bayağı kemirdiğini hissediyordum, Francis ve belki de gençliğim yüzünden beni kıskandığını da," diyen Adrian'ın sesini çok uzaklardan duyuyordum. "Ama bu çok gülünç bir yanılığ dostum, çünkü... Sahi, sen deminden beri orada ne yapıyorsun?"

Temizlenme seansını sonlandırıp bana döndü. Nemli ve boş bakan gözlerle, gerçeküstü görüntüsü nedeniyle bana tıpkı pelüş oyuncaklarla dolu bir stant gibi gelen mezarın başında oturuyordum. Patilerimi bilinçsizce, burnu buz parçalarının içine gömülü, pembe tüylü bir cesedin üzerine dayamıştım. Adrian'a veya herhangi başka birine yanıt verecek durumda değildim.

Bu toplu mezar karşısında Adrian'ın da olduğu yere neredeyse yığılmasına veya en azından güzel suratında bir dehşet ifadesinin belirmesine şaşırımdım. Duygusal tepkinin birçok değişik varyasyonlarını beklerdim, ama kazı çalışmamın sonuçlarını görünce suratında bir hafifleme, bir rahatlama ifadesinin belireceğini hiç ummazdım. Yaşamım boyunca pişkinliğin birçok dikkate değer değişik türünü görmüştüm, ama Adrian'ın tutumu kolaylıkla listenin başında yerini alabilirdi.

Kesik kesik ve hıçkırarak da olsa, dilim tekrar çözülmeye başlamıştı.

"Toplu katliam..." diye tekrarlayıp durdum: "Toplu katliam...toplu katliam..."

"Ah Francis, hadi topla kendini biraz," diye sakince karşılık verdi Adrian, sanki hava durumu hakkında sohbet ediyorduk! "Sana hiç kimsenin öldürülmediğini daha önce de söylemiştim."

Şimdi de kurbanlarla dalga geçiyordu!

"Ah, öyle mi? Peki o zaman bu zavallılıklar neden öldüler, senin alaycılığına mı dayanamadılar?"

Umarsız hali birden uçup gitmişti, son derece hüznü görünüyordu şimdi.

"Hayır Francis, hayır," dedi ve iç çekti. "Onlar yaşlılıktan öldüler."

"Ne dedin sen?"

"Evet, doğru duydu. Yaşlılıktan. Daha doğrusu: erken yaşlanmadan. Bu kavram senin için bir şey ifade ediyor mu acaba?"

Hem de nasıl. Bu sözler bana, kâbusumdaki erken yaşlanan Dressman'ın söylediklerini hatırlatıyordu: "Ama ya yaşlılık birkaç soluk alış verişte gerçekleşir veya hayat hızlı çekimde yanımızdan akıp gider ve bedenimiz de aynı hızla çürümeye başlarsa? Erken yaşlanma, bu sana bir şey ifade ediyor mu? Buna hayat denilebilir mi? Ve ne acımasız Tanrılar ki bunlar, bu kadar kısa bir ömür yaratmışlar ve bunun olmasına göz yumuyorlar?"

Başından beri, kehanet dolu rüyalar şekline bürünerek defalarca bana seslenen içgüdülerime kulak vermem gerekirdi. Ama ben, bu anlamlı vizyonlar yerine kıt mantığa güvenmiştim. Ama şimdi her şey değişecekti, çünkü Adrian'ın bana tüm gerçeği olduğu gibi anlatmadan buradan gitmesine izin vermektense, onu kendi patilerimle boğardım daha iyi.

Anlaşılan, düşüncemi eyleme geçirmek için, bu tehdide hiç gerek kalmamıştı. Adrian'ın artık günah çıkarmaya hazır olduğu izlenimi uyandı bende.

"Buradakilerin hepsi yaşlılıktan mı öldü yani?"

"Evet, Francis. Ben de onlarla büyüdüm ve onların değişik yaşlılık şikâyetlerinden dolayı nasıl ahreti boyladıklarını kendi gözlerimle görmek zorunda kaldım. En kötüsü de: En yaşlıları daha henüz bir yaşındaydı!"

Yanıma gelip oturdu ve dalgın gözlerle donmuş cesetlere baktı.

"Sana çok yalan söyledim, Francis. Ama içinde hep bir zerre doğruluk payı da vardı. Ve ister inan, ister inanma: ben de bir dedektifim, kendi kaderimin dedektifi. Sana, Agatha ve Dr. Gromyko'nun moleküler biyolog olduklarını ve tropik hastalıklara karşı kullanılan aşılardan geliştirilmesi yönünde araştırmalar

yapmak üzere Asya'da bir biyotek firması işlettiklerini söylemiştim Bunun yarısı doğru, yarısı doğru değil. Her ikisi de gerçekten mükemmel birer moleküler biyolog. Ve gerçekten de o bölgede araştırmalar yaptılar, ama sırf orada yasa dışı deneylere göz yumulduğu için -burada böyle bir şeye asla izin verilmez. Animalfarm onların projelerini finanse ediyordu. Genetiğin harikalar dünyasına girebilmek, onlara tam olarak 1 milyar dolara patladı. Maximilian Hutchkin, domuzları mısırla beslemekten çok daha fazlasını isteyen bir adam. Dünya çapındaki hayvan maması piyasasının tek lideri olmak istiyor. Ve bunun için yapamayacağı bir şey yoktur. Yıllar önce yapılan bir piyasa araştırması, hayvan besleyen insanların neredeyse iki kat fazlasının, bağışıklık sistemleri tüylerimize karşı alerjik reaksiyonlar göstermese, evlerinde kedi besleyebileceklerini ortaya koymuş. Tanrı, mahluklarını yaratırken biraz baştan savma çalışmış -hisse senedi kurlarını düşünmemiş! İki ayaklılar bize ve güzelliğimize adeta tapıyorlar, ama aralarından hiç de küçümsenmeyecek bir bölümü, bizlerle haşır neşir olduklarında hapşırma, burun akması, göz yaşarması, kaşıntı ve hatta astım krizi gibi alerjik reaksiyonlar gösterebiliyor. Hayvan tüylerine karşı bütün bir yıl boyunca süren alerji vakaları son yıllarda giderek artmış. Yani: Şu aptalca alerji sorunu çözülseydi, Animalfarm mama satışlarını ikiye katlayabilirdi. Onun için de yeni bir tür gerekiyordu!"

"Araştırmaların başarıyla sonuçlandığını tahmin ediyordum. "

"Öyle de denilebilir. Her neyse, sonuçta can sıkıcı alerji sorunu çözüldü. Agatha ve Dr. Gromyko, DNA'nın türsel sekanslarını amaçlı bir biçimde ortadan kaldırmayı ve 'Knock-out-Hayvanları' denilen türü yaratmayı başardılar. Böyle DNA-bölümleri, karmaşık bir tekrar birleştirme sistemi yardımıyla ortadan kaldırılıyor. Bu sistem içerisinde, hücreler genetik değişimlere uğruyor. Böylece bu hücreler, transgenik hayvan, yani yabancı bir gen taşıyan hayvan denilen türün üretimi için uygun hale geliyorlar. Başka bir transgenik hayvanla çiftleşme gerçekleştiği zaman, türsel geni olmayan bir yavru çıkıyor ortaya. Asıl hedefleri, bu hayvanları klonlamak, yani bir hücrenin genetik materyalinden bir birey-varlık üretmektir. Bu hücre üzerinde önceden oynama yapılır -örneğin istenmeyen DNA bölümlerini ortadan kaldırma veya istenilenleri ekleme gibi- ve yine önceden içi boşaltılmış bir yumurtacığa, yani üreme hücresine aktarılsa ve bu yumurtacak bir taşıyıcı annenin rahmine yerleştirilirse, bu taşıyıcı anne hamilelik sürecinin sonunda 'optimal ürünü' dünyaya getirir. İnsanlara çeşit açısından geniş bir ürün yelpazesi sunabilmek için, Agatha ve Dr. Gromyko bu yöntemi türümüzün bilinen tüm ırkları üzerinde uyguladılar. Profesyonel üretim çalışmalar sayesinde yakın gelecekte artık alerjiye yol açmayan hayvanlar sunulmak isteniyordu yalnızca. Gördüğün gibi Francis, önümüzde de bir araya getirilmiş çokrenkli bir yığın duruyor. Gerçi bu buzlar olmasaydı dayanılmaz bir koku yükselirdi bu yığından, ama neyse."

Mükemmel evcil hayvan... İnsanların istedikleri bu diye geçirdim aklımdan. Hayvanlığı gerçekte yalnızca kulis ve vahşiliği de yalnızca dekor olan bir hayvan; doğanın yüceltilmesi; yalnızca temiz değil, tertemiz! İnsanların gözlerini okşamalı, kalplerini ısıtmalı ve acılarını dindirmeliydi. Ama hayvansal kalıtımlarını asla açığa vurmamalı, iç güdülerıyla insanların mikropsuz dünyalarını asla altüst etmemeliydi. Baktıklarında kendilerini görmek istedikleri gibi gösteren, sahte ve yalancı bir ayna gibi hizmet etmeliydi onlara: sevimli, vahşi veya bozulmamış haliyle. Mükemmel evcil hayvan zavallı hayvan!

"Peki ters giden ne oldu?" diye hüzünlü gözlerle bana bakan Adrian'a sordum.

"Bunu Agatha ve Dr. Gromyko da bilmeyi çok isterlerdi. Gen-Pharming, Gen-Programlama, Klonlama Terapisi gibi kavramlar günümüzde ağızdan ağza dolaşmasına karşılık, genetik aslında oldukça yeni bir bilim dalı. Şöyle de diyebiliriz: Birçok araştırmacı bu alfabenin henüz harflerini biliyor. Agatha gibi uzmanlar ise, tek tük sözcükleri, cümleleri belki de paragrafları okuyabiliyorlar. Ancak, bu camianın Nobel ödüllü uzmanları bile tüm metni anlamak şöyle dursun, çözebilecek durumda bile değiller. Tam Animalfarm'a hedefe ulaşıldığı haberi verilmiş, şampanyalar patlatılmıştı ki, hipoalerjik hayvanlarda ilk kusurlar baş göstermeye başladı: eklem romatizması, kanser, şeker hastalığı, kemik erimesi, kalp krizi. Kısacası, hepsi de yaşlılara özgü hastalıklara yakalanıyorlardı. Hatta yalnızca yakalanmıyorlar, sonunda ölüyorlardı da. Erken yaşıyorlardı, birkaç yıl içinde, hatta bazen de birkaç ay içinde bile yaşlananlar oluyordu. Ortaya çıkan sonuç net: Her şey birbirine bağlı. Tüylerimizin yol açtığı alerjiden sorumlu genler, hangi nedenden dolayı bilinmez, yaşlanma sürecimizi de yönlendiriyorlar aynı zamanda. Tanrı, elindeki kartlara bakılmasında hoşlanmaz işte."

"Buna göre, benim bulduğum cesetler de dahil olmak üzere tüm bu ölü kardeşlerimiz, genlerine müdahale edilmiş deney hayvanlarıydı, öyle mi?"

"Çok doğru."

"Peki son yolculuklarına çıkmadan önce neden Asya'dan buralara gelmek zorunda kaldılar?"

"İşte şimdi, insan psikolojisi denilen ve bizim için daima kapalı kutu olan bir konuya değindin. Felaket ortaya çıktıktan hemen sonra Agatha lösemiye yakalandı. Kaderin bu sillesini Tanrının bir cezası olarak yorumladı, çünkü işine karışmıştı. Bu nedenle de kendini dine verdi. Tam insanlara yaraşır bir tavır! Tanrı daima, koyduğu sınırlar aşıldıktan sonra akıllarına geliyor. Birdenbire Tanrının varlığını hatırlıyorlar. Agatha yaptığı korkunç işlerden çok pişman oldu ve tövbe ederek, bir günden diğerine genetik piyasasından çekildi. Sadık dostu Dr. Gromyko ile birlikte acilen buradaki sırça köşkü yaptırıldılar ve hayatta kalan diğer hayvanları, tam olarak sayıları seksendi, bir gece gizlice uçakla buraya getirdiler. Bundan böyle, bu hayvanların ömrünü uzatmak için elinden geleni yapmak istiyordu. Evet, bugün hâlâ bunun için çabalıyor

ama başarı oranı sıfır! Sırça köşk, aslında bir ölü evi. Hızlandırılmış yaşlanma süreci, dönüşü olmayan bir yol. Neredeyse her ay içimizden biri yaşlılık zafiyetlerinden birine yeniliyor. Aslında birçoğunun şimdiden yaşlılık belirtileri göstermesi bir lütuf. Nereden geldiklerini hatırlamıyorlar, başlarına gelenlere de bir anlam veremiyorlar."

"Sanırım Animalfarm, bu projeye bu kadar para yatırdıktan sonra Agatha'nın bu ani kararından pek hoşnut olmadı."

"Hayır, hoşnut olduğu söylenemez. Ne de olsa Agatha araştırma objelerini kaçırdı ve onları geri vermemeye de kesin kararlı. Ama araştırmanın gelişmesi, henüz hayatta olan bu hayvanlara bağlı. Animalfarm, günün birinde normal yaşam süresine sahip bir hipoalerjik hayvan yaratma hedefinden kesinlikle vazgeçmiş değil. Başka araştırmacılar projeye, Agatha'nın bıraktığı yerden devam edecekler. Yasal yollardan ona karşı bir önlem alamıyorlar. Tazminat davası açacak olsalar, hayvan hakları kuruluşlarını ayağa kaldırır ve kamuoyunda tepkilere yol açabilirler. Attıkları kurşun ters tepebilir ve yasadışı genetik deneyler yapmaktan Animalfarm da mahkemelik olabilir. Suçlular, başka suçlularla başlan derde girince polise gitmezler. Bu yüzden de zor kullanarak, daha doğrusu uyuşturucu mermi kullanarak, işlerini büyük bir gizlilik içinde halletmeye çalışıyorlar. Maximilian karargâhını buraya, en sevdiği düşmanının görüş mesafesine kurdu bile. Ve beraberinde uzmanlar da getirdi. Bunlar, bizleri yakalayıp inceledikten sonra, genetik araştırmacılarına teslim edecek olan biyologlar ve doktorlar. Sen de dün tesadüfen onların atış alanına girdin ve sanırım..."

"Evet, ben bayginken, benden bir doku testi almışlar. Sanırım özgürlüğümü de, incelemenin olumsuz sonuç vermesine borçluyum. Fabulous bir yanlışlık yapıldığından söz etmişti. Aslında seni yakalamak istemişler."

"Beni ve sırça köşkteki bütün arkadaşlarımı. Oysa şimdiye kadar cesetlerden birini bile bulmayı başaramadılar. O süper holdingde boş yere çuvalla para alan bir yığın kar maskeli, beceriksiz ahmağın oturduğunu ben hep söylüyorum zaten."

Kısa bir kahkaha attı.

"Ölenlerin cesetlerine ne oldu, Adrian?"

Kahkaha kesildi ve yerini mahcup bir ifadeye bıraktı.

"Senin benden daha iyi bir dedektif olduğunu itiraf etmek zorunda kalmadan bunu nasıl ifade etsem acaba?"

"En iyisi doğruyu söyleyerek!"

"Peki tamam. Cesetler, senin de tahmin ettiğin gibi, doğruca Dr. Gromyko'nun derin dondurucusuna konuyordu; Agatha ile birlikte daha sonra onların üzerinde otopsi yapmayı düşünüyorlardı. Böylece ters giden şeyin ne olduğuna dair ipuçları bulacaklarını umuyorlardı. Ama buna sıra gelmedi hiç."

"Ne oldu?"

"Ne mi oldu? Kendin de gördün işte, cesetler günün birinde yok oldu gitti. Dondurucular bomboş!"

"Yok oldu gitti mi?"

"Evet, birisi onları çaldı. Ama kesin olan bir şey var: cesetleri çalan, kar maskeli adamlardan biri olamaz. Herifler benim gibi yakışıklı bir delikanlıyı, senin gibi çirkin bir morukla karıştırmayı başardıklarına göre! Ayrıca köşk alarm sistemiyle korunuyor. İçeriye girmek, okkalı bir porsiyon beceri ve cesaret gerektirir. Ama her neyse, az önce tespit ettiğimiz gibi, cesetler eksiksiz olarak yeniden ortaya çıktı."

"Sence hırsız kimdi?"

"Tabii ki Zorro!"

"Zorro mu?"

"Bu yapıyı mesken tutan ve az önce dinozorun arkasına saklanan varlığa ben bu adı taktım. Zorro, senin ve hepimizin ilgisini çekmek için cesetlerle türlü oyunlar sergiliyor. Bize bir şeyler anlatmak istiyor."

"Bunu ben de anlamıştım zaten," diye karşılık verdim. "Bizi tuhaf senaryolarla gerçeklere götürmekten büyük keyif alan, ilginç bir ahlak bekçisi doğrusu. Ve ayrıca çok da başarılı. Onun yardımları olmasaydı, buralara kadar gelemesdim. Ama öyle görünüyor ki, Animalfarm'dakiler ona, size gösterdiklerinden daha büyük bir ilgi gösteriyorlar. Anlaşılan herif kendini savunmasını biliyor ve kaba kuvvetten bile korkmuyor. Geriye tek bir soru kalıyor: Kim bu yaratık ve asıl derdi ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Açıkçası kendi derdim bana yeter de artar bile."

"Fabulous'un, Maximilian'in oğlunu aradığını söylediğinden söz etmiştin. Yoksa bu da mı yalandı?"

"Hayır, gerçekten öyle söylemişti. Ama hatırlarsan, o güzel bayan daha birçok şey söylemişti. Neden sordun?"

"Biliyorum, kulağa kötü bir film senaryosu gibi geliyor ama, burada bir baba-oğul çatışması söz konusu olamaz mı? Playboy'luk ve hovardalık yaparak gününü gün eden zengin oğul, günün birinde babasının hayvanlara karşı korkunç suçlar işlediğini çözüyor. Hayatına bir anlam kazandırmaya karar veriyor ve babasına karşı savaşarak, iyi bir insan oluyor. Nasıl buldun bunu?"

"Gerçekten de film gibi. Bir de senaryoda şu önemli hata olmasaydı..."

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Fabulous, Zorro ile konuştu, en azından öyle görünüyordu. Hiçbir iki ayaklı, sonunda hayvanlarla konuşabilecek kadar iyi birine dönüşemez. Bu, en kötü filmde de kötü olurdu: Dr. Dolittle! Dr. Dolittle'den nefret ediyorum! Ama senin hikâyende de bir hata var, Adrian. Sen de genetik manipülasyona maruz kalanlardan biri olduğundan emin misin? Bunu söylemek benim için kolay değil ama; hiç de çirkin bir moruğa benzemiyorsun."

Amerikan cinsi sert tüylü, kilerdeki sarı lambanın loş ışığı altında, birdenbire gerçekten de çok yaşlı görünüyordu. Aralıklı duran yuvarlak kulakları düşmüş, sert tüylerle kaplı kırmızı suratı çökmüş gibiydi. Gözündeki bakır parlaklık bir anda sönmüş, genç ve diri duruşuna mükemmel uyan o züppe küstahlığı uçup gitmişti. O an iç dünyasını bana sonuna kadar açtığından hiç kuşku yoktu. Ve içerisi hiç de genç ve iyi görünmüyordu.

"Beni de kahreden bu zaten. Bu belirsizlik yüzünden sonunda aklımı kaçıracağım. Gerçekten de sana dün anlattığım gibi, düşünmeye başladığımdan beri o sırça köşkte yaşıyorum. Anılarını, Asya maceralarına uzanacak kadar eski değil. Ama belki de anımsanacak bir şey yoktur, belki de bebek Adrian olarak Agatha'nın yanına sığındım, belki de aramızdan birkaçı daha Agatha'nın yanına öylece sığındı ve doğal süreçte yaşlanıyordun Bilmiyorum. Şu lanet olası belirsizlik! En ufak bir ağrıda, 'tamam başlıyorsun işte' diye yiyip bitiriyorum kendimi. Herhangi bir konuda bir sözcüğü hatırlayamayınca, aklıma ilk gelen şey 'Hah, sürem doldu' oluyor. Keşke Dr. Gromyko'nun dosyalarını ve laboratuvar raporlarını hiç kurcalamamış olsaydım. Keşke yaşlılık belirtileri (Demenz) bir gün içinde beni de ele geçirse de, hiçbir şey hatırlamadan ve korkusuzca bu dünyadan göçüp gitsem. Gençliğin neden yaşam sevinciyle ve girişimcilik hevesiyle dolu olduğunu biliyor musun, Francis? Çünkü yalnızca diğerlerinin öldüğü sanılır -yani yaşlıların!"

"Burnumu senin işlerine sokmama neden şiddetle karşı çıktın?"

"Bir de senin hassas sezgili burnun eksikti zaten! Fabulous ile sıkı fıkı bir ilişki kurmayı daha geçen haftalarda başarmıştım. Bana holdingdeki bilgisayardan, hayatlarını -daha doğrusu ölümlerini- bu deneylere borçlu olan tüm hipoalerjik hayvanların bir listesini getireceğine dair söz vermişti. Bu listede ad, ırk ve doğum tarihi gibi bilgiler yer alıyormuş ve belki de erken yaşlanmayı yavaşlatabilecek yaklaşık çözüm denklemleri yazıyormuş. Bu listeye bakarak, hayatlarını hızlı çekimde geçirecek adaylardan biri olup olmadığını inceleyecektim. Ama artık, Fabulous'un bana liste getirmekten daha başka dertlerinin olduğunu biliyoruz. Her neyse, senin inatla bu işe karışman, bana aynı anda migrene ve ishale yakalanmışım gibi geldi."

Küçük bir buz parçasını patimle cesetlerin bulunduğu yöne doğru yuvarladım. Adrian da konuşmaktan yorulmuş gibi görünüyordu. Söylenmesi gereken her şeyi söylemişti ve bu kez her sözüne inanmıştım. Önümüzde üst üste istiflenmiş duran türdeşlerimizin cinayete kurban gitmediklerini öğrenmiş olmam, üzüntümü hafifletmiyordu. Ama bunu bilmem, yine de bana biraz teselli veriyordu. Tanrının, "Yer yüzünün efendileri olun!" sözünü fazla ciddiye alan insan soyuna olan öfkem, üzüntümün arasına karışıyordu. Günün birinde, insanın biri bizi okşadığında hapsiz zahmetine katlanmasın diye ve bir holdingin kasası dolup taşsın diye bu kadar çok masum canlının ölmesi gerekiyordu! İnsanoğlundan ne tür sapıklıklar beklenebileceğini göstermek için, bundan daha iyi bir örnek olabilir mi? Gelecekte bizleri daha neler bekliyordu? Belki de hayvan sahiplerine, tatilde oldukları süre içinde minik sevgililerini bir yerinden kapatıp, dolaba tıkmalarına olanak sağlayan bir Stand-by-geniyle donatırlardı bizi. Ya da tekstil sanayisinin de pastadan pay alabilmesi için, dünyaya tüysüz olarak gelmemizi sağlayan bir gene ne dersiniz? Ah pardon, öyle bir üretim biçimi var zaten! (5)

Mükemmel evcil hayvan... Büyük çıkarlar uğruna bu tarz vizyonlar geliştiren ve bunları gerçekleştirmek için ceset çiğneyen insanların, er ya da geç en akıl almaz kötülükleri de yapabilecekleri düşüncesi almaya başlamıştı beni. Kim bilir, belki de yapıyorlardır bile.

"Bu bilgileri verdiğin için sana teşekkür ederim, Adrian," dedim. "Her ne kadar bunun ne sana, ne de ölümlere bir yararı olmasa da. Ama ne kadar evirip çevirsem de, yap bozdaki resim bir türlü tamamlanmak bilmiyor. Elbette hipoalerjik hayvanların yaygınlaştırılması, Animalfarm için çok önemli bir konu. Ama yine de, türdeşlerimizin kanlarıyla ödemeleri gereken bu yüksek bedelin yanında, kalıtım bilgilerine yapılan müdahaleler oldukça zararsız kalıyor. Dolar milyarderi Maximilian daha da ileriye gitmiş olabilir. Agatha ve Dr. Gromyko'ya ait dosyaların arasında başka projelerin de olabileceğine dair bilgiler bulamadın mı hiç?" "Nasıl yani? Ben başka bir şey aramadım ki. Elbette Agatha ve Dr. Gromyko, bilimsel yaşamları boyunca sayısız farklı projelerde de yer aldılar ve sanırım Gromyko'nun bürosunda bunlarla ilgili izler bulunabilir. Ama bunlar geçmişte kaldı ve bizim konumuzla da bir ilgisi yok..."

Derken, birden kuşku uyandırıcı bir ses duyduk ve aynı anda havaya sıçradık. Patırtı ya da bir nesnenin düşüp, boğuk bir sesle yankılanması gibiydi. Tabii ki bunun basit bir nedeni olabilirdi, çünkü yaşlı bir kiler de zaman zaman kontrolünü yitirebilirdi. Arada bir tuhaf sesler çıkabilir ve bazen de bilinmeyen nedenlerle eşyalar yere düşebilirdi. Ama yine de en büyük olasılık, kar maskeli adamların, kaybolan avlarını aramak için buzhanenin bu bölümünü de taramak istemeleri olasılığıydı. Belki de gelmişlerdi bile...

Adrian ve ben konuşmadan anlaştık ve buz konteynırın üzerinden kayarak, bir çıkış yolu aramaya koyulduk.

On Birinci Bölüm

Sözü uzatmayayım, bir çıkış yolu bulduk, hem de çok çabuk. Aralanmış duran pencereden kendimizi dışarıya attık. Akşam karanlığı, emekli sanayi bölgesinin üzerine çökmüştü ve- bu bağlamda buna değinmek zorunda kaldığım için üzgünüm— gün boyunca ağzıma bir lokma bile sürmemiştim. Başımızı karlı göğe doğru uzattık

Bugünlük Adrian ve ben, fazlasıyla ölüm ve yok olu  görmüştük. Üstelik hâlâ, kar maskeli adamların, ellerinde tüfekleriyle pe imizde olduklarından da korkuyorduk. Bu yüzden  l ler için dua ederek zaman kaybetmeden, bir an önce arazi olmaya baktık. F rtına az da olsa dinmi ti, ama ya an karlar, تنها araziyi geçerken bize yine de yeterince zorluk çıkartıyordu. Buna bir de, yaklaşan gecenin dondurucu so u u ekleniyordu ve  enelerimiz neredeyse kilitlenmek üzereydi. Bu yüzden onları hareket halinde tutmanın daha iyi olacağım düşündüm.

"Adrian, bu sana ucuz bir teselli gibi gelebilir," diye söze başladım ve göz ucuyla, kara kara düşüncelere dalmış yol arkadaşşıma baktım. "Ama hiç kimse sıranın ne zaman kendisine geleceğini bilemez."

Kar taneleri kırmızı kafasının etrafında kelebekler gibi uçuşurken, acı acı gülümsedi.

"Sizin için demesi kolay, sayın hazretleri! Sizin gibi uzun ve dolu dolu yaşanmış bir hayatı geride bırakan biri için, başkalarının yaşamlarını göksel bir açıdan değerlendirmek kolay elbette."

"Hayır, öyle demek istemedim. Benim söylemeye çalıştığım şey, hayat güzeldir, uzun bir hayat daha da güzeldir. Ama öteki dünyada, yeryüzündeki tüm cennetlerden çok daha güzel bir alem var. İnan bana, bir gün hepimiz orada yeniden buluşacağız. Ve orada daima sonsuz mutluluğu yaşayacağız. Ben en azından, oraya gitmem için büyük yerden emir geldiği zaman, hiç karşı koymayacağım." „

"Ufak bir ayrıntıyı unutuyorsun: Bu dünyanın acılarını bile yaşayamadıktan sonra, öteki dünyanın sonsuz mutluluğu ne işime yarayacak ki. Gençliğini bir hatırlasana, Francis. Sen o zamanlar, rakiplerine karşı verdiğin tehlikeli bölge mücadelelerini, kıızışan dişileri elde etmek için gösterdiğin bitmek tükenmek bilmeyen çabalarını, lanet olası çetelerle giriştiğin üstünlük oyunlarını, bölgede yaptığın çılgınca keşif gezilerini, çatıların üzerindeki baş döndürücü akrobasi gösterilerini, riskli fare ve sıçan avlarını, yaşamın zorlukları diye anılan tüm bu sıkıntılı anları, öteki dünyanın sonsuz mutluluğuna değişmek ister miydin?"

"Hayır," diye yanıt verdim ve şöyle bir durdum. Belki ben dedektiflik konusunda ondan daha üstündüm, ama açıkçası o daha iyi bir filozoftu. "Hayır, bunu kesinlikle istemezdim. Sen haklısın. Tanrı bizi, cennetin ne olduğu konusunda bir fikir edinmemiz için bu korkunç-güzel dünyaya yolculuğa gönderdi. Ve cennet, günbegün sürdürdüğümüz yaşamımızın içinde değilse, hiçbir yerde değildir."

Bahçe duvarlarının başladığı yere, yani farklı yönlerde bulunan evlerimize giden yolun ayırımına varmıştık. Duvarın üzerine sıçradık ve aramızda derin bir sessizlik doğdu. Böyle bir konuşmanın ardından, tumturaklı veda sözleri yavan kalırdı. Önümüzde, kalın bir kar mantosuna bürünmüş güzel bölgemiz uzanıyordu.

Yalnızca labirent biçiminde düzenlenmiş duvarlar değil, kalkınma döneminde yapılmış eski binaların arka cepheleri de fırtınanın etkisiyle beyaz bir görünüm kazanmıştı. Işıldayan pencereler de kar manzarasının ortasında tıpkı içinde kor parlayan sobalar gibi duruyordu. İleride, tepenin üzerinde, tüm görkemiyle karanlık gökyüzüne doğru yükselen porselen fabrikası görülüyordu. Uzaktan bir köpeğin uluma sesleri duyuluyordu. Soğuktan donsak ve az önceki sohbetimizin ağırlığım hâlâ üzerimizde hissetsek de: bu ortamdan büyülenmiştik. Bir anda Adrian'ı her zamankinden daha iyi anlıyordum Cennet tam olarak buradaydı işte, Tanrısal bir öteki dünya hayalinde değildi! Ama Adrian'a nasıl yardımcı olabilirdim?

"Adrian, bu durum gerçekten de giderilemez mi? Yani, elinin altındaki tüm bilgileri yeterince inceledin mi, demek istiyorum."

"Hem de hepsini! Laboratuvar raporlarını, bilgisayar verilerini, Agatha'nın tuttuğu notları, konuyla ilgili kitapları -hepsi boşuna. Erken yaşlanmaya karşı bir çare yok. Süreç bir kez başladı mı, dünyadaki hiçbir güç onu durduramaz. Artık bilmek istediğim yalnızca iki şey var: benim de başıma gelecek mi ve ne zaman. Yani ben de o deney hayvanlarından biri miyim ve yanıt evet ise, yaşlanma süreci bende ne zaman başlayacak?"

"Ama bunu neden ısrarla bilmek istiyorsun? Kaderini olurlu bırakıp, olanları unutup yaşamın tadını çıkaramaz mısın?"

"Bu olanaksız! Herkes, kendisinin nereden geldiğini, kim olduğunu ve yolculuğun nereye gittiğini bilmek zorundadır. Yalnızca hiçbir şey bilmeyenler, bilmedikleri şeyler konusunda şanslıdırlar. Ben bir hata yaptım: Çok fazla bilgi edindim. Au revoir, Francis!"

Döndü ve ormana doğru ince bir çizgi haline gelen duvarın üzerindeki kar izlerini takip etti. Kar tanelerinin dansı arasında giderek küçüldüğünü gördüm. Bedenim taşlaşmıştı adeta, ruhum bile kıpırdamıyordu. Gözümü bile kırpma istemiyordum. Ama sonra taşlaşmış kabuğum birden çatladı ve bir duygu seli kapladı beni, o gün ikinci kez gözlerimden yaşlar fışkırdı. "Adrian!" diye seslendim. "Adrian, dur bekle!" Olduğu yerde durdu ve bana döndü. Ufak bir koşuda soluk soluğa yanına vardım ve uzun uzun soru dolu, bakır rengi gözlerinin içine baktım. Sonra da sağ patimle yanağına dokundum ve eski geleneğe göre yüzümü yüzüne sürdüm. Hüzünlü bir biçimde gülümsedi ve hareketi tekrarlayarak, o da benim yanağıma dokundu, omuzlarını silkti ve gitti.

Adrian giderek uzaklaşan titrek bir lekeye dönüşürken, onu çok uzun bir süre göremeyecekmişim gibi bir his kapladı içimi. Bu kirli oyunda, akla gelebilecek en kötü kartlara sahiptik. Her açıdan patilerimiz bağlanmıştı, çünkü rakibimiz yalnızca alçak insanlardan oluşmuyordu, aynı zamanda dev bir holdingin karanlık güçleri söz konusuydu. Böyle bir üstün gücü alt etmeye çalışmak, çılgınlığın eşliğinde gezinmektir. Üstelik de bu

oyunun kurallarını hâlâ tam olarak anlayamamıştık, daha doğrusu: bilmecenin birçok düğümü çözülmüştü, ama asıl çekirdeği hâlâ açığa çıkmamıştı. Ne Fabulous'un buzhanede kiminle konuştuğunu biliyordum, ne de kar maskeli adamların neden o yabancının peşinde olduklarını anlamıştım. Onu ne pahasına olursa olsun ve mutlaka canlı olarak ele geçirmeye çalışıyorlardı. Adrian ona Zorro lakabını takmıştı, bense hayalet diyordum. Ama bu durum yine de o hayalet Zorro'ya bir yüz, ya da bir kimlik kazandırmıyordu. Son derece olanaksız görünmesine karşın bu olayı çözdüğümüzü varsaysak bile, Adrian'ın ve diğer türdeşlerimin amansız hastalıkları göz önünde bulundurulduğunda, bu zafer Pirüs zaferinden başka bir şey sayılmazdı. Bunlar kötü haberlerdi. İyi haber de yoktu aslında. Ancak ben yalnızca bir ruhtan değil, birkaç kilo da ağırlıktan ibaret olduğumdan, bugünlerde fazlaca ihmal ettiğim Gustav'ımın yanında yiyeceğim akşam yemeği, benim için en azından küçük bir teselli kaynağıydı. Gözlerimdeki yaşları sildim ve eve doğru yürüdüm. Karı ve soğuğu artık hissetmiyordum bile, geride bıraktığım kâbus beni bu tarz acılara karşı köreltmmişti. İçimde kurşun gibi ağır bir yorgunluğun yükseldiğini hissettim ve tıpkı yaralı bir ayının inini özlediği gibi, Gustav'ın evini özledim. Ama. Noel öncesine has, keyifli alışkanlıkların tadı tuzu kalmamıştı. Sırça köşkteki türdeşlerimin acımasız kaderlerinden haberdar olmam, içimdeki sevinç duygusunu söndürmüştü. Adrian'ın sözleri yankılanıyordu kulaklarımda: "Ben bir hata yaptım: Çok fazla bilgi edindim." Buna ben de aynen katılıyordum.

Dönerek yükselen karların arasından duvarlar bir bir üzerime doğru geliyordu. Önümü görmekte güçlük çekiyordum. Ama patilerim, bir navigasyon sistemi tarafından yönlendiriliyormuşçasına mükemmel çalışıyorlardı ve kendiliğimden doğru yolu buluyorlardı.

Bir anda sol tarafımda bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Hayır, iki şey hareket etmişti, daha doğrusu iki gölge. Akımdaki bahçede oradan oraya sıçıyorlardı, sonra da paralelimdeki duvarın üzerine zıpladılar ve tekrar aşağıya atladılar. Durdum ve gözlerimi kısarak, ayrıntıları görmeye çalıştım. Her iki gölgenin de, tanıdık birilerine ait olduğunu anlayınca, yüreğimden tonlarca yük hafifledi. Sinirlerim kötü bir sürprizi kaldıracak durumda değildi. Bunlar, ilk cesedi bulduğumda Adrian ve Fabulous ile birlikte ortaya çıkan ve onlarla birlikte bana gülen şu simsiyah yeni yetmelerdi. Kama biçimindeki kafaları, aşırı ince vücut yapıları ve gök mavisi gözleriyle, özgün bir oryantal ırkı temsil ediyorlardı ve, açlıktan gözü dönmüş birinin sözleriyle ifade etmek gerekirse, son derece iştah açıcı görünüyorlardı. Büyük olasılıkla cinsel olgunluğa bile erişmemişlerdi. Ama yaşımın verdiği bilgelik bana, bugünün işini yarına bırakmamayı öğrettiğinden, onlara hemen yardım elimi uzattım, çünkü başlan dertteymiş gibi bir halleri vardı.

"Hey siz!" diye seslendim onlara. "Ne oldu? Burada ne işiniz var?"

Siyah inciler telaşlı koşuşturmalarına ara vererek duvara yaklaştılar ve beni görünce rahat bir nefes aldılar. "Sen Francis değil misin?" diye, anlaşılan daha büyük olanı sordu ve ince boynunu tıpkı bir teleskop gibi bana doğru uzattı.

"Evet, o benim. Ve sizin kim olduğunuzu da biliyorum. Sizinle dün karşılaşmıştık."

"Buraya geleli daha bir ay oldu ve buraları henüz çok iyi tanımıyoruz," dedi diğeri, yani gelecek yazın bir numaralı aşk-oyunları-adayı. "Şimdi de kaybolduk."

"Nerede oturuyorsunuz?" diye, gelecek yazı yatırıma yaparak, kibar bir centilmen gibi karşılık verdim. Oturdıkları sokağın adını söylediler.

"Benimle gelin. Gideceğiniz yer, benim yolumun üzerinde."

İki bayan yıldırım hızıyla yanıma tırmandılar ve teşekkürlerini, tıpkı serbest yetişmiş gençlerin yaptıkları gibi, çekinmeden burunlarını burnuma değdirip beni şımartarak ifade ettiler. Bu hareketin, şu sıralar şans pek yaver gitmeyen kibar centilmenin gelecek yazla ilgili ateşli fantezilerini sınırsız ölçüde körüklediğini söylememe gerek yoktur herhalde. Sonra karların içinde bazen arka arkaya, bazen de yan yana yürüdük.

"Bu soğuk havada sıcak yuvalarınızı terk ederken aklınız neredeydi?" diye, yaşlı bir adam gibi Önlerinden yürürken, çıktım onlara. Doğrusu yaşlı bir adam gibi de konuşmuştum. "Bunun kötü sonuçları olabilir. Soğuktan donarak ölenler bile oldu."

"Aslında uzun süre dışarıda kalmayacaktık," diye karşılık verdi büyük olanı. "Öğleden sonrası için arkadaşımız Fabulous ile sözleşmiştik. Ama gelmedi. Biz de her yerde onu aradık ve bu arada farkında olmadan evimizden uzaklaşmışız. Sonra da aniden karanlık çöktü ve tümüyle yönümüzü yitirdik."

"Fabulous'un romantik kış gezintileri yapmaktan daha önemli dertleri var," diyerek, ona karşı geldim.

"Evet, bu doğru," diye araya girdi geleceğin genç vampi. "O hep üzgün ve durmadan ağlıyor. Onu biraz eğlendirmek istedik."

Bu benim için sansasyonel bir haber değildi ve gizli kapaklı işler çeviren Fabulous'un bu siyah incilere önemli sırlar vermediğinden emin olmama karşın, söz arasında sordum:

"Hep üzgün olmasının nedeni ne?"

"Oğlu yüzünden. Çok hastaymış. Ama yine de evden kaçmış ve şaşkın bir halde bölgede dolanıyormuş. Onu eve dönmesi ve tedavi olması için ikna etmeye çalışıyor. Ama oğlu buna yanaşmıyor bir türlü."

Olduğum yerde donakaldım. Kafamın içinde şimşekler çakiyordu adeta. Zihnimde canlandırdığım yap bozun bütün parçaları dört bir yana savrulup dağıldı ve sonra da tekrar bir araya gelerek, farklı bir resim çıkardı ortaya. Biraz kendime geldikten sonra, arkamda duran ve kaygı dolu gözlerle beni inceleyen güzellere döndüm.

"Hayır, hayır," dedim. "Sanırım siz bir şeyi yanlış anladınız. Burada söz konusu olan, Fabulous'un oğlu değil, sahibinin, yani Maximilian Hutchkins'in oğlu."

Siyah bayanların deniz mavisi gözleri hâlâ soru işaretleriyle doluydu. Bu sözlerimin, onlar için tek bir açıklaması olabilecekmış gibi bir kuşkuyla kapıldım: o da benim sonunda tümüyle aklıma kaçırdığım olasılığıydı.

"Bu hasta oğul," diye söze başlayarak, dağılmış suratlarını toparlamaya çalıştım. "O bir insan, anlıyor musunuz? Ve babası da dev bir holdingin patronu. Hatta oğlu için, şu tepedeki eski porselen fabrikasında seyyar bir hastane bile kurdurdu. Fabulous'a gelince onun oğlu filan yok!"

"Tamam, anladık Francis," diye sakinleştirmeye çalıştı beni bayanlardan büyük olanı. Yüzündeki kaygılı ve merak dolu ifade, yerini acımaya bırakmıştı. "Bu kadar sinirlenmene gerek yok ki. Bence bu durumu açıklayacak iki olasılık var: Ya her ikisinin de birer hasta oğlu var, ya da Fabulous bizi kandırdı ve gerçekte başka bir nedenden dolayı üzgün."

"Sanırım son söylediğin, bu durum için daha uygun. Bana öyle geliyor ki, Fabulous şu yalan söyleme işini kendine meslek edinmiş."

"Bir sakıncası yoksa, yolumuza devam edebilir miyiz?" diye diğeri de söze karıştı. "Patilerim neredeyse buz kalıplarına dönüştü!"

"Elbette."

Üç adım ilerledim ve sonra yeniden durdum.

"Bir soru daha: Siz hiç Fabulous'un hasta oğlunu gördünüz mü?"

İkisi de, bu saygıdeğer centilmenin kılavuzluğunu kabul ettiklerine bin pişman olmuş gibi bir izlenim uyandırıyorlardı.

"Hayır," diye koro halinde yanıt verdiler.

"Peki, onu gören olmuş mu hiç?"

"Bunu bilmiyoruz," diye büyüğü yanıtladı ve derin bir soluk aldı. "Francis, anlaşılan bu hasta oğul hikâyesi seni fazlasıyla ilgilendiriyor, ama aynısı bizim için söz konusu değil. Fabulous'un haline üzüldük, çünkü hep üzgün. Biz yalnızca arkadaşımızı biraz teselli etmek istiyoruz, hepsi bu."

Aradan on dakika geçtikten sonra, ikiliyi kıvrımlı mermer korkulukları olan bir balkona bıraktım. Gösterişli ve eski bir binanın, arka cepheye bakan bir dairesine aitti bu balkon. Burada yaşayanların, devletten sosyal yardım alan öncelikli mağdurlar arasında yer almadıklarını anlamak için, cam kapıdan içeriye şöyle bir göz atmak yeterliydi. Antik tarzda döşenmiş oturma odasını, yanan şöminenin hoş kızılığı aydınlatıyordu.

Elinde sigarasıyla odanın içinde volta atan ve mutlaka minik sevgililerini merak eden, mavi tayyör giyinmiş, genç bir sarışın bizi fark etti ve rahatlamış bir halde koşar adımlarla yanımıza geldi. Onları tekrar bulmanın sevinciyle ve ciddi olmayan serzenişler arasında gidip gelen sesler çıkartarak, yol arkadaşlarımı iki eliyle birden karınlarından kavradı ve onları sıcacık odanın içine çekti.

"Son bir soru daha," diye, cam kapı kapanmadan önce, bu şanslı ikilinin ardından seslendim. "Fabulous oğlunun adını andı mı hiç?"

"Hayır," dedi ufak olanı.

"Evet," diye büyüğü ona karşı geldi. "Bir keresinde adının Max olduğunu söylemişti yanılmıyorsam. Görüşmek üzere, Francis!"

Max... Kimin oğlu olursa olsun, onun adı gerçekten Max ise, yeni bir zorlu kombinasyon ödeviyle karşı karşıya kaldığım anlamına geliyordu bu. Ne zorluklarla kurmuş olduğum varsayımlar kulesinin, bir anda nasıl da yerle bir olduğunu izlemek zorunda kalmıştım bir kez daha. Max -elbette bu ismi hatırlıyordum: O kocaman kafesin kapısının üzerindeki plakanın içine kıvrımlı harflerle kazınmıştı. Demek ki Fabulous bu konuda bile yalan söylemişti: "Maximilian istismar edilen hayvanlarla yalnızca teorik anlamda ilgilenmiyor, Francis. Çektikleri acıyı somut olarak da yaşamak istiyor. Bu nedenle de zaman zaman taraf değiştiriyor ve günlerce, kendisi için özel olarak hazırlanmış bu kafeste kalıyor..." Ancak bu tuhaf ayrıntıdan ne gibi sonuçlar çıkartılacağını, yalnızca Tanrı ve şu esrarengiz Max biliyordu. Ve eğer Fabulous hayatında hiç insan yavrusu büyüklüğünde bir yavru doğurduysa, benim de adım bundan sonra Garfield olsun!

Kafa yormaya devam ettim, ama gücümün giderek tükendiğini hissettim. Eve dönüp, mamaları silip süpürmenin, sonra da Gustav'ın balon gibi karnının üzerinde rahat bir uyku çekmenin zamanı gelmişti.

Aradan çok geçmemişti ki, tuvalet penceresinin önünde buldum kendimi. Tüylerim buz tutmuştu ve, çokkültürlü bir ifadeyle, köpek gibi yorulmuştum. Bugün fazlasıyla kısmetli bir günümde olduğum için, pencere tabii ki kapalıydı. Gustav'ın arka taraftaki çalışma odasında, bilgisayar ekranının karşısında oturduğunu görebiliyordum. Tıpkı gözü kararmış bir savaşçı gibi, sosis parmaklarıyla klavyenin canına okuyordu. Bu beyinsiz, İnternet horoskopları sayesinde benim için tek bir kutu mama bile alabilirse, bundan sonra o da bana Garfield diyebilirdi! Geldiğim zaman beni hemen görebilmesi için bütün kapıları açık bırakmıştı. Ama tam da şimdi, ben son nefesimi vermek üzereyken, beni görmüyordu tabii ki!

Kendisi gibi beyinsiz türdeşlerinin yıldızlar tarafından yönlendirilen kaderleri, onun tüm dikkatini esir almıştı.

Son gücümü de toplayarak, bütün patilerimle camı yumrukladım, çerçeveleri tırmaladım, üç perdelik bir miyavlama operası sundum ve hatta sonunda camın üzerine atladım. Hepsi boşuna! Gustav beni ne görüyor,

ne de duyuyordu. Sevgili can yoldaşımın ilerlemiş safhadaki nörolojik hasarlarına şimdi bir de sağırılık ve körlük gibi engellerin de eklenmiş olması, yüreğimi parçalıyordu. Ama Gustav'ın şu anki geri zekâlı, sağır ve kör hali, bende saldırganlıktan başka bir şey uyandırmıyordu. Demek ki dolambaçlı yolu kullanmam gerekiyordu: yangın merdiveninden Archie'nin balkonuna, aralık duran balkon kapısından dairesine, oradan merdiven boşluğuna, merdivenleri inip, kapaktan geçtikten sonra da doğruca Gustav Löbel'in tımarhanesine. Yorucu bir tırmanıştan sonra sonunda balkona ulaştığımda, tüm bedenim titriyordu. Tanrıya şükür balkon kapısı gerçekten de aralık duruyordu. Sessizce ve neredeyse görünmez halde, Archie'nin dumanlı mağarasına girdim. Dünden beri burada bir değişiklik yoktu. Tek fark, Archie'nin bu kez ağlama krizine tutulmuş maşıydı. Karanlıkta, sırtı bana dönük bir biçimde, üzerinde birkaç televizyon ekranı duran çalışma masasının başında oturuyordu ve bir yandan sigara içerken, bir yandan da tüm dünyadaki borsa haberlerini izliyordu. Kim bilir, belki de bugün bazı hisseleri kâra geçmiş böylece kendisi de yeniden umutlanmıştı. Ama ekranlarda, çünkü kargaşanın aynısı görülüyordu: Kalp krizi eşiğindeki insanlar borsa salonlarında koşuşturuyor ve sanki üzerlerine düşen bir göktaşından son anda kaçmaları için, birbirlerine deli gibi haykırıyorlardı. Arada bir de, inişe ve yükselişe geçen eğrilerin, tuhaf sayıların yer aldığı bir tablo geliyordu ekranlara. Bunların karşısında Albert Einstein bile valizini toplar giderdi. Açık söylemek gerekirse, Archie'nin eski dağınık hali daha çok hoşuma gidiyordu, tabii eğer, haftada bir kez yıkanan ve yıkanırken de yüksek sesle, altmışlı yıllara ait Fransız şarkıları söyleyen bir insan için bunu söylemek mümkünse. Ama trene bakar gibi sayılara ve eğrilere bakan bu uluslararası sermaye kartelleşmelerinin kuklasının şu anki hali, hiçbir tarife sığmıyordu. Tanıdığımı sandığım Archie, kimliğini yitirmişti. Sonunda, başına bela olan ve ekrandaki fonda yer alan reklam afişinin üzerindeki, saçları düzgün taranmış ve yalnızca laptopuyla seks yapıyormuş gibi görünen kravatlı zibidiye benzemişti. Ama beni ne ilgilendirir ki? Bir insanın yaşamı hakkında felsefe yapmak, ömrü bir gün süren bir sinekle, geleceği ile ilgili planları hakkında söyleşi yapmak kadar anlamlıydı ancak. Döndüm ve daireden çıkıp gittim... Hayır, hiç de öyle yapmadım! Patilerimi tam harekete geçirecektim ki, ekranda bana son derece tanıdık gelen bir şey gördüm. Sonra bir de borsa muhabiri görünüp, her zamanki heyecanlı ses tonuyla bazı şirketlerin kâr beklentileri hakkında bir şeyler anlatmaya başlayınca, içine saplandığım bu lanet olası olayın sonucunu belirleyen düğümü çözmekle kalmadım, insanoğlunun kendi çıkarları ve gereksinimleri uğruna evreni ve canlıları manipüle etme konusunda ne kadar ileriye gidebileceğini de öğrendim: Sonunda geriye yalnızca en gereksiz unsur kalana kadar -yani insan!

On İkinci Bölüm

Aydınlanmanın gerçekleştiği sahne, paranın merkeziydi -Dolar'ın, Euro'nun, İsviçre Frangı'nın, Yen'in. Ya da daha doğrusu her atışta, başka bir yaşamı söndürerek kendine yer açan insanın kalbiydi burası: New York, Wall Street. Bina büyüklüğündeki afiş, kaprisli eğrilerin yer aldığı gösterge tablosunun tam altında asılı duruyordu. Koyu bir fonun üzerinde parlak gözlü hayalet görülüyordu. Kafasının üzerinde kırmızı harflerle:

YOU ARE THE ANIMAL!

Altında:

COMING SOON

10.01.2003

Biraz daha alt tarafta da:

www.animalfarm.com

yazıyordu. Sağ taraftan, kareli bir takım elbise giyinmiş bir medya maymunu girdi görüntüye ve anlamlı bir biçimde seyirciye gülümsedi.. Bunun üzerine kamera, fondaki afişten ona odaklandı. Futbol topu büyüklüğündeki bir süngerle kaplı mikrofona konuşarak, adları, günümüz insanına kendi akrabalarının adlarından daha çok şey ifade eden varlıkların sağlık durumları hakkında bilgi vermeye başladı: MICROSOFT'un yutkunma sorunları vardı, SAP ölüm döşeğinde yatıyordu, DAIMLER CRYSLER hastaneden yeni çıkmıştı, SIEMENS ağır tansiyon şikayetleriyle acil bölüme alınmış, doktorlar hâlâ HAWLETT PACKARD'ın kanseriyle uğraşıyorlardı... Herif, dünyayı sarsan bilgileri makineli tüfek gibi etrafa saçıyor, her hasta dosyasına maydanoz oluyordu. Derken, birden yüzü aydınlandı ve porselen takma dişleri spotların altında parıltıladı. Sağ koluyla lütufkâr bir hareket gerçekleştirerek, afişin bulunduğu yöne işaret etti. "Evet, bayanlar baylar, arkamda görüyorsunuz, Animalfarm yeni yılda büyük bir sürpriz patlatmaya hazırlanıyor. Burası, düşüşe geçen bu holdingin nasıl yeniden başarı merdiveninin zirvesine yerleşeceğine dair en akıl almaz söylentilerle çalkalanıyor. Bilindiği gibi, Animalfarm geçtiğimiz yıllarda büyük kayıplara göğüs germek zorunda kalmıştı. Yönetim, bilanço defterine kırmızı mürekkep yetiştirmekte zorlanmış. Hahaha! Sonra günün birinde imdat frenini çekip, yönetim kadrosunu olduğu gibi değiştirdiler. Dümenin

başına, zorlu deniz seferlerine alışık, yeni bir kaptan geçti. Maximilian Hutchkins, para dünyasının Kaptan Ahab'ı ve bana sorarsanız, dış görünüşü de ona çok benziyor. Hahaha!

Mutlak kral ilan edildiğinden beri, dev bir tanker olan Animalfarm'ı baştan aşağıya değiştirdi ve kar sağlamayan şirket ortaklarıyla yollarını ayırdı. Hutchkins, öncelikle geleceğe damgasını vuracak ürünlerin geliştirilmesi konusunda öncülük yapıyor, ama bunu yaparken, hayvan yemi üretiminin geleneksel halkasını da göz ardı etmiyor. Sızan haberlere göre, Animalfarm'cılar şimdiye kadar yaptıkları gibi yalnızca hayvanları doyurmak yerine, 10 Ocak 2003 tarihinde kamuoyuna bu kez kendileri bir hayvan sunacaklar. Bunun bir evcil hayvan olduğu da yine kulaktan kulağa yayılan haberler arasında -güvenilir kaynaklara göre geleceğin evcil hayvanıymış. Ürün adı MAXO1 olan bu hayvan, anlaşılan uzun yıllar süren gizli araştırmaların bir ürünü ve sanırım doğumu da yetiştirme uzmanları tarafından değil, kıdemli genetikçiler tarafından gerçekleştirildi. Hayvanın türünün ne olduğu ve Animalfarm yetkililerinin, bu hayvanın endüstriyel ölçütlerle göre pazarlanmaya elverişli olduğuna neden bu kadar inandıkları konusu, sır gibi saklanıyor. Umarım Noel ağacının altındaki hediye paketinin içinden bir kurt adam çıkmaz. Hahaha! Son haftalarda izlediğimiz kadarıyla bu fısıltı haberleri, holdingin tam tamına yetmiş puan birden değer kazanmasını sağladı..." .

Mükemmel evcil hayvanı... Mükemmel evcil hayvanı üretmişlerdi! Sunucunun eğlenerek verdiği bu haberi dinlerken kanım donmuştu. Nefesim daralmış, midem bulanmaya, başım dönmeye başlamıştı. Hayalimde binlerce görüntü canlandı ve bana binlerce, yüz binlerce, milyonlarca MAXO1 tarafından istila edilmiş bir dünya sundu. Ama yine de dünyadaki hiçbir dehşet ve güç, eskimiş ama güvenilir soru sorma aygıtını işlevsiz hale getiremezdi. Böylece kendime yeniden şu soruyu sordum: Bu mükemmel hayvan neye benziyordu? Çocuklar daha çok sevsin diye gerçekten Goofy'ye benzeyen bir köpek miydi acaba? Ya da bir yandan koşarken, bir yandan kovboy şarkıları söyleyen bir at mı? Yoksa sonunda gerçekten de, sahibinin isteğine göre açılıp kapatılabilen Stand-by-geni olan tuhaf bir yaratık mı icat etmişlerdi?

Yanıt vermekle sorumlu ve yine son derece güvenilir olan beynimin diğer bölümündeki aygıt 'Hayır!' diye seslendi. Hayır Francis hayır, mükemmel evcil hayvan bunların hepsinin bir karışımı! İnsanların, hayvanlarda en sevdikleri özellikleri bir düşün. Vahşiliği mi? Çok tehlikeli. Ya teper, ya da ısırır mı? Doğallığı? Hiçbir insan, parkelerinin üzerindeki bir çiş gölüne basmak ya da yemek odasında bir eşeğin ağır kokusunu içine çekmek istemez. Hayvansı güzelliği? Bir çocuğun sevimli yüzü insan kalbini daha kalıcı bir biçimde ısıtır, ama gözleri, bir Bulldog köpeğini pek de estetik olarak algılamaz. Peki geriye ne kalıyor, insanın en iyi dostu nedir? Büyük paralar ödeyip satın aldığı, en pahalı yiyeceklerle beslediği ve en iyi biçimde baktığı, lüks bakım ürünleriyle şımarttığı bir dost...

Birden bende jeton düştü ve bilmece bulutlarının, tıpkı berrak bir dağ gölünün üzerindeki kısa süreli bir fırtına gibi dağıldığını gördüm. Maximilian'in çalışma masasını süsleyen eşyaları hatırlamam, bir anda her şeyi ateşleyip harekete geçirdiğini itiraf etmeliyim: Asıl amaçları insanları gülmeye teşvik etmek olan ve çeşitli hayvanların uzuvlarının bir araya getirilmesiyle oluşan hayal ürünü varlıklar, yani Wolpertinger'ler. Gerçek yanıt bildiğim için, içimden gülmek gelmiyordu.

Bir insanın en iyi dostu, yaygın olarak sanıldığı gibi köpek değil, insanın ta kendisiydi! Ve bu yüzden de insan için mükemmel evcil hayvan, yine bir insandı. Ama insanoğlu kalbinin derinliklerinde kendinden, anne babasından, akrabalarından, yalnızca aşk sarhoşluğunun verdiği doyumla tahammül edilebilir hale gelen seks partnerinden, kendisini hayal kırıklığına uğratan çocuklarından, kendisinden üstün veya aşağı olan arkadaşlarından nefret ettiği için, artan sevgisini bizlere veriyordu, yani hayvanlara. Biz yalnızca bir yedek parçaydık, ama kötü bir yedek parça! Biz onu anlamıyorduk, o da bizi. O insandı, biz ise hayvan... Evet, sonuç olarak insanın, kendi türdeşlerinin neden olduğu hoşnutsuzluklara göğüs gerebilmesi için, kendisini seven, hayvan kılığında bir insana gereksinimi vardı -hem de yüzde yüz insan özellikleri olan. İşte Maximilian'in ve Fabulous'un hasta oğulları da böyle bir yaratıktı, bir Chimäre(6), bir ara tür, karma bir varlık, insan genleriyle harmanlanmış ve işlenmiş bir hayvan! Agatha ve Dr. Gromyko'nun sihirli elleri sayesinde. Adrian gerçekten de berbat bir dedektifti. Kendi kötü kaderi gözlerini, hipoalerjik hayvanlarla ilgili deneylerin ardındaki sözcüklerle ifade edilemeyecek, dehşet verici gerçeklere karşı kör etmişti. Sahipleri, Animalfarm'ın talimatıyla bir adım daha ileriye gitmiş, ancak anlaşılan tıpkı bir önceki deneyde olduğu gibi yine aynı sorunla karşılaşmışlardı. Öte yandan Animalfarm'ın da başı büyük derde girmişti, çünkü değer kaybeden hisse senetleri yüzünden, bir an önce para piyasalarına şirketin yenilikçi girişimini kanıtlayacak bir ürün çıkmalıydı şapkadan. Maximilian Hutchkin, Max'in henüz olgunlaşmamış, dahası ölüme mahkûm bir prototip olduğunu gayet iyi bilmesine karşın, ne pahasına olursa olsun, zaman kaybetmeden kamuoyuna sunmalıydı onu. Ona göre, erken yaşlanmayla ilgili sorun nasıl olsa günün birinde, bir şekilde halledilirdi. Prototipin ardından, daha da geliştirilmiş türler gelirdi nasıl olsa. Önemli olan, tüketiciye verilmek istenen şu mesajdı: YOU ARE THE ANIMAL! Senin evcil hayvanın, sıradan bir evcil hayvandan daha fazlası; o, mükemmel evcil hayvan; o, tıpkı senin gibi!

Buraya kadar her şey kötü. Ama sevgili Maximilian ürünü, yani Max'i hesaba katmadan iş yapmıştı. Karma varlık, yani canavar, yaratıcısının elinden kaçmıştı. Büyük olasılıkla, diğer deneklerle birlikte Asya'dan Avrupa'ya nakledilirken kaçmayı başarmıştı. Bu da yetmedi. Max'in, kaderine sessizce boyun eğmeyen ve yeni kazandığı özgürlüğüyle de yetinmeyen, yaramaz bir canavar olduğu çıktı ortaya. Dış görünüşü dışında, ona hayvan olma özelliğini kazandıran tüm DNA-kesitleri alındığından, kaderi bir insaninkiyi yakından

ilgiliydi, hem de iyisi ve kötüsüyle. Yaratıcılarından nefret ediyordu, çünkü onlar onu böylesine grotesk bir varlık olmaya mahkûm etmişlerdi. Ama yine de onlara karşı dayanılmaz bir yakınlık duyuyordu. Bu yüzden onları ve gerçekleştirdikleri kirli işleri tüm dünyanın önünde rezil etmek için, onlara bir oyun oynamıştı. Bunun için de diğer yarısının temsilcilerini, yani hayvanları, daha doğrusu Felidae'leri amaçlarına alet etti ve Gromyko'nun derin dondurucusundaki cesetlerle akıl almaz bir senaryo hazırladı. Kim bilir, polisiye konularda uzman olan Francis'e çatana kadar kaç ceset sermişti ortalığa!

Hasta ve kayıp oğul Max, firar edişiyile ve yarattığı cinayetvari kargaşayla Animalfarm'a ne kadar büyük bir zarar vereceğini ve bu şeytani holdingi neredeyse iflasın eşiğine sürükleyeceğini büyük bir olasılıkla önceden kestirememişti. Yakalaması için, işletmenin merkezi bölgemize kaydırılmış, biyolojik konularda uzman avcılar görevlendirilmişti. Bu avcılar onu, kamuoyuna sunuş tarihinden önce ele geçirmeliydi^ çünkü bu prototip olmadan...

Derken, birden bir uyumsuzluk dikkatimi çekti. Adrian bana Animalfarm'ın, kendisini ve kader ortaklarını, araştırmaları üzerlerinde sürdürürebilmek için yakalamaya çalıştıklarını anlatmıştı. Oysa şimdiki duruma bakılırsa, bu demir boru operasyonunun ardında çok daha korkunç bir gerçek yatıyordu. Şirket aslında, hipoalerjik türlerle ilgili dosyayı çoktan kapatıp rafa kaldırmıştı bile tam olarak Agatha ve Dr. Gromyko, Maximilian'ın aklına şu mükemmel evcil hayvan fikrini soktuğundan beri. Sırça köşkün sahipleri, bir önıştırma projesinin zavallı gazileriydi yalnızca, daha üstün bir evcil hayvana götüren ve artık değerlerini yitirmiş gelişim basamakları yani. Daha da kötüsü: Onlar, kirli bir geçmişin canlı ve can sıkıcı tanıklarıydı ve Animalfarm onları bir an önce ortadan kaldırmalıydı. Anlaşılan, hayvanları doğrudan sırça köşkte vurmaya veya herhangi başka bir biçimde yok etmeye cesaret edemiyorlardı. Bu fazlasıyla dikkat çekerd ve adaylardan yalnızca birkaçı vurulurdu, böylece Agatha ve Dr. Gromyko uyarılmış olurlardı. Hayır, onları uyuşturucu iğnelerle sırayla ele geçirip, daha sonra rahatça ortadan kaldırmak daha akıllıcaydı. Bu son perde için en uygun yer de tenhadaki fabrikaydı. Ama ya Animalfarm, olayların gittikçe içinden çıkılmaz bir hal alması karşısında daha sert önlemlere başvurursa?

Sesli bir patırtıyla patilerimin üzerine atladım. Archie şaşkın bir halde kafasını, benim bulunduğum yöne doğru çevirdi. Ama beni görmesine fırsat kalmadan, balkon kapısından rüzgâr gibi çıkmıştım bile. Adrian'ı uyarmalıydım. O ve diğerleri, hayati tehlike içindeydiler. İçimden bir ses, bu son savaşın iyice yaklaştığını söylüyordu. Kar maskeli adamları tanıdığım kadarıyla, son derece kötü ve soğukkanlı kişilerdi ve bilmem ne zaman terasta bir hayvancık avlamak için geceler boyunca piramit ağaçlarının arkasında pusuya yatıp, ayak parmaklarını dondurmaya da hiç niyetleri yokmuş gibi görünüyorlardı. Süre daralıyordu, tedirgin olmuşlardı. Bu yüzden Animalfarm'ın büyük taarruza geçmesi, an meselesiydi.

Yangın merdivenlerini yalnızca yarıya kadar inmeyi başardım. Geriye kalan bölümü, bacaklarımı uzatarak ve bir yarasa gibi havada süzülerek indim. Neyse ki, bir kar yığının üzerine düşmüştüm. Sonra, kırımın altına dinamit yerleştirilmişçesine fırladım. Bedenim, binlerce enerji santrali tarafından besleniyordu adeta. Duvarların zikzaklı pistinde, baş döndürücü bir hızla koşuyordum, ta ki sonunda karşıma orman çıkana kadar.

Duvardan atlayarak, çalılıkların arasına daldım ve karla kaplı parka ulaştım. Uzaktan bakıldığında, her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Loş ışıklar saçan sırça köşk karanlıkta, mumlardan oluşan bir deniz gibi görünüyordu. Ortalık sakindi ve saldırganlardan eser yoktu. Belki de iç güdülerim beni yanıltmıştı ve ben boş yere paniğe kapılmışımtım. Bir de şu ufak ayrıntı olmasaydı...

Parkın ortasında duran şeyin, karşıdan gelen ışığın altında yalnızca gölgesi ayırt edilebilen bir piramit ağacından başka bir şey olmadığına inanmayı çok isterdim. Ama sorun şuydu: Kendi kendime uyguladığım yoğun telkinlere karşın, gölge bir türlü bir piramit ağacına dönüşmek istemiyordu. Biraz daha yaklaştım dikkatlice; ayaklarım, tıpkı patates püresine batan kürdan gibi, karların içine batıp çıkıyordu. Gölgenin hatları giderek belirginleşiyor, bir tekerlekli sandalyeye dönüşüyordu. Üzerinde kimin oturduğunu da tahmin edebiliyordum ama tahminimin doğru çıktığını görmek, benim için yine de büyük bir şok oldu. Tekerlekli sandalyenin üzerinde oturan kişi, Agatha'dan başkası değildi. Üzerinde geceliği vardı, ayakları çıplaktı ve karlar onu buzdan bir mumyaya dönüştürmüştü. Kemoterapinin etkisiyle kel kalan kafası göğsünün üzerine düşmüştü ve olağanüstü yorgun yüzü, bu sonun ona bir anlamda iyi geldiğini ifade ediyordu sanki.

Bir kez etrafında dolandım, ama ölüm nedeninin ne olabileceğini kestiremedim. Bunun üzerine önce kucağına, oradan da sol omzuna zıpladım. Sırtına bir göz atmak yeterli olmuştu. Boynunun altında, sanki biri kocaman, iğrenç bir sivilce patlatmış gibi, kanayan bir delik vardı. Kelimenin tam anlamıyla boynuna bir delik açılarak infaz edilmişti! Beynimin içinde kulakları sağır edercesine davullar çalınıyordu sanki, kafamı hisimla sırça köşke çevirdim. Dr. Gromyko'ya, Adrian'a ve diğerlerine ne olmuştu? Onlara ne yapmışlardı? Keyifli bir aydınlık saçan yapı, o anki duygularımın tan) zıddını yansıtıyordu. Dehşetin içeride de süreceğini biliyordum. Cesedin üzerinden indim ve sessizce ışıklı eve yaklaştım. Bunu yaparken, her ölünün Agatha gibi acımasız bir günahkârın bile ufak bir duayı hak ettiği geçti aklımdan. Öte yandan, bazılarımız ruh güzelliklerini o kadar boşa harcıyorlardı ki, en hayırlı dualar bile onları lanetli yerden kurtarmaya yetmezdi. Üzgünüm Agatha, dedim, bazı durumlarda dua etmek, zaman kaybından başka bir şey değildir...

Beklediğim gibi, ön taraftaki panorama pencereleri açık duruyordu. Terasa ulaştığımda zemin kat gümüş tepside sunulmuş gibi, gözlerimin Önüne serildi. Sıcaklık vadeden loş ışık, verdiği sözü tutmamıştı. İçerisi, tıpkı dışarısı gibi buz gibiydi. Buna göre, varlıklı-yaşam manzarasını hoyratça yerle bir eden karanlık adamlar gideli saatler olmuştu. Ve mekân asıl lüks aksesuarlarını ilgilendiren yönüyle de büyük bir değişikliğe uğramıştı. Daha bu akşam üstü Nepal halılarının üzerinde uyuklayıp, ayaklı lambaların altında gerinen türdeşlerimin hepsi, yer yarılmış içine düşmüşlerdi sanki. Aralarından birini, içim fazlasıyla burkularak arıyordu gözlerim. Bu kez, kendini beğenmiş kızıl Dandy her an döner merdivenden inip, alaycı konuşmalarıyla beni sinir edeceğe benzemiyordu hiç. Adrian da yok olmuştu!

Odaya girdim ve bir süre ortalıkta dolandım. Bu arada, durumu daha da ürkütücü hale getiren iki şey dikkatimi çekti. Öncelikle ortam aşırı düzenliydi: Bahçede bir ceset temiz hava almaya çıkmıştı. Buna karşın odaların dağınık, hatta talan edilmiş olmaları gerekirken, neredeyse yapay denecek derecede derli topluydu. Belki yanıliyordum, ama burası bu akşam üstü bana daha az düzenli gelmişti. İkincisi de, burada otuz kadar sivri kulaklının yaşadığına dair hiçbir iz yoktu. Halıların üzerinde tek bir tüy bile yoktu, yerdeki döşemelerde tek bir çizik bile görülüyordu. Mutfığa girdiğimde bütün yemek ve su kaplarının da toplanmış olduğunu gördüm, sanırım dolapların içindeki mama konserveleri de öyle.

Burada bir temizlik ekibinin mükemmel bir iş başardığından hiç kuşku yoktu. Evde hayvan beslendiğine dair en ufak işaret bile silinmişti. Öyleyse, Dr. Gromyko'nun bürosunda Asya maceralarını içeren dosyalar da uçmuş olmalıydı. Döner merdivene koştum ve ikinci kata çıktım.

İkinci cesedin görüntüsü beni o kadar sarsmamıştı, çünkü böyle bir şey bekliyordum zaten. Dr. Gromyko'yu, üç bilgisayar monitörünün önünde, gövdesi cam çalışma masasının üzerine yığılmış halde buldum. Gözleri açıktı ve kel kafası bir kan gölünün içinde yüzüyordu. Camın altından bakıldığında, bu görüntü cart renkli bir sumeni andırıyordu. Agatha'nın baş yardımcısının sağ elinde, namlusu şakağındaki deliğe doğrultulmuş bir silah vardı. Kanlar, masanın kenarından düzenli bir biçimde yere damlıyor, orada küçük bir göl oluşturuyordu.

Masanın yanındaki ölçüm aletleri ve elektron mikroskobu da yok olmuştu. Monitörlerden ikisi kapalıydı, üçüncüsünde bir metin görölüyordu. Metinde nelerin yazdığını bilmeme karşın, masanın üzerine zıpladım ve kanlara değmemeye dikkat ederek, metni okumaya başladım. Tahminimde yanılmamıştım. Bunun üzerine dosyalara yöneldim ve taslakları teker teker raftan indirdim.

İlk on dosyayı inceledikten sonra, Animalfarm ile ilgili tüm belgelerin çıkartılmış olduğunu anladım. Bazı dosyalar da bomboştu. Büyük olasılıkla bilgisayara yüklü bilgiler ve CD-Romlar da aynı kaderi paylaşmışlardı.

İncelemelerimin sonucunda, burada gerçekleşen olayı en ufak bir kuşku bile duymadan adım adım zihnimde canlandırabiliyordum: Kar maskeli adamlar ve büyük olasılıkla onlara eşlik eden daha sert tipler, akşamın ilerleyen saatlerinde sırça köşke baskın düzenlemişlerdi. Agatha, belki de Dr. Gromyko'ya saldırdıkları anda, tekerlekli sandalyesiyle kaçmaya çalışmıştı, Sonuçsuz bir kaçma girişimiydi bu. Parkta onu ele geçirip, ensesine ateş ettiler. Aynı silahla doktoru da öldürdüler ve sonra da olaya intihar süsü verdiler. Katiller daha sonra, bilgisayarın ekranına uyduruk bir veda mektubu bıraktılar. Bu mektupta yürekleri parçalayan sözlerle doktorun, sevgili hayat arkadaşının her gün ölümüne biraz daha yaklaşmasına artık daha fazla dayanamadığı ve bu yüzden de intihar etmeye karar verdiği yazıyordu. En kurnaz polis bile böyle bir gerekçeyi yutardı. Son olarak da saldırganlar bütün hayvanları yakalayıp, evi hayvan izlerinden ve başka kuşku uyandırıcı ip uçlarından arındırdılar.

Adrian ve hızla yaşlanan arkadaşları şu sıralar fabrikada bulunuyor olmalıydılar. Onları sırayla öldürüp, belki de tuzruhuna çevireceklerdi. Tabii onlarla birlikte Animalfarm'ın kirli geçmişim de. Ve ben bu felaketi önleyememiştım! Şimdi bildiklerimi önceden bilsem bile, nasıl önleyebilirdim ki? Silahlara karşı hiçbir şansım olmazdı herhalde. Ve şimdi kalkıp, toplu katliamın gerçekleşeceği yere gitsem ve son anda cellatların kollarına sarılısam, yine hiçbir şansım olmazdı onlara karşı. Ama Francis'in beyninin yalnızca mantıkla çalıştığını da kim söylemiş? Hem, Francis gibi bir moruğu korurken, sinir törpüsü, dayanılmaz bir Dandy'nin, birinci sınıf bir ahmağın, kısacası genç bir ilahın tuz ruhuna dönüşmesine göz yumacak kadar kalpsiz bir Tanrının olması mümkün müydü gerçekten? Erken yaşlanmak ayrı bir şeydi, yaşamın anlamını keşfedemeden ölmek ayrı bir şey. Türdeşlerimin canlarını kurtarmayı en azından denemeliydim; bu kararımıla kendi yaşlı canımı da erkenden sona erdireceğimden bu kez kesinlikle emin olsam da.

On Üçüncü Bölüm

Eski su borusunun karanlığında, adımlarımın yankısından başka bir şey duyulmuyordu. Bu boru beni, fabrikanın deposundan doğruca Maximilian'in şatafatlı alemine götürüyordu. Tünelimin içi kuru ve temizdi ve bir insanın bile sığabileceği kadar da geniş. Bahçelerin arasından ve kayalık tepenin üzerinden geçen hızlı bir koşu bırakmıştım geride. Ortalığı kasıp kavuran fırtına da artık tanıdık bir yol arkadaşı olmuştu benim için. Aslına bakılırsa gücüm tümüyle tükenmişti. Yorgunluktan, açlığı ve susuzluğu bile hissetmiyordum artık. Bedenim, tam yanmak üzereyken son kez güçlü bir biçimde parlayan bir ampulün

teline benziyordu. Beni ayakta tutan şey, kendi sonum olması pahasına da olsa, en son ve en zor saatlerinde türdeşlerimin yanında olma isteğiydi.

Borunun sonunda bir aydınlık belirmeye başladı. Ve sesler duyuldu -onların sesleri! Onlarca gırtlaktan yükselen ve yürekleri parçalayan miyavlama sesleri geldi kulağıma, acı çekenlerin korusu, tıpkı ölümün sesi gibi.

Birden paniğe kapıldım ve hızla çıkışa doğru koştum Kafamı borudan uzatarak, yana doğru çevirdim ve anında rengim attı. Korktuklarım başıma gelmişti. Sırça köşkün sakinleri, buraya yaptığım ilk ziyarette gördüğüm ve şimdi tıpkı arama bantlarının önüne dizilmiş bavullar gibi, iki sıra halinde duran sayısız kafesin içine tıklmışlardı. En ön sırada Adrian'ı gördüm. Korkularını serbestçe açığa vuranların aksine, sessizce kafesinde oturmuş, boş gözlerle önüne bakıyordu. Bu tuhaf kuyruğun nerede son bulunduğunu görünce, gözlerim fal taşı gibi açıldı: Seyyar hastanenin ameliyat masasında! Yalnızca üzerinde MAX yazan altın plakalı kafes boştu. Küçük bey her zamanki gibi yine evde değildi.

Geriye kalan üç kar maskeli adam, asıl mesleklerine dönmüş, doktor önlüğü giyinip, ameliyat eldivenlerini takmışlardı. Ama yine de birazdan başlayacakları gece vardiyası pek hayra alamet gözüküyordu. Ne yazık ki haklı çıkmıştım: Kusurlu hayvan materyali önce uyutulup, sonra da yok edilecekti.

Her yanından kötülük akan bu evin iyi kalpli sakini Fabulous da aslında -kendi açısından- bir kurbandı. Bu Tiffany-dişisi kafese kapatılmamıştı ve anlaşılan onu uyutmaya niyetleri de yoktu. Ama yine de çok daha büyük bir acıya katlanıyordu. Düzinelerce türdeşinin öldürülüşünü izlemek zorunda kalıyordu. Bu görüntü bana, diğer esirlerin gözleri önünde derileri yüzülen türdeşlerimizle ilgili anlattığı Asya hikâyelerini anımsattı. Yumuşacık kahverengi tüylü güzel, ağlayarak kafeslerin önünde oradan oraya koşuyor, patisini ve burnunu kafeslerin içine uzatıp, ölüm adaylarını sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu lanetli yerde ve bu canavar ruhlu sahiplerinin yanında yaşamaya devam ettiği takdirde, bu kötü anılarla nasıl başa çıkacağını düşünmek bile istemiyordum. Onun bu toptan temizliğe dahil edilmeyeceği, gün gibi ortadaydı. Bunun sırrı, MAX01'in üzerinde sürdürülecek diğer araştırmalarda çözülmeyi bekleyen kalıtım özelliklerinde yatıyordu.

Tuğlalardan örülü yapının sağ tarafını saymazsak, mekân oldukça rahat bir yuvayı yansıtıyordu. Tavandaki çelik konstrüksiyondan sarkan tavan lambalarının ışığı, parkelerin üzerinde, büyük flu daireler oluşturuyordu. Kocaman kubbeli pencerelerin ardında, kar dumanına gömülmüş semtimizin gölgesi görülmüyordu. Çok uzaklarda da, diğer yapılardan biraz daha parlak olan sırça köşk çarpıyordu göze.

Uyumlu bir ortamı yansıtan bu illüzyon, mekânın sol tarafında da devam ediyordu. Biraz uzakta, evin efendisi akşam yemeğini yiyordu. Maximilian Hutchkins, mermer çalışma masasının başına oturmuş, önünde duran altın yaldızlı tabaktan salata yiyordu -hem de salata! Bütün dünyayı etle ele geçirmek istemesine karşın, anlaşılan etle arası iyi değildi. Üzerinde yine, yerlere kadar uzanan kırmızı, kadife sabahlığı vardı. Bu haliyle keyfi gayet yerinde olan yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Yüzündeki derin çizgileri, sözde iyi kalpli ifadesi ve ak saçlarıyla, torunlarına bu akşamki gibi bir Noel akşamında Noel masalları anlatan tonton bir büyükbabaya benziyordu gerçekten de. Ama buz mavisi gözleri başka şeyler söylüyor, önünde gerçekleşen vahşi ve sahici masalı en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeden izliyordu. Duvar boyunca uzanan şömine sırtını ısıtırken, masanın üzerindeki Wolperting'ler de tıpkı tuhaf fabl varlıkları gibi etrafını çevreliyordu.

Doktorlar, istenmeyen tanıklar için son hazırlıkları yapıyorlardı şimdi. Beyaz önlüklülerden biri, öndeki kafeslerden birine eğilerek kapısını açıp, korkmuş bir türdeşimizi kısaça dışarıya çekerken, diğer iki doktor ameliyat masasının başına geçti. Lambaları yakıp, arkada duran çelik dolabı açtılar ve şırıngayla ampullerle dolu bir tepsi çıkardılar. Son barbarca sahne için gerekli donanım da hazır! böylece!

İlk aday tam da bej renkli Abessinier kedisiydi, hani sırça köşke yaptığım öğleden sonraki ziyaretimde tanıştığım şu küçük ebatlı panter. Gaddar işkencecinin elinde çırpınıyor, ölüm korkusuyla çılgık çılgınca bağııyordu. Birazdan kendilerini de bekleyen bu dehşet manzarası karşısında, diğerlerinin bağırtıları da giderek artıyordu. Kulakları sağır eden bu çılgınlık, tüm salonu titretiyordu adeta, ama oradaki insanların kalplerine dokunmuyordu bile.

Bu trajediye tanık olmamak için başımı çevirmek istedim. Ama sonra buraya kadar, bir korkak gibi saklanmak ve iş ciddiye binince gözlerimi kapamak, ama başka zamanlar da dünyanın ne kadar kötü bir yer olduğundan şikâyet etmek için mi geldiğimi sordum kendi kendime. Yanıtım: Hayır ve tekrar hayır! oldu. Bu iğrenç oyunu kılımı bile kıpırdatmadan izlemektense, kendime zehirli iğnelerden birini yapardım daha iyi! Siperimden fırlatarak, çırpınan Abessinier'i ellerinde sıkıca tutan doktorun bulunduğu yöne doğru atıldım. Öfkeden çıldırmış gibiydim, böyle bir durumda öfkenin pek yararı olmasa da. "Bacağını ısır!," "Suratını tırmala!" gibi düşünceler üşüşüyordu beynime. Bu arada çıkardığım nefret dolu sesler, ne yazık ki beni anında ele verdi ve adamların üçü birden bana yöneldi. Daha mesafenin yarısını bile kat edemeden, içlerinden birinin gayet umursamaz bir biçimde arkada taraftaki rafa uzanıp, şu çok tanıdık demir çubuklardan birini aldığını gördüm. Ne olduğunu bile anlayamadan nişan aldı ve atışı gerçekleştirdi. Tiz bir vızıldama sesi duyuldu ve bu kez ok sağ kalçama isabet etti. Acidan dengemi yitirdim, yalpalayarak taklalar attıktan sonra da parkelerin üzerine yığıldım. İlk şaşkınlığımı üzerimden atar atmaz döndüm ve arka bacağımı ısırdım. Dişlerimle, metal bir halkayla iğnenin arka kısmına tutturulmuş tüylere ulaşıp, lanet şeyi etimden çıkarmayı başardım.

Ama artık çok geçti! Kanıma karışan azıcık uyuşturucu madde, saatlerce uykuya dalmama neden olacak kadar etkili değildi belki ama, bedenimi yarı felçli hale sokmaya yeterliydi. Ayrıca yaşadığım heyecandan dolayı kan dolaşımının hızı iki, belki de üç kat artmış, böylece ilacın etkisini hızlandırmış olmalıydı. Ve tam da düşündüğüm gibi oldu. Bir anda müthiş bir baş dönmesi hissettim. Görüntü bulanıklaşmaya başladı, her şey yavaşlıyor, sonra da bir anda hızlanıyordu tekrar; sesler kulağımda yankılanıyor, sonra da uğulduyordu. Ayağa kalkmayı denedim, ama bunun olanaksız olduğunu anladım. İlaç beni etkisiz ve savunmasız bir seyirciye dönüştürmüştü. Öylece yatıp, sonunda sıra bana gelene kadar toplu katliama en ince ayrıntısına kadar katlanmaktan başka çarem yoktu.

Gülünç gösterimin başlamasıyla birlikte kafeslerdeki çığlıkların bir an kesildiğini algıladım. Ayrıca Adrian'ın tüm çaresizliğine karşın beni takdir edencesine gülümsediğini ve sonra da şaşkın bir halde kafasını salladığını gördüm. Bir de Fabulous'un kafeslerin önünde donup kaldığını ve üzgün gözlerle bana baktığını. Ama en önemlisi, genç doktorların suratında beliren alaycı gülüşün, tıpkı dev aynasındaki gibi grotesk biçimlere dönüştüğünü gördüm.

Bu komik ara oyunu, onları amaçlarından yalnızca bir an için alıkoymuştu. Aralarından biri ampulün ucunu kırdı ve içindeki zehri şırınganın iğnesiyle çekti. Bu arada diğerlerinin lastik eldiven geçirdikleri elleri de tam anlamıyla birer marangoz mengenesine dönüşmüş, Abessihier'i kılıcı bile kıpırdatamayacak biçimde kavramışlardı. Kafası bana dönüktü ve iğne karnına batıp şırınganın içindeki zehirli ve renksiz sıvı bedenine boşaldığı an, parlak yeşil gözlerindeki ylgın bakışları benimkilerle kesişti. Sonra gözlerindeki yaşam ışığı giderek söndü ve bakışları donuklaştı, sıçramaları kesildi, göz kapakları kapandı, uzun ve sesli bir inilti duyuldu -ve sonunda Abessinier de artık bu dünyadan göçüp girmişti.

Bütün türdeşlerim sızlanmayı kesmiş, nefeslerini tutmuşlardı. Fabulous ameliyat masasının dibinde yığılıp kalmıştı. Fabrikada bir anda hâkim olan sessizliğin içinde, yalnızca Maximilian'ın yemek yerken çıkardığı çatal bıçak sesleri duyuluyordu. Ne mide vardı ama herifte! Doktorların Abessinier'i serbest bırakmasıyla, kafası ve arka bacakları aşağıya doğru sarktı. Cellatlarının elleri arasında tıpkı tersine dönmüş bir U harfi gibi sallanıyordu. Sonra onu ameliyat masasının üzerine fırlattılar. Birazdan aynı yerde bir yığın ölü beden birikecekti. Bütün bunları uyuşmuş halimle tıpkı bir korku filmi izliyormuşçasına algıliyordum. Gerçek ve derinden etkileyici olan, beni ve hepimizi saran hüzündü yalnızca. Bütün dünya bizim için bir göz yaşı gölüne dönüşmüştü. Kafestekiler de artık inlemiyorlardı. Sessizce göz yaşı döküyorlardı.

Fazla zaman kaybetmeden -kim bilir belki de parça başı para alıyorlardı- katillerden biri bir sonraki kafese eğildi. Ve bu kez piyango Adrian'a vurmuştu! Bakır gözlü Dandy, kaba bir biçimde kafesten dışarı sürüklenirken hiç karşı koymadı. Kaderinin bu son dönemecini tam da kendisinden beklenebilecek bir tutumla kabulleniyordu. Gözlerimin içine, "korkarak sonu beklemek yerine, hayatı doludizgin yaşamak gerek" der gibi baktı. Sözlere gerek kalmadan da onu anlıyordum ve onu son kez selamlamak için kolumu kaldıracak gücüm olmadığından, başımı eğer gibi yaptım. Adrian bu işaretimi anlamıştı ve lastik eldivenli katiller, bacaklarını dört bir yana uzatmadan önce bana gülümsedi.

Yeniden bir ampul kırıldı ve şırıngaya zehir çekildi, hatta bir basketbol oyununun sonucuyla ilgili yorum yapacak zaman bile bulundu. Sonra da şırıngayı kavrayan el, acımasızca Adrian'ın kıvrık, kızıl kahverengi tüylü karnına doğru indi. iğnenin ucu ete battı ve....

Derken, birden tuhaf bir ses duyuldu. Hayır, aslında bu bir ses değildi, bir şarkıydı. Biri şarkı söylüyordu, hem de bağıra bağıra ve sesi tüm binada yankılanıyordu. Ama belki de gerçekte hiçbir şey duyulmuyordu. Uyuşturucunun etkisiyle "uçan" beynim, bana kötü bir şaka da yapıyor olabilirdi. Belki de sonunda aklımı tamamen yitirmiştim ve gerçekleri reddedip, sonsuz bir huzurun özlemi içindeydim. Şarkıyı söyleyen kişinin sesi gerçeküstü bir güzellikteydi, dinleyeni çıldırtacak derecede kulakları okşuyordu, bir meleğin sesiydi adeta. Ve üstelik de benim en sevdiğim şarkıyı söylüyordu:

Somewhere over the rainbow
Way up high
There's a land I heard of
Once in a lullaby

Somewhere over the rainbow
Skies are blue
And the dream that you dare to dream
Really does come true...

Gerçeklerin üzerinde kontrolümü yitirme korkusuyla, hüznümü mükemmel biçimde yansıtan bu şarkıya tapınma arasında gidip geliyordum. Bu şarkıyı yalnızca ben mi duyuyordum yoksa?

Hiç de bile! Doktorların üçü de aynı biçimde irkilmiş, şaşkınlıkla sağa sola bakmıyorlardı. Maximilian çatalını bıçağını tabağın üzerine fırlatmış, boğazına salata takılmışçasına sandalyesinden sıçramıştı. Kafeslerdeki kardeşlerim de nefeslerini tutmuş, demir parmaklıkların ardından sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. Gerek katiller, gerekse kurbanlar kafalarıyla aynı hareketleri gerçekleştiriyorlardı.

Ve kısa bir süre sonra da tüm bakışlar, tıpkı devasa kaburga kemikleri gibi duvarları saran borulardan birine odaklandı. Hem de tam olarak benim de içinden çıktığım borunun deliğine. Ses o boşluktan geliyordu. İğneci, şaşkınlıktan ne yaptığını unutmuş, zehri boşaltmadan iğneyi Adrian'ın karnından çıkarmıştı tekrar. Adrian, Fabulous, kafes sakinleri, sözde doktorlar, Maximilian ve ben; hepimiz, büyülenmiş gibi ve soluk bile almadan borunun deliğine dikmiştik gözlerimizi. Bir anda şarkı kesildi ve delikteki karanlığın içinde bir çift parlak göz belirdi.

"Herkes merhaba!" diye seslendi Max ortaya. Hem bizlerin, hem de insanların anlayabileceği tuhaf bir dilde konuşuyordu.

Aslında var olmaması gereken bir surat çıktı ortaya ve korkudan geriye doğru sendeleyerek sandalyeyi deviren Maximilian'a kısa, ama öldürücü bir bakış fırlattı.

"Ve Tanrı'yı da en içten duygularıyla ayrıca selamlıyorum. "

Borunun içinden kan ve etten çok hayal ürünü bir yarattığı andıran bir varlık çıktı. Max, anne ve babasının hayranlık uyandırıcı ve aynı zamanda da ürkütücü bir karışımıydı. Kahverengi tonlarındaki uzun, ipeksi tüylerini, ucuna doğru yuvarlaklaşan kulaklarını, tüylü kuyruğunu ve kaslı bedenini Fabulous'tan almıştı.

Ancak bu beden, genç bir insan bedeni büyüklüğündeydi ve insana ait başka özellikler de taşıyordu.

Babasından ona kalan en önemli ayrıntı, masmavi delici gözleriydi. Yani gözleri insan gözleriydi, ama göz akı o kadar beyazdı ki, güneşin altında parlayan karlar bile onun yanında sönük kalırdı. Burun ve çene yapısı, tıpkı bir kedininki gibi öne doğru sivriliyordu, ama yine de insanların düz yüz yapısına uyum sağlıyordu. Bu mucize varlık bir insanın dudaklarına ve Felidae'lerin keskin dişlerine sahipti. Beyaz bıyıkları, bir erkeğin bakımlı bıyıklarını andırıyordu. Kolları ve bacakları, el, ayak ve patilerden oluşan yepyeni bir kreasyonu oluşturuyordu. Ön patilerindeki kemikleri, orağı andıran ve kocaman pençeleri olan parmakları uzuvlara dönüşmüştü. Bu sahici fabl yarattığı, iki ayakları üzerinde dik duruyordu. Ama hareket ettiği zaman dört ayaklıların ilerleme pozisyonunu alıyordu.

Max'i asıl farklı kılan özellik ise, nefes kesen güzelliğiydi. İnsanların gözünde mükemmel evcil hayvanı oluşturacak nitelikteydi. Ancak anlaşılan, gerçeğe dönüşen bu evcil hayvan hayalinden beklenen psikolojik özellikler konusunda, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Görünüşe bakılırsa, burada toplanmış olan insanlar, hayvani Adion'un ani ortaya çıkışından pek memnun kalmamışlardı. Ya da tam tersine seviniyorlardı, ama memnuniyetlerini belli etmiyorlardı yalnızca. Ne de olsa en başından beri onu istedikleri yere altın harflerle bezenmiş devasa kafesin içine getirmeyi başarmışlardı. Doktorların belli belirsiz bir biçimde Adrian'ı bırakıp, yavaşça arka taraftaki dolaba doğru hareket ettiklerini fark ettim. Neyin peşinde olduklarını kestirmek hiç de zor değildi: Uyuşturucu silahlarının!

"Vay be, ne gösteri ama!" dedi Max ahenkli sesiyle. "Umarım bir şey kaçırmamışımdır. Her neyse, asıl eğlence şimdi başlıyor zaten, değil mi babalık?"

Tıpkı sarayına saldıran devrimcilerden kaçan bir kral gibi, uzun sabahlığının ucunu yerlerde sürüyerek duvar boyunca ilerleyip sıvışmaya çalışan ve korkudan benzi atmış Maximilina'a baktı. Hedefi, elektronik kilitli çelik kapılardan birine ulaşmaktı. Max onu umursamadan, salonun ortasındaki ışık huzmelerinden birinin altında durdu. Tıpkı gökyüzünden düşen bir meleğe benziyordu bu haliyle.

"Davetin için teşekkürler, anne..." dedi Fabulous'a dönerek. Fabulous ezik bir ifadeyle ona baktı ve yenir den gözyaşlarına boğuldu. "Sana böyle hitap etmemin bir sakıncası yoktur herhalde -ne de olsa oldukça karmaşık bir geçmişim var. Benim bile ara sıra kafam karışıyor. Beni karnında taşıyan ve dünyaya getiren kişi Manila'nın yoksul semtlerinden gelen Filipinli bir kadındı. İnsanların, başka bir insanı nasıl da bir hayvana dönüştürebildiklerini görüyoruz böylece. Yeter ki vizyonları olsun -bir de bin dolarları! Filipinli kadının hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum doğrusu. Yani bu tuhaf doğumdan ve dünyaya ne tür bir yaratık getirdiğini gördüğünde yaşadığı şoktan sonra başına bir şey gelmedi mi, demek istiyorum. Her neyse, ne olursa olsun sen sonsuza dek benim asıl annem kalacaksın, Fabulous. İkimiz de, benim senin hücrelerinden var olduğumu biliyoruz. Ha, laboratuvarındaki savaş parolamı neydi: Sakla samanı, gelir zamanı!"

Max yana doğru baktı. Doktorların üçü de bir anda tıbbi cihazların arasında duran dolaba atıldılar ve kapılarını açarak birer tüfek aldılar. Max şaşırmış gibi yaparak, onları uzaktan izlerken, onlar korkudan titreyen parmaklarıyla silahlarına uyuşturucu mermiler dolduruyorlardı. Sonra da tüfeklerini yarattığın üzerine doğrultarak, gözlerini dürbünün merceğine dayadılar.

"Hadi çocuklar, oyun bozanlık yapmayın!" diye somurttu Max. "Tam eğlenmeye başlamışken şu bambam-saçmalığa başlıyorsunuz yine. Bakın, size bir önerim var: Siz kafeslerin kapılarını açın, ben de size söz Veriyorum, boyunlarınızı kırmak yerine sizi daha insancıl bir biçimde öldüreceğim."

Anlaşılan beyaz önlüklülerin bu teklifi kabul etmeye pek niyetleri yoktu. Ararlarından biri ateş etti, bu da diğerleri için bir işaretti. Hepsisi sırayla tetiğe bastı ve uyuşturucu mermiler vızıldayarak havada uçuşmaya başladı. Ama Max çoktan, bir hayalet gibi durduğu yerden en az beş metre yüksekliğe fırlamış, tavandaki çelik konstrüksiyona tutunmuştu. Bu inanılmaz akrobatik hareket, yer çekimi kanunu hakkında ciddi şüpheler uyandıracak nitelikteydi. Öte yandan zıplayışı gerçekleştiren varlık, kedi bedenine sahip bir insandı; yani zıplayış yüksekliği, beden ağırlığına oranla kıyaslandığında, böyle bir akrobatik gösteri mucize sayılmazdı. Ancak reaksiyon yetisi gerçekten de hayranlık uyandırıcıydı.

Max, çelik konstrüksiyona tutunarak, tıpkı uyarıcı ilaç almış bir şempanze gibi doktorların bulunduğu yöne doğru ilerledi. Bu arada tavandan sarkan lambaları da havada savuruyor, muhteşem bir ışık gösterisine neden oluyordu. Doktorlar Max'in üzerine ateş etmeyi sürdürüyorlardı ama mermiler, hareket halindeki hedefi şaşırp, çelik ağdan sekiyordu. Sonunda çekmecelerden çıkardıkları gerçek silahlara ve mermilere sarılarak şanslarını denediler. Ama kablolarla tutunarak lambadan lambaya atlayan, hatta uçan hayaletle karşı başarılı olamadılar. Kurşunlar Max'i hep kıl payı sıyrarak geçti.

Sonunda cambaz hedefine ulaştı ve kendini ameliyat masasının yanına, avcılarının arasına bıraktı. Beyaz önlüklülerden ikisi, silahlarını yeniden doldurmakla meşguldü. Max'a en yakın duran üçüncü doktor da aslında onu kolayca vurabilirdi; ama bir anda burnunun dibinde beliren canavarın, birden ağzını açıp bembeyaz parçalama dişlerini göstermesiyle tüm cesaretini yitirmişti. Suratı kireç gibi oldu ve elindeki silahı yere düşürdü. Arkadaşlarından biri de aynısını yaptı. Sonuncusu ise son derece eğlenceli bir şey söyledi:

"Ben burada yalnızca görevliyim!"

Max elinden tüfeği aldı ve namluyu tam gözlerinin arasına sapladı. Cilalanmış demir, uzun saçlı gencin alnını deldi. Hayalet, namluyu tekrar kafatası kemiğinden dışarı çektiğinde, çamurumsu ve tıpa büyüklüğündeki delikten oluk oluk kanlar fışkırdı. Alnı delinen adam gözlerini, yalnızca göz akı görünene kadar çevirdi ve yere yığıldı. Diğerleri, bayılmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Derken Max, hışımla arkasını döndü ve tetiği çekti. Çelik kapının yanında bulunan elektronik kilidin düğmesini nişan aldı ve ateş etti. Kapıya neredeyse ulaşan Maximilian, kilidin güçlü bir patlama sesiyle bin parçaya bölünmesiyle bağırarak kenara atladı ve son anda kendini kurtarmayı başardı.

"Bir süre daha bizimle kal, babalık," dedi Max ve kana bulanmış tüfeği kenara fırlattı. "Sana daha bazı sorularım olacak. Kim bilir, bu kadar uzun bir süre görüşmedikten sonra belki sen de bana bir şeyler sormak istersin."

Korkudan tir tir titreyen beyaz önlüklülere döndü tekrar. Bir tanesinin tam ayağının dibinde sarı bir sıvı birikintisi oluşmuştu.

"Kafesleri açın!" diye emir verdi Max.

Her ikisi de denileni yaptı ve kafeslere koşarak, birer birer kapıları açtı. Kendilerini dışarıya atan ilk türdeşlerim, beklendiği gibi borunun çıkış deliğine değil, benim yanıma koştular. Dört bir yanımdan bana destek olarak, beni titrek bacaklarının üzerine kaldırmaya çalıştılar. Adrian da ameliyat masasından zıplayarak yanıma geldi. Bense büyülenmiş bir halde, gözlerimi Max'dan ayıramıyordum. Max, ameliyat masasının üzerindeki Abessinier'in cansız bedenine bakıyordu.

"Zavallı hayvan," dedi. "Bu kötü adamlar seni öldürdüler mi? Bunu kişisel algılamamaksın, anlıyor musun? Eski çağlarda biz insanları yerdik. Şimdi de onlar bizi yiyor. Bu kadar uzun bir süre sonra hâlâ kin güdebilmeleri ne kadar da ilginç."

Cesedi elleriyle kavrayıp, tıpkı bir atkı gibi boynuna doladı. Sonra da dönüp, bütün dolapları ve çekmeceleri kurcalamaya başladı.

"Francis, sen gerçekten de bu bölgenin en iyisisin," diye sırtı dönük bir halde bana seslendi. "Sonunda biri çıkıp da tüm bunların bir bilmece oyunu olduğunu anlayan kadar, etrafa kaç işaret bıraktığımı gerçekten hatırlamıyorum. Bunu neden yaptığımı merak ediyorsundur. Belki inanmayacaksın ama, çok fazla zamanım vardı ve canım sıkılıyordu. Kadınlarla da pek aram yoktur, anlarsın ya? Ama bunu bize Maximilian az sonra daha ayrıntılı biçimde açıklayabilir. Neyse, sonunda bilmeceyi "çözdün, böylece karmaşa da sona ermiş oldu. Bundan sonraki işlerinde de sana iyi şanslar ve başarılar dilerim... ve bu bir şaka değil, uzun bir hayat dostum!"

Görünüşe göre aradığı şeyi dolaplardan birinde bulmuştu. Beyaz bir bidon çıkardı ve ameliyat masasının üzerine koydu. Bidonun üzerinde yer alan büyük bir üçgenin ortasında alev resmi vardı. Bu işaret, bidonun içinde yanıcı madde bulunduğunu açıklıyordu.

Beyaz önlüklüler son kafesleri de boşaltmış, tüm esirleri serbest bırakmışlardı. Max'in kolayca ulaşabileceği uzaklıkta duruyorlardı. Pençeleriyle her ikisini de enselerinden yakaladı.

"Ne dersiniz, çocuklar," dedi. "Bu şey sizde de aynı etkiyi gösterir mi acaba?"

Burunlarını, üzerinde şırıngaların ve zehirli ampullerin bulunduğu tepsiye yapıştırdı.

"Hayır, hayır!" diye bir tanesi yalvarmaya başladı. "Ne olur yapma!" diye diğeri de haykırdı.

"Neden?" diye, karşılık verdi Max. Bir yandan şaşırmış gibi davranıyor, bir yandan da sırtıyordu.

"Başkalarına önerdiğiniz ilaçlar size de iyi gelmeli, öyle değil mi? İğneleri hazırlayın!"

"Lütfen, biz yalnızca sıradan işçileriz..." diye adamlardan biri yakarmaya başladı. "Bize acı, lütfen, lütfen..."

"İğneleri hazırlayın dedim!" diye bağırdı Max ve adamın suratını tepsiye çarptı. Tekrar doğrulduğunda, burnundan nehir gibi kanların aktığı görüldü. Max, adamın burun kemiğini kırmıştı.

Doktorlar zırlayarak ve inleyerek iğneleri hazırladılar ve iğnenin hava yapmaması için bir miktarını havaya akıttılar. Sonra iğneleri kollarına dayadılar, ama sıra iğneyi batırmaya geldiğinde duraksadılar. Max, sabrının iyice tükendiğini göstermek istercesine soluk alıp göğüs kafesini şişirdi. Tüm salonda yankılanan hıçkırıklar eşliğinde iğneler ete gömüldü, zehir damarlara boşaldı ve sonunda adamların kolları güçsüz bir halde masanın üzerine düştü. Her ikisi de birbirine, telepatik yolla iletişim kurmuş gibi bomboş gözlerle bakıyordu, iğneler, tıpkı garip takılar gibi hâlâ kollarında sallanıyordu.

"Bakın işte, insanlarla hayvanlar arasında sanıldığı kadar büyük bir fark yokmuş," dedi Max ve omuzlarına birer şaplak indirdi. Beyaz önlüklüler yana devrildiler ve kasılmış halde yerde yığılı kaldılar.

Max, bidonun kapağını açtı ve pençesiyle boynundaki Abissinier'i aldı. Diğer pençesiyle de bidonu kavrayıp eğdi ve içindeki kimyasal maddeyi yerlere dökerek Maximilian Hutchkins'in üzerine yürümeye başladı. Maximilian, duvardan şömineye doğru geri geri gidiyordu yavaşça. Tavandan sarkan lambalar, dehşet dolu bir surat ifadesini aydınlatıyordu. Kılı yaratık, parkelerin üzerinde sulu bir iz bırakarak üzerine doğru gelirken, kırışık yüzünde tikler oluşmaya başladı, özellikle de gözlerinde. Maximilian baştan aşağıya titriyordu ve anlaşılan nefes darlığı çekiyordu. Uzun, beyaz saçları dimdik olmuştu. Bu haliyle bir kaçık gibi görünüyordu. Buna şaşkınlık gerekirdi, ne de olsa kaçıklığın en olgun evresinde bulunuyordu. Bu olaydaki son düellonun Adrian ile benim aramda gerçekleşeceğini sanmıştım hep. Bu düello, kurnaz dedektif ile alçak katil arasında gerçekleşmiş olsaydı, yine bir anlamı olacaktı. Ama düellonun bu versiyonu, gerçekten de "kaçık" sıfatını fazlasıyla hak ediyordu.

"Ben, insanlığın kâbusuyum," dedi. Max ve Abessinier'i, sanki en iyi dostuymuş gibi tüylü suratına sürdü.

"Ben, insan ruhuna sahip bir Felidae'yim -ne yazık ki insan yüreğine de sahibim. Bu sence normal mi, baba? Yani, sen gerçekten doğanın böyle bir şeyi öngördüğüne inanıyor musun? Ya da Tanrının? Ya da borsa denetçilerinin? Bana ne söyleyeceğini biliyorum. Konu paraydı, hem de büyük para. Hal böyle olunca da, etik değerler birazcık göz ardı edilebilirdi tabii. Duygular da öyle elbette. Ama ikimiz de, hikâyenin sonunun bu kadar basit olmadığını ve gerçeğin yalnızca bundan ibaret olmadığını biliyoruz, değil mi babalık? Gerçekte, duyguların bir önemi vardı, en azından biraz: İnsanların ölümsüzlük arayışları. Lanet olası moruk, boktan genlerini kılı bir canavarda ölümsüzleştirmek yerine, sen de tıpkı bütün yaşlanmış hükümdarlar gibi kendi türünden bir kadını hamile bırakamaz mıydın! Evet, doğru duydunuz, millet..."

Yan gözle bize baktı. Hep birlikte kanalizasyon borusuna yakın bir yere tünemiştik.

"... insan olan bölümüm, orijinal bir Maximilian Hutchkins! Onun gibi kötü ve değersiz. Bunu yapmaktan kendini alamadın, değil mi baba? İnsan özellikleri taşıyan mükemmel bir evcil hayvan olacaksa, o senin ve en sevdiğin hayvanın bir karışımı olmalıydı. Senin bu büyüklük hastalığın midemi bulandırıyor!"

Maximilian oğlundan geri geri kaçmaktan vazgeçti ve başını öne eğerek, yanan şöminenin önünde durdu. Titriyordu ve ağlıyordu, sefil hayatı için ağlıyordu. Max tam karşısına dikildi ve bidonu yere bıraktı. Yerlere döktüğü sıvı, tüm salona yayılmıştı ve arkadaşan tıpkı bir göl gibi ışıldıyordu.

"Şimdi sana üç soru soracağım, baba. Umarım bana doğru yanıtları verirsin. Aksi taktirde seninle, aslında ikimizin de ait olduğu yerde, cehennemde tekrar görüşürüz!"

Maximilian'dan yürekleri parçalayan bir hıçkırık yükseldi.

"Sosyal ilişkiler," diye konuşmasını sürdürdü Max. "Neden söz ettiğimi anladın mı, baba? Yani demek istediğim, bazen kendi türünden birileriyle konuşmak istersin. Diğer, kişinin aynasıdır derler. Ve diğer olmadan, kendin de var olamazsın belki de. Herkesin dostlara gereksinimi vardır; seni ayakta tutan şey, düşmanlarının hasedi olsa da. Uzun lafın kısıası: Benim türümden bir örnek daha bulunuyor mu, baba?" Maximilian yavaşça başını salladı.

"Hayır," dedi. Çok itici bir sesi vardı, kalın ve sert, tıpkı bir mağaradan gelen hırıltılar gibi. "Sen bir prototipsin. Ne yazık ki bizim düşündüğümüz kadar mükemmel olmadın. Eğer günün birinde başka örnekler de üretilirse, senden çok daha farklı olacaklar."

"Yanlış yanıt!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Max ve elindeki Abessinier'i tıpkı bir topuz gibi holding patronunun kafasına indirdi. Maximilian sol kulağını tuttu; kulağını ovaladığında, boynuna doğru kanların aktığı görüldü.

"Doğru yanıt: üreme," dedi Max. Yaşlı efendisine karşı hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. "Cinsel organlarım yeterince gelişmemiş; ben kısırım, cinsiyetsizim. Sanırım böyle olmamı siz istediniz. Mükemmel evcil hayvan, kontrolsüz bir biçimde çoğalmamalıydı. Türünün tek örneği olmalıydı ve Animalfarm tarafından yepyeni, hiç kullanılmamış olarak üretilmeliydi. Buna üretim tekeli derler. Çoğalma, yalnızca kopyalama yöntemiyle gerçekleştirilebilir. Bu yüzden de bana cinsiyet verilmedi. Bunu değiştirmenin ve benim akraba türlerle çiftleşip, çocuk sahibi olabilmemin bir yolu var mı, baba?"

"Hayır, bu da olanaksız, Max," diye yanıtladı babası. "Böyle bir şey senin için asla mümkün olmayacak."

"Yanlış yanıt!" diye yeniden bağırdı Max ve Maximilian'a Abessinier ile vurmaya devam etti. Yaşlı adamın diğer kulağından da kanlar akmaya başladı. Acısını biraz olsun dindirmek için, kulağını ovalama zahmetine bile girmiyordu artık. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöküp, kan revan bir halde, başarısız bir deney kurbanı olan oğluna bakıyordu.

"Ve şimdi de soruların sorusu geliyor: Erken yaşlanmayı durdurup, eskiye döndürmenin bir yolunu buldunuz mu?"

"Evet," diye şaşırtıcı bir yanıt verdi yaşlı adam. Max'in beyaz gözleri, bir an için pembeye dönüşmüştü sanki. "Başladığımız deney, Agatha'nın ve Dr. Gromyko'nun bizden ayrılmasından sonra da tüm hızıyla sürdürüldü. Birçok çocuk hastalığı için çözümler bulduk. Ama ne yazık ki benim güzel oğlum, biricik oğlum, erken yaşlanma konusunda senin için artık hiçbir şey yapılamaz. Birkaç hafta içinde benim gibi yaşlı biri olacaksın. Ve sonra da..."

"Yanlış yanıt!" diye bağırdı Max, bu kez babasına vurmadı. "Yanlış yanıt, baba! Yanlış yanıt, baba!..."

Abessinier'i havaya savurdu ve bidonu alarak, içindeki tüm sıvıyı Maximilian'in üzerine boşalttı. Sonra da eğilip, onu şefkatle kollarının arasına aldı ve tüm gücüyle ayağa kaldırarak sessizce ve uzun uzun bize baktı. Gözleri, daha önce hiç olmadığı kadar parlaktı, ama bu kez yaşlarla doluydu. Sonra acı acı gülümsedi ve bana göz kırparak sırtını döndü.

"Eve gitme zamanı geldi, baba," dedi ve kollarının arasında tuttuğu Maximilian ile birlikte şöminenin içine atladı. Alevler her ikisini de anında sardı ve kollarını açıp onları bekliyormuşçasına yutuverdi.

"Hayır, hayır, bunu yapma Max!" diye çılgık attı Fabulous salonun diğer köşesinden ve hızla şömineye doğru koşmaya başladı. "Biz bir aileyiz!" diye bağıırıyordu sürekli. "Biz bir aileyiz! Biz bir aileyiz!..."

Fabulous yolun yarısına ulaştığında, Adrian'ın onu durdurmak için ileriye atılmak istediğini fark ettim.

"Artık çok geç, Adrian," dedim ve şömineye işaret ettim. Alevlerin arasından Max'in, kömürleşmiş ayağıyla kor bir odun parçasını şöminenin dışına ittiği görüldü. Ateş topu halindeki odun parçası yıldırım hızıyla ileriye, şömineden parkelerin üzerine yuvarlandı ve göz açıp kapayıncaya kadar yerdeki sıvıya ulaştı. Bir anda her taraftan devasa alev duvarları yükseldi ve tıpkı bir ejderhanın nefesi gibi, yüzümüze bir sıcak hava dalgası çarptı. Fabulous, kasırganın içinde yok olan kuru bir yaprak gibi, cehennem alevlerinin arasında kaybolmuştu.

Fabrika, dayanılmaz bir uğuldamayla alev denizine dönüştü. Alevler, tıpkı aç canavarlar gibi dört bir yana uzanıp, yutmaya yarayan her şeyi ele geçiliyorlardı. Sarı, turuncu, kırmızı ve mor dalgalar halinde tavana kadar yükselip, her tarafı sahipleniyorlardı. Duvarlar bile alev aldı. Uzaktan, çalışma masasının üzerindeki Wolpertinger'lerin, yandığını gördüm. Kanatları, gözleri,, gagaları ve boynuzları önce parlayıp, sonra da boğuk bir "paff!" sesiyle yok olup dağılıyordu.

"... Francis, Francis!"

Bu kez uyaran Adrian oldu. Etrafa bakındım ve ikimizin dışında diğer kardeşlerimizin borunun içinde kaybolduklarını fark ettim.

"Geç kalmadan çıkalım!" dedi sert tüylü dostum ve karnımın altına sürünerek, beni havaya kaldırdı. Delikten geçerek boruya girmeyi başardım, Adrian da yanıma geldiğinde, bu lanetli yerden hemen uzaklaştık. Hızla ilerlerken, gök gürültüsünü andıran boğuk patlama seslerini duyduk uzaktan. Eski fabrika, Max'in ve Maximilian'in cehennemi olmuştu. Depoyu dumanlar sarmıştı, ama alevler henüz buraya ulaşmamıştı. Böylece duvardaki delikten binayı rahatlıkla terk edebildik.

Dışarıda şahane bir manzara vardı. Fırtına sona ermiş, yerini binlerce yıldızla bezenmiş, berrak ve lacivert bir gökyüzüne bırakmıştı. Soğuk ve temiz hava bana oldukça iyi geldi; uyuşukluğumu alıp götürdü ve kafamı toparlamamı sağladı. Adrian ve ben, diğer arkadaşlarımızın toplanıp bizi bekledikleri karlı tepeye vardık. Hepsi de, ölümün nefesini her an enselerinde hissederek yaşlılar olmalarına karşın, hayatım boyunca bu kadar neşeli bir topluluk görmemiştim. Eski geleneğe göre burunlarını birbirlerine sürüyorlar, rahatlamış bir halde miyavlıyorlardı. Yaşamdaki her gün, her saat, her dakika, korunmaya ve kutlanmaya değerdi. Ve yakında tüm zamanlarını cennette arp çalarak geçirecek olan günleri sayılı bu türdeşlerim bile geriye kalan kısa yaşamları için sevine biliyorlarsa, ben bunu haydi haydi yapabilirdim.

Anlaşılan Adrian da, burnunu benimkine sürttüğünde aynı sonuca varmıştı ve "Biliyor musun Francis, düşündüm de, benim bu deney hayvanlarından biri olmam, söz konusu olamaz. Agatha'nın yanına bebekken gelmiş olmalıyım. Birincisi, ben bu moruklardan daha güzelim, daha akıllıyım ve daha güçlüyüm. İkincisi de bir keresinde Gromyko'nun Agatha'ya, incelemelerde hangi hayvanın deney hayvanı, hangisinin dışarıdan geldiğini karıştırdığından şikâyet ettiğini duymuştum."

"Gerçekten bunu duydun mu?"

"Duyduğumu sanıyorum."

"Ve bu da senin için yeterli, öyle mi?"

"Aslında değil. Ama her şeyi oluruna bırakıp, unutup, yalnızca hayatın tadını çıkaramaz mıyız?"

Bana göz kırıp, hınzırca gülümsedi.

Derken, birden büyük bir gürültü duyuldu arkamızda. Dönüp, tepeye baktık. Fabrikanın camları çerçevelerinden fırlamış, tuz buz olup etrafa saçılıyordu. Ardından da sayısız ateş topu, tahta, taş ve cam parçaları uçuşmaya başladı. Bina, temeline kadar kül olacaktı. Neyse ki patlama, bölgemize zarar verecek kadar yakında gerçekleşmemişti. Fabulous'u ve tuhaf aile anlayışını düşündüm. Oğlunu çok seviyor olmalıydı. Ve ilginç bir biçimde Maximilian'i da seviyordu. Elbette, yumurtalarının alınmasına ve bunların, insan ve hayvandan oluşan inanılmaz bir karışım elde etmek için kullanılmasına karşı gelememişti. Ama onun da bu olayı gizliden gizliye onayladığı ve belki de biraz gurur duyduğu duygusuna kapılıyordum. Şimdi de kendi hayalinin peşinden gitmişti, bütün hayallerin bittiği ve başladığı yere.

"Ha, bu arada Francis," diye tekrar söze başladı Adrian. "Önümüzdeki ilkbaharda kendime bir eş aramayı düşünüyorum. Eğer araya girecek olursan, yeni filizlenen dostluğumuz anında biter. Anlaşıldı mı? Hem sen zaten çirkin, yaşlı bir çuvalsın ve bu taraklarda bezin olmaz artık..."

Başımı salladım ve yola koyulmak için işaret verdim. Fabrika arkada tek dişi kalmış canavar gibi kudurup dururken, biz hep birlikte ağır ağır tepeden indik. Yıldızlar yolumuzu aydınlatıyordu. Benim yuvam belliydi. Ama ya yersiz yurtsuz kalan bu kardeşlerim, birileri çıkıp, onlara evlerini açana kadar nerede kalacaklardı?

Aklıma harika bir fikir geldi. Ancak, birazdan tüm bu titrek ekibi tuvalet penceresinin önünde görünce, Gustav'ın suratının ne şekle gireceğini düşünmek bile istemiyordum doğrusu. Ama hayat her zaman bir biçimde devam ediyordu hep. Ve sonunda da hep iyi şeyler oluyordu aslında. Yaşamın en güzel yanı, sıradanlığıydı. Sıradan, küçük Francis'in ruhuna derin bir huzur çömtü ve tüm yaşananlara karşın, Noel'in gelişine yine deliler gibi seviniyordu. Kendini o kadar iyi hissediyordu ki, içinden şarkı söylemek gelmişti (7). Evet, şarkı söylemeye başladım, bir süre sonra diğerleri de bana eşlik etmeye başladılar, hatta sert tüylü Adrian bile. Yıldızlı gecede, dondurucu soğuk eşliğinde sevgili bölgemize yaklaşırken, bütün ağızlarda aynı şarkı vardı:

Somewhere over the rainbow
Blue birds fly
Birds fly over the rainbow
Why, oh why can't I?

Where troubles melt like lemondrops
Way upon the chimney tops
That's where you'll find me

Somewhere over the rainbow
Blue birds fly
Birds fly over the rainbow
Why, oh why can't I?

EK

1) Dondurucu soğukların ve hava şartlarının kedileri etkilemediği görüşü, oldukça yaygın bir yanılgıdır. Kadife tüylü postlarının, onları doğanın olumsuz etkilerine karşı koruduğu düşünülür. Dondurucu geceyi, üzerinizde en kalın giysilerinizle, bir köşe başında geçirmek zorunda kaldığınızı bir düşünün? Uyku tulumu olmadan ve ateş yakmadan, kalın kürk mantonuzun bile sizi uzun süre soğuğa karşı koruyamadığını göreceksiniz. Vahşi olanlar da dahil, bütün kediler için uzun süre soğukta kalmak, hayati tehlike oluşturabilir. Aşırı soğuklarda hayvanlar, içgüdüsel olarak içe doğru kıvrılırlar ve ölümcül sonuçlar doğurabilecek ısı kaybını önlemek için, yüzlerini kuyruklarıyla örterler. Ancak tüyleri ıslanıp, koruyucu etkisini yitirdiğinde, bu güvenlik önlemlerinin hiçbirisi işe yaramaz. Bu yüzden kediler, özellikle soğuk ve yağışlı havalarda, olumsuz hava şartları karşısında daha da savunmasız hale gelirler. Derecenin göstergesi eksilere düştüğünde, bir sokak kedisinin soğukla başı derde girmesi, hiç de uzun sürmez. Kışı kronik iltihaplanma veya soğuk şişkinliği, donma gibi olumsuz etkilerle geçirir. En kötü şartlarda da, yani vücudun ısı kaybetmesiyle ölüm gerçekleşir. Önce bacaklar, kollar, patiler, kulaklar veya burun gibi hassas bölgeleri donma belirtileri gösterir. Soğuk havanın, kedide ısı kaybına neden olduğunu gösteren değişik ipuçları vardır: hareketsizlik, beyazlaşmış iş etleri, titremenin azalması, kuyruğun ve patilerin soğuk olması. Çok küçük ve çok yaşlı kediler, soğuğa karşı daha da dirençsiz olurlar. Isı kaybına uğramış bir kedi yavrusu, doğru dürüst yutkunamaz ve bu nedenle her türlü gıdayı reddeder. Kedinizin soğuktan zarar gördüğünü düşünüyorsanız, onu dikkatlice bir yün battaniyeye sarmalısınız. Hafif bir masaj da, başvurulabileceğiniz etkili bir ilkyardım yöntemidir. Ancak masaj sırasında, soğuktan meydana gelen şişkinliklere dokunmamak gerekir.

2) İnsanlar, gençlik iksirleriyle veya sonsuza dek genç kalmanın formülüyle zamanı durdurarak, yaşlanmayı önlemek için birçok şeylerini feda ederlerdi. Genellikle köpeklerden daha uzun yaşayan kediler, bu amaca en azından yaklaşık olarak ulaştılar: oldukça gösterişli bir biçimde yaşlanırlar ve yaşamlarının sonuna kadar canlılıklarından ve zarafetlerinden hiçbir şey yitirmezler. Bir kedinin yaşının, insan yaşına göre hesaplanmasıyla ilgili birçok değişik görüş var. Eskiden, kedinin yaşamındaki bir yılın, yedi insan yaşına eşdeğer olduğu görüşü kabul edilirdi. Son araştırmalar ise, kedilerin yaşam saatinin son derece düzensiz işlediğini gösteriyor. İlk on iki aylarını dolduran kediler, insan yaşına göre hesaplandığında, on altı yaşında sayılırlar. Kedinin ikinci yaşı ise, on insan yaşıyla hesaplanır. Üçüncü yaşı yalnızca altı insan yaşına, dördüncü yaşı da tekrar on insan yaşına eşdeğerdir. Yani yedi yaşındaki bir kedi, bu hesaplama göre elli iki yaşında bir Homo sapiens oluyor. On dört yaşındaki bir kedi, yetmiş beş yaşındaki bir insan sayılır, on yedi yaşındaki bir kedi ise, seksen beş yaşındaki bir insanın yaşındadır. Kedilerin yaşam evreleriyle ilgili de, uzmanlar arasında bir görüş birliği sağlanamıyor. Altı aylık bir kedi, neredeyse yetişkin bir kedinin beden yapısına sahip oluyor; ancak yine de bir yaşını doldurana kadar "yarı güçlü" sayılıyor. Herkesçe kabul gören bir kurala göre, kedilerin yetişkinlik çağları, bir ve dokuz yaş arası

dönemi kapsıyor. On yaşından sonra, "Oldtimer" olarak görülürler. Elbette bunların hepsi, kabaca hesaplamalardır: bazı insanlar kırk yaşına geldiklerinde dede veya nine gibi görünürken, bazıları altmış yaşında bile dipdiri duruyor. Bu yaşlanma süreci, aynı biçimde kediden kediye göre de değişiklik gösterebilir. Bir kedinin gerçekten kaç yaşına ulaşabileceği ise, çeşitli etkenlere bağlıdır. Ortalama yaş oranı, on iki ile on dört yaş arasında değişiyor. Ama iyi beslenen ve bakılan bir ev kedisi, yirmi yaşına, hatta daha da fazlasına ulaşabilir. Amerika'nın Texas evlerinde yaşayan dünyanın en yaşlı kedisi " Rex," bundan kısa bir süre önce otuz birinci yaşını kutladı. Sağlığının gayet iyi ve iştahının da yerinde olduğu söyleniyor. Kediler yaşlandıklarında, bazı davranış değişiklikleri gösterirler; açık havaya daha seyrek çıkarlar, durgunlaşırlar, daha uzun süre uyurlar ve onlara göre birer konserve açacağı olan bizlerle daha fazla birlikte olmak isterler. Tüyleri incelik, bırıkları beyazlar. Yaşlanmayla birlikte oluşan yıpranmalar, sağlık sorunları yaşadıkları anlamına gelmez her zaman. Çoğu kedi, yaşamının son aylarına kadar son derece sağlıklıdır.

3) İnsanlığı ilgilendiren konular arasında yer alan pisilerin, İnternet aleminde ulaştıkları kapsama alanı, gerçekten de inanılmaz boyutta genişledi günümüzde. En yaygın arama motorlarından "Google" tek başına, "kediler" başlığı altında 536 000 link sunuyor; İngilizce adıyla "cats" yazıldığında ise, bu sayı 4,9 milyona ulaşıyor. Şu sıralar köpek türüyle ilgili linklerin, bu sayının bir buçuk katı fazlasıyla veri otobanının bilgi akışını işgal ettiğini de hiçbir kıskançlık duygusu beslemeden belirtmeliyiz. Psikoloji ve beslenmeyle ilgili en temel bilgilerden tutun da, kedi horoskopları veya cinsel yaşamları gibi egzotik konulara varıncaya dek, kedilerle ilgili akla gelebilecek her çeşit bilgi edinmek mümkün. Burada, kendi aramalarınız için sizi teşvik etmesi amacıyla, değişik "kedi linkleri" sunuluyor.

www.loetzerich.de

Kediler hakkında her şeyi bulabilirsiniz. Resimler, tanıtım metinleri ve pratik bilgiler bulunuyor.

www.worldofmatu.com

Dünyayı keşfeden minik bir kediyle ilgili bir kedi kitabı serisi sunuluyor. İngilizce ve Almanca olarak bulunur.

www.i-love-cats.com

Amerikan bir İnternet sayfası; buradan kedi evreniyle ilgili en değişik bilgilere ulaşmak mümkün.

www.miau.de

Kedi severlerin bulunduğu bir sayfa; bilgiler, pratik öneriler ve hatta kedi horoskopları gibi tuhaflıklar da içeriyor.

home.globalserve.de/katzenschutz

İnsanların kedilere ne tür işkenceler yaptıklarını etkileyici bir biçimde gösteren, sivil bir kuruluş olan "Katzenschutz"un özel sayfası.

members.teleweb.at/j.belik/katzen~1.htm

Her telden kedi hikâyeleri bulunuyor.

www.maine-coon.ch/katzensp.htm

Mükemmel kedi dili "miyav" hakkında.

www.sabine-brandl.de/katzen.html

İnternet üzerinden kedi arama sayfası. Burada kayıp kediler de aranabiliyor.

members.teleweb.at/j.belik/cats~1.htm

Kedi grafikleri ve animasyonları indirebileceğiniz renkli bir kedi sayfası.

home.ican.net/~otiss

"Eroticats" hakkında resimli ve metinli, İngilizce bir sayfa; dünyanın en erotik kedileri.

4) Eskiden beri kadife patililer, iyi niyetimizi ve ilginizi sinsice sömürdükleri söylentisiyle yaşamak zorundadırlar. Kedinin bu imajı, büyük olasılıkla avlanan kedinin avına arkadan gizlice yaklaştığı resminden kaynaklanmaktadır. Birisi için "kedi gibi" tabirini kullanmak, onu, sinsice ve başkalarını kullanarak amaçlarına ulaşmakla suçlamak anlamına gelir.

Zoologlar, yalan ve yanıltma gibi olguları, öncelikle en yakın akrabalarımız olan maymunlar üzerinde incelemişlerdir. Ancak zamanla Felidae ailesinin dalavereleri ve aldatmaları da su yüzüne çıkıyor. Örneğin bazı gözlemciler kaplanların, geyiklerin çiftleşme dönemlerinde eş bulmak için çıkardıkları sesleri taklit etme yeteneklerinin bulunduğunu ve zavallı hayvanları bu şekilde tuzağa düşürdüklerini düşünüyorlar. Amerikalı

kedi uzmanı Paul Corey, bebek yaşlarındayken sırtından yaralanan Charles adındaki siyah beyaz erkek kedinin olayını anlatıyor. Yaralanmanın üzerinden yıllar geçtikten ve yara çoktan iyileştikten sonra bile Charles, ilgiye gereksinim duyduğunda hemen topallamaya başlayormuş. Corey ve karısının, "Zavallı Charles!" demeleri, onun muhteşem bir gösteri sunması için yeterli oluyormuş.

ABD'nin Cornell Üniversitesi'nde görev yapan davranış bilimci Nicholas Nicastro, kedilere özgü efsanevi miyavlama sesinin, büyük ölçüde insan davranışlarını yönlendirmeye yarayan bir sinyal sistemi olduğuna inanıyor. "Gerçekte bir dilleri olmamasına karşın kediler, insanlardan en önemli gereksinimlerini, yani yiyecek, barınma ve biraz da şefkat 'tırtıklayacak' kadar beceriklidirler. "

Nicastro, deneyleri için on iki tane ev kedisine ait akla gelebilecek her türlü durumu ve ruh halini yansıtan yüzlerce sesi kaydedip, akustik olarak analiz etmiş ve bunları bir dizi insan deneklere dinletmiş. Sonuç: Bu hayvanlar, geniş ve inceden inceye düşünülmüş miyavlama biçimlerinden oluşan bir ses yelpazesine sahipler. Bunlardan her biri, mümkün olan en üst yönlendirme etkisine göre ayarlanmış. Örneğin, uzun ve kalın seslerden oluşan ve insanların sinirine dokunan, ısrarcı bir miyavlama sesi bulunmaktadır. Aç bir kedi bu sesle, sabahın yedisinde uyku sersemi sahibinden gerekli bakımı kolaylıkla elde eder. .

Buna karşılık yumuşak ve baştan çıkarıcı miyavlama sesi, ince ve kalın ses dizilerine eşit ölçüde yayılan, daha kısa seslerden oluşuyor. Bu dokunaklı sesi, örneğin hayvan bakım yurduna bırakılmış bir kedi, onu evlatlık edinmeleri için ziyaretçilere yalvarırken kullanır. Anlaşılan hayvanlar, evrim süreci içinde insanların algılama örneklerine göre davranmayı ve bunları çıkarları doğrultusunda kullanmayı öğrenmişler. Binlerce yıl önce vahşi kediler eski Mısırlılardan barınma ve beslenme talep ederlerken, ister istemez biz insanların kulak alışkanlıklarına uyum sağlamak zorundaydı: Afrikalı vahşi kedilerin çıkardıkları sesler, bize göre dayanılmaz kadar sert ve boğuktur. Büyük olasılıkla kedilerin evcilleşmesi, akustik "aldatma taktiği" ile başlamıştır.

Evcilleşmiş kedi sesini kullanarak, biz insanlarda doğru düğmelere basmayı öğrendi. Bu tuzağa düştüğümüz anda ise, kendimiz de evcilleşmiş hayvanlara dönüşmüş oluyoruz.

5) "Kediye benzemeyen" görüntüsüyle öne çıkan bir kedi türü varsa, o da "tüysüz" bir çıplak kedi türü olan "Sphynx" kedisidir. Siyam kedisinin değişik bir türü olan Sphynx kedilerinin tüyleri olmaması, yetiştirme sırasında oluşan ve giderek yerleşen nadir bir genetik hatadan kaynaklanmaktadır. Kolombiya'da görülen çok eski çağlara ait resimlerde bile tüysüz kedileri görmek mümkün. Alman doğabilimci Rengger'e ait 1830 yılında çıkan Paraguay'daki Memeli Hayvanların Doğa Tarihi başlıklı eserinde, tüysüz kediler tarif edilmektedir.

Rengger, "Hairless Cats"lerin, 1600 yıllarında Avrupa'dan Paraguay'a gönderilen ve zamanla oradaki sıcak havaya uyum sağlayan ev kedilerinin nesli olduklarına inanıyor. Oysa günümüzde yetiştirilen örneklerin soy ağacı, 1978 yılında Ontario, Kanada'da bulunan bir çıplak kedi türüne dayanmaktadır.

Aslında Sphynx kedileri tümüyle tüysüz değildirler. Bedenlerinin yüzeyinde, tıpkı şeftalinin yüzeyi gibi ince bir tüy tabakası bulunmaktadır. Sphynx'lerin burunları, kuyrukları ve patileri çok az sayıda tüylerle kaplıdır. Bu hayvanda göze çarpan başka bir özellik de, boyun, baş ve omuzlar gibi bazı bölgelerinde belirgin kırışıkların olmasıdır. Sphynx kedisinin vücut ısısı, diğer kedi türlerine göre daha yüksek olduğundan, insanlara daha sıcak gelir. Bu hayvanın duruşu da oldukça ilginçtir: tek patilerini havaya kaldırıp, dik duruşa geçmeyi severler.

Kedilere karşı alerjisi olduğundan, bu sevimli yaratıklardan uzak durmak zorunda kalan bazı insanlar için Sphynx kedisi, "dayanılabilir" bir ev arkadaşı anlamına geliyor. Bunun dışında bu hayvanlara karşı çok farklı tepkiler oluyor: bazıları, yumuşak huylu olduğu için ve değişik görüldüğü için onu çok seviyor; başkaları ise, belirgin özellikleri anormal biçimde geliştirilmiş olduğundan ve bunu bir uyarı olarak gördüklerinden, bu hayvana pek sıcak bakmıyor. Kediler arasında terleyen (!) tek tür Sphynx kedisidir ve kepek oluşumunun önlenmesi için düzenli olarak yıkanması gerekir. Tüysüz oluşu, bu türün ısıcağa ve soğuğa karşı aşırı hassas olmasına da neden oluyor. Derisinde güneş yanığı oluşabilir, ayrıca tırnaklarıyla kendi kendini yaralama tehlikesi de vardır. Bu yapay ürünün, doğada serbestçe yaşaması olanaksızdır. Bu varlığın, biyoetiğinin temel kurallarına aykırı olup olmadığı sorusu ise, televizyondaki birçok tartışma programına konu olabilecek nitelikte bir soru.

6) Binlerce yıl önce bile, genetik biliminin gelişmesiyle birlikte "Chimâre" fikrinin gerçeğe dönüşmesi konusunda henüz hiçbir adım atılmadığı çağlarda, bu düşünce insanların beyinlerinde yer etmişti. Örneğin Yunan Mitolojisinde, aslan, keçi ve ejderha karışımından oluşan ve ateş püsküren bir canavar çıkar karşımıza. Veya H.G. Wells, sonradan birçok taklidi de çıkan "Dr. Moreau'nun Adası" adlı efsanevi romanında, Tanrıyla dalga geçercesine yarı insan yarı hayvandan oluşan karma varlıklar yaratan kaçık bir bilim adamının yaptıklarını anlatır.

Modern biyoloji bilminde "Chimâre" kavramı, farklı genlere ait hücreleri barındıran karma varlıkları ifade eder. Chimâre'ler, bir canlının hücrelerinin, genetik açıdan farklı özellikler taşıyan başka bir canlının embriyonuna enjekte edilmesiyle meydana gelir. Bu uygulama, aynı türün içerisinde mümkün olduğu gibi,

farklı türler arasında da gerçekleştirilebilir. Birkaç yıl önce bu yöntemle bir "koçi," yani koyun ile keçiden oluşan bir karma varlık elde edildi.

Günümüzde, insan genlerine ait küçük parçaların hayvan hücrelerinin içine yerleştirilmesi, oldukça yaygın bir uygulamadır. Ancak bu yolla elde edilen transgen hayvanlar, asla Chimäre olarak adlandırılmazlar. İnsana özgü gelişim faktörleri gösteren transgen bir domuz, yine bir domuzdur. Ve insana özgü kalıtım faktörleri taşıyan bir fare de, yine bir kemirgendir. Yarı insan klon-canavarıyla ilgili korku senaryoları, birer efsane olarak kalmaya devam edecek. Biyologlara göre, insan ve domuzdan oluşan bir karma varlığın yaşayabilmesi olanaksız: her iki türün farklı hücre yapılarının, bu türlerin ortaya çıktıkları zamandan günümüze kadar geçirdikleri gelişim evrelerindeki büyük farklılıklar nedeniyle bir araya gelip, işlevsel bir organizma oluşturmaları olanaksız.

Yalnızca insan ve şempanze arasındaki karışım teorik olarak mümkün, çünkü bu türlerin kalıtım özellikleri %99 oranında birbirleriyle örtüşmektedir. Ancak bir bilim adamını, -çılgınlık dışında- ne tür bir motivasyon, bir "şempaninsan" yaratmaya teşvik edebilir, bilinmez tabii.

7) Kedilerin, sahiplerinin dinledikleri müzikle içten bir bağlılık kurdukları, çok eskilere dayanan bir inanıştır. Zevkine düşkün bu varlıkların, baştan çıkarıcı aşk oyunları sırasında çıkardıkları seslerin, böyle bir inanın yerleşmesinde büyük bir etkisi olmuştur kuşkusuz.

Kulağa bir konserin korkunç karikatürü gibi gelen bu seslere "kedi müziği" denmesi, boşuna değildir.

Yazarlar ve sanatçılar her zaman, kedinin doğasında bir müzik damarı görmüşlerdir.

Güzel sanatlarla kıyaslandığında, kedinin müzikle olan ilişkisi gerçekte çok daha nesneldir. Kesin olan, bütün kedilerin belli bir ses yüksekliğini geçen her türlü müzikten nefret ettikleri gerçeğidir. İştme duyuları normal şartlarda bile, ağırlı sınırlarına dayanan bir etkinliktedir. Bu nedenle sesli dinlenen bir Mozart bile kulaklarına acı verir. Bazı kediler Pawlow öngörüsüyle, sahipleri teybin başlatma düğmesine dokunduğu anda bile ortalıktan toz olurlar. Bazıları ise daha anlayışlıdır ve özel melodileri çalmaya başladığında ortama bir biçimde "ayak uydururlar". Zoolog Desmond Morris'e göre, bazı sesler kedi dilinde belli, içgüdüsel olarak belirlenmiş anlamlar ifade ettiği için, böyle bir şey mümkündür. Şikayet eden kedcikler, belirli bir tonda miyavlarlar. Bu ton bir şarkıda veya bir parçada bulunuyorsa, özellikle dişi kediler bundan yoğun olarak etkilenirler.

Erkek kedilerin zaman zaman müziğe karşı sinirli biçimde tepki göstermeleri, büyük olasılıkla o müziğin, kızışan bir dişinin çıkardığı buyurucu seslerle benzeşmesinden kaynaklanmaktadır. Fransız araştırmacılar 1932 yılında yaptıkları bir inceleme sonucunda, kedilerin dördüncü oktavdaki E sesinden cinsel olarak uyarıldıklarını tespit etmişler. Eğer bu doğruysa, kedilerin mükemmel bir kulağa sahip oldukları anlamına gelir bu. İnsanların neredeyse yitirmek üzere oldukları bir yetenek yani. Kedi, müzik dinlediği sırada birden korkuya ve paniğe kapılırsa, bunun nedeni belli tonların onlara, kendi türdeşlerinin acı dolu feryatlarını hatırlatmasındandır.

İnsanlar, tarihin oldukça erken dönemlerinde, kedilerin ses repertuarlarını kaydetmeyi ve enstrümanlar yardımıyla müziğe dönüştürmeyi denemişlerdir. Eski Mısır'da insanlar, kült objelerinin kıhlama sesini taklit etmek için, "Seşeş" adı verilen bir çalgı kullanırlarmış. Kedilerin akustik ifade biçimlerini içeren ve son yıllarda büyük bir artış gösteren müzikallerin, senfonilerin ve popüler şarkıların sayısı, gerçekten de akılda tutulur gibi değil.

Bu arada Francis'in en sevdiği şarkı "Somewhere over the rainbow," "The Wizard of Oz" (Oz Büyücüsü) adlı müzikal filminden alınmıştır. Music by Harold Arien and lyrics by E.Y. Harburg.

AKİF PİRİNÇCİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

FELIDAE

Türkçesi: Selahattin Dilidüzgün

Almanya'da yayınlandığı 1989 yılında bu alanda ilk olan "En İyi Polisiye Roman" ödülünü aldı ve bugüne kadar sadece Almanya'da 2 milyonun üstünde sattı. Bugüne kadar 37 ülkede yayınlandı ve Avrupa'nın en pahalı çizgi film prodüksiyonuna konu oldu.

FRANCIS

Felidae II

Türkçesi: Özden Karadana&Mahmure Kahraman

Felidae'nin kahramanı olan Francis'in geri dönüşü olarak yorumlanan Francis, Felidae'nin satış rakamına ulaşmasa da ciddi yankılar yarattı ve uluslararası pekçok ünlü derginin bestseller listesine girdi.

CAVE CANEM
Felidae II
Türkçesi: Nazlı Cihan Uz

Dünyanın en ünlü dedektif kedisi olarak anılan ve birçok kitaba filme esin kaynağı olan Francis'in maceralarının devam ettiği Cave Canem Latince'den Türkçe'ye çevirdiğimiz de Dikkat Köpek anlamına geliyor.

Kitaplarının tümünü kendine özgü bir üslupla kaleme alan Akif Pirinççi bu kitabında da polisiye ve kedi hayranları için ziyafet sunuyor.

GÖVDE
Türkçesi: Selahattin Dilidüzgün

Yazarın üzerinde iki buçuk yıl çalıştığı bu eser, birinci sınıf bir polisiye ve bir insanlık trajedisidir.

Kolları ve bacakları olmayan bir insan cinayet işleyebilir mi? Yaratıcılığın sınırlarını zorlayan böyle bir soru tam da yaratıcı bir yazarın elinde cevap buluyor...

Zeki ve bilgece kaleme alınmış bu kitap, Stern dergisinin "Bir dahi..." olarak değerlendirdiği Akif Pirinççi'den...

Akif Pirinççi _ Düello
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Akif Pirinççi _ Düello